MUREȘ
[illegible] MUREȘ
[illegible] pentru copii

DIPLOMĂ
EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

Vreți să luați numai note bune, să cuceriți premii la toate concursurile, să vă bucurați de prețuirea tuturor?

Este exact ceea ce vă urează redacția noastră pentru 1978.

LA MULTI ANI!

1

JOI, 5 IANUARIE 1978,
ANUL XII (NR. 536)

CUVÎNTUL TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

adresat colindătorilor veniți la sediul Comitetului Central al P. C. R.

Dragi prieteni tineri, pionieri, șoimi ai patriei,

Dragi copii,

Vă mulțumim din inimă pentru urarea adresată partidului nostru comunist, care asigură înaintarea fermă a patriei noastre spre noi culmi de civilizație și progres și care face totul ca viața voastră să fie tot mai frumoasă, tot mai îmbelșugată, pentru a vă asigura un viitor strălucit, de aur, în România socialistă. **(Aplauze puternice, urale. Se scandează «Ceaușescu — P.C.R.!»).**

Doresc să vă adresez vouă, utecіștilor, întregului tineret, tuturor pionierilor și șoimilor patriei, tuturor copiilor și, totodată, părinților voștri, tuturor oamenilor muncii, întregului nostru popor urarea strămoșească de succese tot mai mari în noul an în care vom intra în curînd, în înfăptuirea Programului minunat al Congresului al XI-lea de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate. Vă urez din toată inima vouă, dragi tineri, dragi copii, să obțineți succese tot mai mari în învățătură! Să faceți totul pentru a vă însuși cele mai înaintate și minunate cuceriri ale științei și gîndirii umane, cea mai înaltă și umană învățătură despre lume — concepția materialist-dialectică, singura care dă o perspectivă clară luptei pentru triumful unei societăți mai bune și mai drepte, pentru lichidarea deplină a inegalității sociale și naționale și făurirea unei lumi în care fiecare națiune să fie pe deplin liberă și stăpînă pe destinele sale. **(Aplauze puternice, urale. Se scandează «Ceaușescu — P.C.R.!»).**

Încheiem anul cu rezultate minunate. Realizările obținute au dus la creșterea mai substanțială a veniturilor tuturor cetățenilor. În măsurile luate, un loc important a ocupat grija pentru copiii patriei, viitorul țării. Pe această linie se înscrie și măsura luată de partidul nostru de a spori indemnizația pe care statul, poporul nostru o acordă copiilor pentru a putea crește și învăța mai bine, pentru a putea duce o viață tot mai fericită.

Am realizat multe, dar mai avem multe de făcut. În anul în care intrăm trebuie să înaintăm și mai ferm pe calea ridicării nivelului general de civilizație. Este necesar ca la aceasta să contribuie cu toate forțele sale și tineretul patriei noastre, care, atît în învățătură, cît și în muncă, își îndeplinește în mod minunat îndatorirea sa, ducînd mai departe glorioasele tradiții revoluționare ale tinerilor comuniști, ale tuturor acelora care nu au șovăit nici un moment în lupta pentru libertate, pentru demnitate, pentru ca România să fie liberă și stăpînă pe destinele sale. **(Aplauze puternice; urale prelungite).**

Prețuim în mod deosebit activitatea pe care tînăra noastră generație o desfășoară în toate domeniile. Apreciem elanul cu care acționează pe șantiere, în întreprinderi, în facultăți, peste tot, în această activitate creatoare. Știm că în tot ceea ce s-a realizat și se înfăptuiește în patria noastră este încorporată și munca entuziastă a tinerei generații. Cunoaștem și prețuim, de asemenea, elanul pionierilor, al șoimilor patriei, care învață și, totodată, își ajută părinții, contribuie, prin munca lor, la înfrumusețarea orașelor și satelor, a patriei noastre și, mai cu seamă, se pregătesc pentru a fi demni urmași ai înaintașilor, care să asigure făurirea comunismului în patria noastră.

Vă urez, dragi uteciști și tineri, dragi pionieri și șoimi ai patriei, dragi copii, să aveți numai și numai bucurii în activitatea voastră! Să faceți totul pentru a vă însuși cele mai înaintate cunoștințe, să fiți demni urmași ai părinților voștri! Să vă pregătiți pentru a ține sus steagul tricolor și steagul roșu — și, sub aceste două stindarde, să continuați ceea ce au început strămoșii și părinții voștri, să făuriți societatea socialistă multilateral dezvoltată, comunismul în România! **(Aplauze puternice; urale; se scandează «Ceaușescu — P.C.R.!»).**

Vom face totul ca să înfăptuim neabătut Programul elaborat de Congresul al XI-lea, de Conferința Națională! Vom milita neabătut pentru o politică internațională de colaborare cu toate țările socialiste, cu țările în curs de dezvoltare, cu toate statele lumii, fără deosebire de orînduire socială! Vom milita pentru o lume mai dreaptă și mai bună, pentru pace pe planeta noastră! **(Aplauze puternice).**

Vrem să facem totul ca tineretul, copiii țării, cetățenii patriei noastre să nu mai fie trimiși în războaie; facem totul ca nici un copil din această lume să nu mai moară în războaie. Iată de ce lupta pentru pace, pentru dezarmare este una din problemele fundamentale ale politicii partidului, a României socialiste; iată de ce chemăm toate popoarele, întregul tineret să-și ridice glasul și să acționeze în strînsă unitate pentru instaurarea păcii pe planeta noastră. **(Aplauze puternice).**

Urarea voastră are loc în ziua cînd în această piață au răsunat pentru prima dată, acum 30 de ani, urările pentru Republica românească — astăzi Republica Socialistă România! **(Aplauze puternice, prelungite).**

Fie ca ceea ce s-a înfăptuit în anii Republicii, prin munca unită a tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, a întregului nostru popor, să constituie chezășia și garanția sigură a faptului că și în viitor vom asigura întărirea continuă a Republicii Socialiste România, măreția patriei noastre socialiste, fericirea națiunii noastre. **(Aplauze puternice, îndelungate; urale).**

Vă urez vouă, uteciștilor, întregului tineret, tuturor pionierilor și șoimilor patriei, tuturor copiilor patriei noastre și, totodată, tuturor părinților voștri, întregului nostru popor, urarea strămoșească «La mulți ani!». Multă fericire și multă sănătate! **(Aplauze prelungite; urale puternice. Se scandează îndelung «Ceaușescu — La mulți ani!»).**

TÎNĂRA GENERAȚIE, ÎNTREGUL POPOR AU URAT DE ANUL NOU, DUPĂ DATINA STRĂMOȘEASCĂ,

TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU, CONDUCERII DE PARTID ȘI DE STAT – LA MULȚI ANI, SPRE FERICIREA ROMÂNIEI SOCIALISTE!

Întreaga țară a sărbătorit, cu inima plină de satisfacția realizărilor și de certitudinea împlinirilor viitoare —emoționanta clipă a trecerii pragului dintre ani. **PROCLAMAȚIA** *Comitetului Central al Partidului Comunist Român, a Consiliului de Stat și guvernului, cu prilejul împlinirii a 3 decenii de la instaurarea Republicii în România și* **MESAJUL DE ANUL NOU** *adresat întregului popor la posturile de radio și televiziune de către tovarășul* **Nicolae Ceaușescu** *au prilejuit întregii noastre națiuni socialiste o adîncă mîndrie patriotică, exprimată prin reafirmarea voinței ferme a tuturor oamenilor muncii de a face totul pentru îndeplinirea Hotărîrilor Congresului al XI-lea al P.C.R., ale recentei Conferințe Naționale a P.C.R.*

Și în preajma noului an, tovarășul **Nicolae Ceaușescu,** *tovarășa* **Elena Ceaușescu,** *ceilalți membri ai conducerii de partid și de stat s-au aflat, ca întotdeauna, printre oamenii muncii din toate generațiile. Nețărmurită a fost bucuria muncitorilor care au petrecut revelionul la marea întreprindere «23 August» și a participanților la revelionul tineretului Capitalei de a avea ca oaspeți, în noaptea de Anul Nou, pe secretarul general al partidului, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pe tovarășa Elena Ceaușescu, pe ceilalți tovarăși din conducerea partidului și statului. Întîmpinat pretutindeni cu îndelungi ovații și aplauze, tovarășului Nicolae Ceaușescu —cel mai bun fiu al poporului nostru — i s-au adresat, cu prilejul apropiatei aniversări a 60 de ani de viață și a 45 de ani de activitate revoluționară, cele mai fierbinți omagii, tradiționala urare* **«LA MULȚI ANI»,** *tot mai mari succese în activitatea neobosită, desfășurată în fruntea partidului și statului, închinată fericirii poporului și patriei noastre socialiste, cauzei socialismului și păcii în lume.*

Sentimente de adîncă dragoste și recunoștință au exprimat, alături de întregul popor, și cei mai tineri cetățeni ai României socialiste, sute de șoimi ai patriei, pionieri și utecişti, sosiți — vineri, 30 decembrie 1977 — în fața sediului Comitetului Central al partidului, pentru a adresa, după datina strămoșească, urări de viață lungă, sănătate, fericire și putere de muncă tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU,** *secretarul general al partidului, președintele Republicii, celorlalți tovarăși din conducerea partidului și statului.*

Pe platoul din fața intrării s-au adunat, de asemenea, mii de oameni ai muncii, a căror manifestare spontană și entuziastă se constituie într-o expresie vie a dragostei și prețuirii cu care cetățenii Capitalei, întregul popor român, îl înconjoară pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, care conduce cu înțelepciune și abnegație destinele națiunii noastre.

Colindătorii sînt primiți cu căldură de tovarășul **Nicolae Ceaușescu** și tovarășa **Elena Ceaușescu,** de ceilalți tovarăși din conducerea partidului și statului.

În această dimineață de iarnă, răsună Plugușorul copiilor și tineretului cu îndemnuri voinicești, cu pocnete de bici și sunete de tobe, buhaiuri și clopoței, cu cîntece specifice acestei ceremonii milenare. Îmbrăcați în pitorești costume populare, reprezentînd toate zonele folclorice ale țării, copiii și urătorii alcătuiesc o vibrantă imagine a întregului tineret al patriei, a bucuriilor și împlinirilor pe care acesta le trăiește sub soarele socialismului:

«Aho, aho, copii și frați
Veniți din Munții Carpați
Și de la Dunărea albastră în jos,
Și din Oltenia, din Bărăganul mănos,
Din Maramureș, de pe Ponoare,
Din Dobrogea, de la Marea cea mare,
Din Moldova și din Banat,
Din cît ține țara
În lung și-n lat».

Este exprimată, în cuvinte calde, izvorîte din inimă, adeziunea plenară a schimbului de mîine al patriei la politica înțeleaptă promovată de partid, hotărîrea sa de a transpune în viață obiectivele stabilite de Congresul al XI-lea, măreţul Program al Partidului Comunist Român:

«Veniți din necuprinsul zării,
Lîngă inima fierbinte a țării
La poarta Comitetului nostru Central
Că-ncepe al treilea an din cincinal.
Și că-i timp sorocit,
Să-i spunem partidului nostru iubit
În vorbe strămoșești, românești și măiastre,
Dragostea și încrederea inimii noastre,
Pentru politica lui comunistă înflăcărată
Și ca lumina de adevărată».

Își fac apariția tradiționalii «căiuți», «capre» și «vornicei» purtînd un frumos brad împodobit. Colindătorii, dînd glas puternicelor simțăminte patriotice ale poporului nostru, modului în care toți fiii patriei știu să cinstească trecutul de luptă și jertfă al României, evocă acum un eveniment înălțător:

«Venim din anii marii sărbători,
Anul Independenței centenare,
Cînd toți uniți sub steagul Tricolor,
Cinstit-am gloria nepieritoare
A bravilor înaintași ce-au scris
Fapte de vitejie ne-ntrecute,
Luptînd ca leii aprigi pe redute».

Munca, această nobilă datorie, care ne-a dat și ne dă continuu măsura demnității noastre ca popor, își află în chip firesc o reflectare plină de sensibilitate și în stihurile Plugușorului:

«Și pe ogoare și pe șantiere
Părtași, și noi, socialistei ere
Să-i ducem mai departe măreția,
Rostim, muncind în ritm cu hărnicia:
Partidul, Ceaușescu, România».

Acest sugestiv tablou al muncii înflăcărate este îmbogățit cu imagini care redau înaltul grad al conștiinței revoluționare a tineretului nostru, hotărîrea lui de a contribui la propășirea și apărarea vetrei strămoșești:

«Noi, tineretul muncitoresc,
Cu braț hotărît și vitejesc,
Venim din fabrici și uzine,
Cu elan tineresc și gînduri senine.
Vrem calitatea muncii să ne fie
Măsură, și imagine, și țel.
Așa cum partidul comunist ne cere
Ca să muncim mai bine,
Mai cu zel.
Tineretul de pe ogoarele îmbelșugate
Studenții comuniști,
Elevii sîrguincioși,
Militarii sub drapel,
Sîntem mereu prezenți.
Ne cheamă partidul și cetatea
Să ne apărăm pe lume libertatea,
Și viața de e nevoie ne-o vom da».

Ineditul spectacol al alaiului colindătorilor capătă dimensiunile unui vibrant omagiu adus celui mai însemnat eveniment din cronologia politică a acestui an:

«Conferința Națională este sfatul demn al țării,
Arc peste vreme, către viitor,
Iluminînd pînă-n adîncul zării
Spre comunism, un drum cutezător.
Tovarășului Ceaușescu raportăm:
Partidului și țării,
Noi, tinerii, o dîrză și unică voință,
Prin avîntată muncă răspunde-vom chemării
Rostită la tribună-n Conferință.
Cresc din inimi vîlvătăi,
Mînați veseli, măi, flăcăi!».

Pe fundalul unei frumoase alegorii coregrafice, în care zeci de fete și băieți flutură eșarfe roșii și tricolore, răsună cuvinte emoționante, reluate în final de cor, prin care se dă glas mîndriei pe care am încercat-o cu toții odată cu adoptarea noului Imn de Stat:

«Din anul care a trecut, roditorul,
Bogat în muncă și în cîntec bogat,
Avem și noul Imn de Stat,
Tricolorul.
Simbol al luptei pentru libertate,
Al timpului prezent, socialist,
Al muncii libere înflăcărate,
Spre viitorul mîndru comunist».

Este redată apoi bucuria tineretului patriei de a fi participat în acest an la cele mai mari manifestări care au însuflețit vreodată cultura și sportul românesc — «Cîntarea României» și respectiv, «Daciada»:

«Muncim, cîntăm,
Jucăm cu bucuria în toi
Și cu rapsodia română
Mereu nemuritoare să rămînă,
Și cu toate frumusețile gliei
Cuprinse în «Cîntarea României».
Și plini de sănătate și plini de robustețe
Tinerețea noastră își varsă cascada
De energie avîntată-n
Marea competiție sportivă «Daciada».

Este celebrată acum o zi de purpură și aur, în care, exact acum trei decenii, a fost proclamată Republica, eveniment ce a marcat trecerea societății românești într-o etapă nouă calitativ superioară — etapa revoluției socialiste:

«30 de ani Republica-mplinește
Un drum de glorii, drum nepieritor,
Sub flamuri de partid, pe-nalte creste
Noi generații înfrățite într-un țel,
Români, maghiari, germani și alte neamuri
Sub unicul Republicii drapel
Cinstind drapelul țării, împreună
Slăvim cu toții o patrie comună,
Mereu mai minunată să-nflorească
Și mai bogată să întinerească
Socialista țară românească».

Platoul freamătă acum sub pașii tinerilor care își strîng rîndurile și, într-o revărsare simbolică, se apropie de tovarășul Nicolae Ceaușescu. Este momentul cînd, prin glasurile colindătorilor, întreaga țară cîntă dragostea pe care o poartă celui care a făcut ca demnitatea poporului român să urce pe culmi neatinse pînă acum. Tovarășului Nicolae Ceaușescu îi sînt închinate în aceste clipe cuvinte de aleasă prețuire pentru contribuția sa remarcabilă la soluționarea marilor probleme ale contemporaneității, la instaurarea unui climat de pace, înțelegere și securitate pe planeta noastră, pentru activitatea sa prodigioasă în slujba celor mai înalte idealuri ale omenirii:

«Medalia de aur ce astăzi strălucește
Pe pieptul Președintelui iubit,
E semn de călduroasă prețuire
A tot ce pentru pace-a-nfăptuit,
De la tribuna lumii, s-a propus,
Ideea românească de renume,
În semn de pace și de omenie
Să fie un an al tineretului în lume».

Undele vii ale iubirii pe care națiunea o poartă conducătorului partidului și statului nostru se adună acum într-o vibrantă și sinceră urare prilejuită de apropiata sărbătoare deosebit de scumpă inimii noastre — 26 ianuarie 1978, ziua în care tovarășul Nicolae Ceaușescu va împlini vîrsta de 60 de ani:

«În prima lună-a anului ce vine
Ne pregătim cu inima fierbinte,
În ritmul viu al faptelor depline
Să-aniversăm pe-al țării Președinte
Și ziua lui de naștere va fi
O sărbătoare-a-ntregului popor
Cu el în frunte vom înfăptui
Măreț Programul pentru viitor.
Viteaz erou între eroii gliei,
Cu trup și suflet țării dăruit
Prin munca sa, în fruntea României,
Dă patriei tărie de granit.
Căci drept a stat stejarul în furtună
Iar azi în mîndri timpi republicani
Să îi urăm cu țara împreună,
Să îi urăm ca-n datina străbună:
Din inimă și conștiință, «La mulți ani!».

Din rîndurile colindătorilor se desprind acum, într-un iureș tineresc, fete și băieți cu sorcove multicolore care, după tradiția străveche a pămîntului românesc, urează tovarășului Nicolae Ceaușescu, tovarășei Elena Ceaușescu, celorlalți tovarăși din conducerea partidului și statului, viață lungă, fericire și sănătate, putere de muncă însutită pentru prosperitatea patriei socialiste:

«Sorcova vesela
Să trăiți să înfloriți,
Din Oaș
La Marea-albastră,
Țara noastră românească
Condusă de dumneavoastră
Tot mai mîndru să-nflorească
Să trăiți, să înfloriți,
Viselor chezaș să fiți,
Să trăiți cu bucurie
În frumoasa Românie!
La anul
Și la mulți ani!».

Colindătorii intonează în cor tradiționalul «Mulți ani trăiască».

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarășa Elena Ceaușescu, ceilalți tovarăși din conducerea partidului și statului răspund cu dragoste acestor urări, îmbrățișîndu-i și sărutîndu-i călduros pe micii colindători.

Ca la fiecare tradițională întîlnire de Anul nou, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU se adresează pionierilor, elevilor, studenților și, prin ei, întregului nostru tineret.

Aplauze și urale prelungi subliniază cuvîntul secretarului general al partidului, îndemnurile adresate tineretului de a învăța și munci cu abnegație, de a continua opera înaintașilor, să-și aducă întreaga contribuție la măreția patriei, la construirea socialismului și comunismului pe pămîntul României.

În marea piață răsună ovații și urale, se scandează «Ceaușescu — P.C.R.!», «Ceaușescu — La mulți ani!».

Tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu se fotografiază apoi în mijlocul colindătorilor.

În atmosfera generală de bucurie și entuziasm, copiii și tinerii sînt invitați în sediul Comitetului Central unde le sînt oferite tradiționalele daruri de Anul nou.

588-376

BUSOLA DE AUR
în județul
BACĂU

• EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII” •

• EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII” •

17 decembrie 1977. Zi de iarnă, geroasă. Aici însă, în sala de spectacole a căminului cultural din comuna Nicolae Bălcescu, județul Bacău, e... cald și bine. Și-o atmosferă sărbătorească: lozinci, steaguri, flori și multă animație. Sute de pionieri și școlari, cadre didactice și părinți umplu pînă la refuz încăperea, dornici să participe la ceea ce cu toții consideră că e «evenimentul nr. 1 pe 1977 al comunei lor»: decernarea Marelui trofeu «Busola de aur» componenților echipajului «Florile Carpaților» de la Școala generală din localitate, pe care l-au cucerit în cadrul celei de a VIII-a ediții a Expedițiilor «Cutezătorii».

În sfîrșit, iat-o! Celebră și strălucitoare. Abia sosită de pe meleagurile maramureșene — unde «Sînzienele» au ținut-o, au admirat-o si s-au mîndrit cu ea un an de zile — a poposit pe masa de pe scena căminului, înconjurată, ca de obicei, de medalii și diplome. Toate privirile sînt îndreptate spre ea. Și spre grupul de fete care, în uniformă pionierească, stau aliniate alături, în fața tuturor, așteptînd tăcute și mai emoționate decît toți. Spre aceste adevărate «flori ale Carpaților» care, prin expediția lor deosebit de reușită, desfășurată în vara anului 1976, au convins exigentul juriu republican de faptul că ele sînt cei mai buni expediționari din toți cei peste 20 000 — cîți au participat la această ediție — și-au determinat astfel ca «Busola de aur» să sosească și-aici, în această comună de pe plaiurile Moldovei. Și parcă fiecare dintre sutele de spectatori e uimit și-ar vrea să le întrebe: «Cum de-ati reusit voi să realizați performanța asta care v-a adus faima în lung și-n lat, făcîndu-vă cunoscute pionierilor din întreaga țară?»

*

O întrebare firească la care, deși nimeni n-a pus-o, pioniera Daniela Foltache, căpitanul echipajului, găsește de cuviință că trebuie să răspundă în acest moment solemn și emoționant, și de neuitat atît pentru echipajul laureat, cît și pentru toți cei prezenți: «În școala noastră — glăsuiește ea de la tribună — Expedițiile «Cutezătorii» au devenit una dintre cele mai îndrăgite acțiuni pionierești. Participăm la ele în fiecare an cu unul, două și chiar trei echipaje. Și niciodată cu gîndul de-a cuceri distincții și premii, ci pentru că expedițiile ne plac.

Fotografiile care ilustrează această pagină sînt, se înțelege, aspecte din timpul expediției și de la festivitatea decernării «Busolei de aur».

Două săptămîni petrecute în mijlocul naturii ca expediționari — numai pe propriile noastre picioare și făcînd cercetări în diverse domenii, cunoscînd locuri și oameni din alte părți ale țării — constituie pentru noi o adevărată școală în care ne-am convins că ni se oferă posibilitatea să învățăm și să ne călim într-o singură zi mai mult decît în zece sau chiar în douăzeci de zile obișnuite».

Într-adevăr, acesta e răspunsul. Pionierii-expediționari de la Școala generală din comuna Nicolae Bălcescu **au înțeles** în esența ei marea noastră acțiune republicană de turism și cercetare științifică. Așa se și explică de ce acestea au fost de la un an la altul mai reușite, culminînd cu expediția din vara lui 1976 a acestor zece «flori ale Carpaților».

O expediție care ar putea fi luată drept etalon. Desfășurată pe un itinerar obișnuit, în Munții Apuseni. Dar cîte întîmplări, cîte peripeții trăiesc cele zece fete de-a lungul expediției lor! Jurnalul de bord al echipajului (pe care revista noastră l-a publicat sub forma serialului în imagini intitulat «Florile Carpaților») e un palpitant roman de aventuri care se citește pe nerăsuflate. Și citindu-l, descoperi și vezi cum «eroinele» lui — și Daniela, și Ana, și Clara, și Cristina, și Lucica, și celelalte colege ale lor, ba chiar și profesorul-comandant Dumitru Miron — evoluează de la o pagină la alta, cum de la o zi la alta devin mai învățate și mai înțelepte, mai curajoase și mai tari, mai atente și mai sensibile, cum de la un kilometru la altul se-aprinde și arde și mai puternic în sufletele lor fierbintea dragoste de această țară și de oamenii ei buni. Și, în plus, cît material didactic au adunat în expediția lor! Divers și interesant și bine valorificat în școală, pus la îndemîna tuturor colegilor lor, în așa fel încît sîntem convinși că și cei mai pretențioși specialiști s-ar declara încîntați de «opera» acestor zece fete.

*

Cele zece «flori afe Carpaților» n-au pornit în expediție cu gîndul să cucerească distincții și premii. Și cu atît mai puțin Marele trofeu. Iată însă că în aceste clipe «Busola de aur» strălucește în fața lor. Au cucerit-o totuși și bucuria și satisfacția lor sînt mari. Ca și planurile de viitor. Ale tuturor pionierilor de la această școală și din întreg județul Bacău care, stimulați de succesul celor zece colege, s-au angajat cu acest prilej să participe în număr și mai mare la Expedițiile «Cutezătorii» și să obțină rezultate din ce în ce mai bune. Și în expediții, precum și în întreaga lor activitate de elevi și de purtători ai cravatei roșii cu tricolor. Un angajament pe care, sîntem convinși, și-l vor onora cu toții.

CONSTANTIN DIACONU

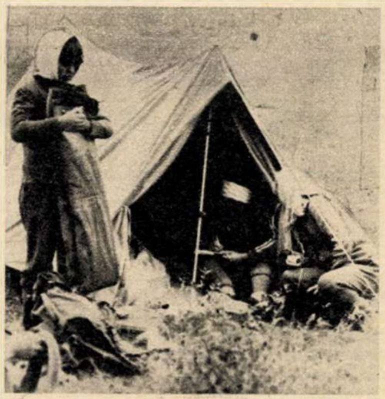

BUSOLA DE AUR

UN MILION DE PRIETENI

● DESCOPERIREA MARILENEI!

Lecție «deschisă»! Iată ceva care stîrnește în fiecare clasă furnicături de emoție. Evenimentul pare copleșitor: vin să asiste la oră o mulțime de profesori, se așază, gravi, în ultimele bănci, scot carnetele, stilouri și sînt numai ochi și urechi: vor să constate cum merg lucrurile, să aprecieze munca elevilor și, evident, a profesorului respectiv, pe care, de asemenea, nu-l ocolesc emoțiile.

În clasa unde a șaptea B, Șc. gen. nr. 2 Rucăr-Argeș — unde învață corespondenta noastră **Marilena Băcîrnea** — o astfel de «lecție deschisă» a avut loc la ora educativă. Dar, uluială și mirare: tovarășul diriginte, profesor Emil Nică, **n-a făcut nici un fel de pregătiri speciale!** Nu le-a spus elevilor **cum anume** să se comporte la această oră! N-a «**organizat**» nimic! Nici măcar nu discuta despre delicata împrejurare, părînd chiar nepăsător! În cele din urmă, colegii Marilenei, treziți din năuceală, ce să facă? s-au apucat să pregătească singuri, cu înfrigurare, cele necesare temei pentru ora în chestiune.

...Și s-a umplut încăperea de profesori diriginți (pretențioși, atenți!), și elevii dintr-a șaptea B au început să discute, să răspundă la întrebări — întîi cu timiditate, apoi din ce în ce mai siguri de ei — și în cele din urmă nici n-au mai simțit trecerea timpului! «Lecția deschisă» se... încheiase, adică suna de recreație, iar oaspeții îi felicitau pentru modul în care se prezentară la această oră.

«Abia atunci — spune Marilena, care este comandanta detașamentului **— ne-am dat seama cît de inteligent procedase tovarășul diriginte. Dînsul doar se prefăcuse că e nepăsător; în realitate, a vrut să ne silească să ne descurcăm singuri! Din ziua aceea, pregătim și organizăm singuri, cu puterile noastre, toate activitățile — munca patriotică, programe cultural-artistice, spectacole de brigadă etc. Tovarășul diriginte, fiind și comandantul-instructor de detașament, ne îndrumă cu dragoste și pricepere, dar de muncit, noi muncim; de răspuns, noi răspundem! Am descoperit că ne stă în putință să realizăm foarte multe prin puterile noastre. E foarte plăcut să știi asta!»**

E mai mult: e unul din cele mai minunate sentimente! E chiar obligația fiecărui pionier...

● «ÎL DĂM AFARĂ DIN CLASĂ PE ELEVUL X?»

Există tot felul de obiceiuri și procedee cu care ne-am obișnuit, le folosim aproape automat, cu convingerea că sînt bune — și vine cîteodată cineva și întreabă: «Oare, într-adevăr, și întotdeauna sînt cele mai bune?»

Un astfel de băiat care **gîndește** așa este și **Costel Bocăneală** din cl. a șasea A, Șc. gen. nr. 1, Rediu-Galați. Toată lumea știe că pe un elev indisciplinat sau nepunctual se mai întîmplă ca profesorul să-l «dea afară din oră». Iată că Bocăneală al nostru întreabă: **«E bine așa?!»** În continuare, el ne descrie cum un grup de întîrziați, printre care și elevi cu note și comportări de neinvidiat, n-au fost primiți în clasă. Lăsați de capul lor să hoinărească prin curte și prin împrejurimile școlii, unul din ei a comis o faptă cu totul reprobabilă. **«Eu înțeleg că meritau să fie pedepsiți — și chiar foarte aspru, pentru întîrziere, dar nu se putea găsi altă metodă decît scoaterea din clasă?»** spune Costel.

Eu cred că da. Evident, există cazuri de indisciplină foarte grave în care profesorul e nevoit să-l dea afară din clasă pe respectivul neobrăzat — dar acest procedeu trebuie aplicat **numai cînd nu se poate altfel!** Unde în altă parte decît în clasă, printre colegi, în prezența profesorului ai șansa să-ți remediezi comportarea? Pe stradă, de capul tău? În nici un caz! Știu cît este de dificil pentru un profesor să mențină disciplina la oră (și să-și mențină și propria autoritate), cînd un elev împinge dincolo de limită neseriozitatea — totuși «datul afară din clasă» trebuie considerat drept **ultima** din soluții. Aș mai adăuga că un factor important în astfel de împrejurări îl poate constitui **opinia pionierilor din clasa respectivă,** care manifestîndu-și **cu toții** dezaprobarea față de elevul în cauză îi pot fi de mare ajutor profesorului!

Îi mulțumesc lui Costel Bocăneală pentru gîndirea lui lucidă, analitică.

● O PRIETENIE ÎN CURS DE DESĂVÎRȘIRE

Te consideri prieten cu un coleg, o prietenie strînsă, de nedezlegat, și la un moment dat observi că nu e chiar așa. Acest sentiment dezamăgitor se pare că îl trăiește corespondenta noastră **Varvara Grigoraș,** cl. a opta, din comuna Pipirig-Neamț. Ea a constatat că Maria Marcu, pe care o consideră drept cea mai bună prietenă, nu-i împărtășește chiar toate gîndurile ei, preferînd s-o facă față de-o altă colegă. **«De ce nu vrea să-mi spună mie?** se frămînta Varvara. **După părerea mea, nu vrea să mai fim prietene!»**

Știu eu? Poate tragi o concluzie grăbită. Este posibil ca Maria Marcu să aibă, totuși, o părere bună despre tine, să te prețuiască, dar n-a ajuns încă la **certitudinea** că poate să te facă părtașă deplină la toate preocupările ei. Mă gîndesc că, fără să-ți dai seama, nu-i inspiri destulă... încredere în sensul că — iartă-mă, e posibil să greșesc — ai unele trăsături de caracter pe care nu le aprobă întrutotul! Dar nu te speria! Mai încape și altă ipostază: Maria Marcu s-ar putea să facă parte din acele firi cărora nu le place să pălăvrăgească în dreapta și-n stînga; ea socotește că e suficient să ceară sfatul unei singure prietene. Și încă o posibilitate: te-ai gîndit vreodată că prietenia dintre tine și Maria Marcu ar putea fi încă în curs de alcătuire? Depinde de tine ca ea să devină cît mai repede o prietenie desăvîrșită.

Pe joia viitoare, prieteni!

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, mențiunea **«Un milion de prieteni».**

AUTOCONDUCEREA –

O PROBLEMĂ NU NUMAI DE CUTEZANȚĂ, CI ȘI DE RĂSPUNDERE!

În programul manifestării despre care vă vorbim se puteau întîlni acțiuni foarte variate: drumeții, spectacole, întîlniri pionierești, dezbateri, concursuri. Dar toate — așa cum le stă bine unor pionieri destoinici — desfășurate sub cuvîntul de ordine: **inițiate, organizate** și **conduse de către pionieri!**

În prag de vacanță, la Ruginoasa — comună mare și bogată, aflată la mică distanță de orașul Pașcani, sute de pionieri din județe ale Moldovei — locțiitori ai președinților consiliilor comunale, membri ai comandamentelor unităților — au realizat un rodnic schimb de experiență. Consiliul județean Iași al Organizației Pionierilor și-a propus să urmărească cu atenție felul cum gîndesc și acționează pionierii înșiși într-un astfel de context: acțiuni diverse, vîrste de la 10 la 14 ani, copii care aici se cunosc prima oară etc.

În două zile, bucurîndu-se de ospitalitatea localnicilor — în rîndul cărora îl trecem pe însuși primarul comunei, în permanență prezent la acțiunile copiilor — participanții au desfășurat acțiunile cuprinse în program. Nici un moment n-au uitat cuvîntul de ordine: organizate și conduse de ei înșiși. Nici la dezbaterea finală. Și totuși, din cuvîntul unora se părea că n-au prea înțeles bine cum arată în fapt... autoconducerea!

Alții, dimpotrivă, cu un cuvînt bine meșteșugit, cu termeni aleși, părea că au ajuns un fel de... teoreticieni ai autoconducerii. Noi însă vă recomandăm să ascultați acest pasaj din cuvîntul pionierei Lăcrămioara Dincă, locțiitor al președintelui C.J.O.P., elevă la Liceul «Mihai Eminescu», comuna Lețcani, județul Iași, care surprinde cu realism un element de bază al psihologiei pionierului din activ, al pionierului în general, față în față cu... autoconducerea.

«Cred că unii dintre noi, cu mai puțină experiență, mai trebuie să se gîndească la înțelesul acestui cuvînt. Mulți dintre noi mai trebuie să căutăm mijloace practice de transpunere în viață a înțelesurilor sale. Dar ceea ce mi se pare cel mai important este curajul de-a gîndi în fiecare moment, în fiecare împrejurare, rolul nostru de conducători în organizația care este a noastră. Unii încă mai cred că astfel pot deveni necuviincioși cu tovarășii comandanți-instructori. Dar nu este așa!»

Da: curajul de-a vă înțelege în adîn**cime** propriile drepturi și îndatoriri. Pe urmă, **găsirea soluțiilor practice** și — foarte important! — **îndeplinirea** cu spirit de responsabilitate a ceea ce ați hotărît!

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

FOTOCRONICĂ PIONIEREASCĂ

Publicăm **primul fotoreportaj** sosit la noua noastră foto-rubrică concurs! Autoarea este **MARIA POPESCU,** clasa a patra D, Liceul industrial Filiași-Dolj. Ca toți pionierii-fotoreporteri, ale căror fotografii sînt publicate, Maria Popescu primește imediat **Diploma specială** a revistei, **un calendar «Cutezătorii»** ilustrat cu portretul în culori al Nadiei Comăneci și **o sacoșă tip «Cutezătorii»!** De asemenea, tînăra noastră colaboratoare fotoreporter **intră direct în selecția finală** pentru unu l din cele **200 de premii** (între care un televizor portabil, un casetofon, un aparat de filmat etc.).

1. Detașamentul meu, împreună cu tovarășa comandant-instructor Mihaela Osiac, cinstește memoria eroilor care s-au jertfit pentru independența și libertatea patriei.

2. Vă invit la cenaclul nostru literar-artistic «Mugurii»!

3. Și detașamentul nostru a avut cinstea de a organiza primirea în Organizația Pionierilor a celor mai buni școlari din clasa a doua, care au devenit pionieri în promoția «Conferința Națională a P.C.R.», 1977.

4. O oră în aer liber, pe malul lacului din parc, discutînd despre poezie, pictură, frumusețile naturii.

1

3

2

4

CODRUȚ

SCHIȚĂ DE *Maria Toniță*

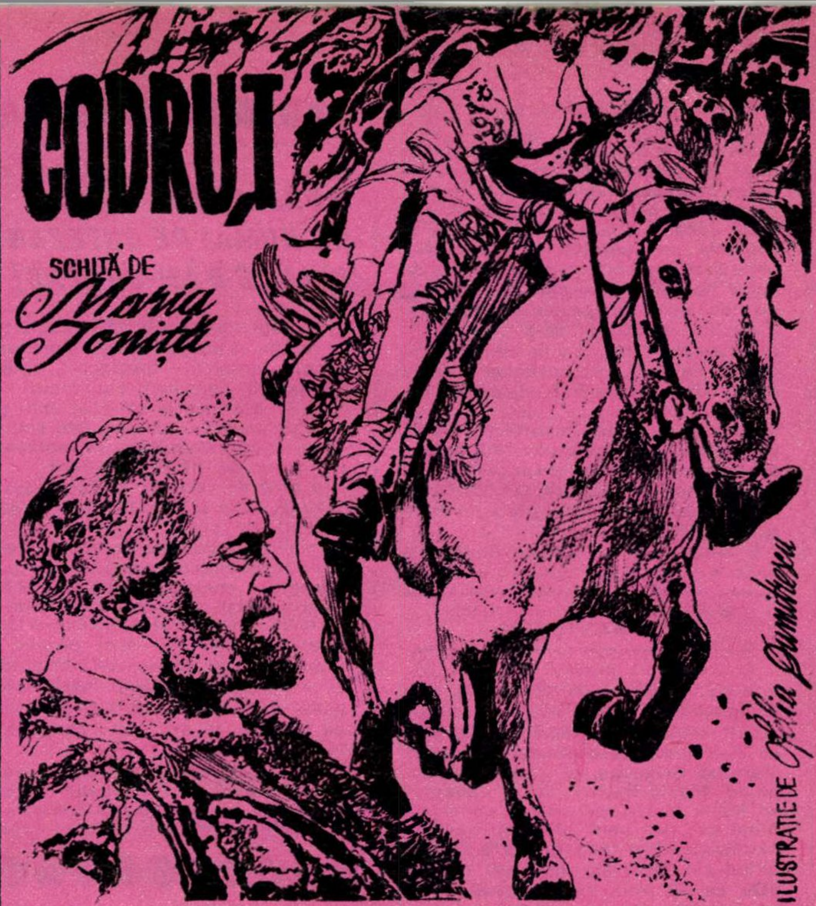

ILUSTRAȚIE DE *Iulia Dumitrescu*

Pe drumul îngust, săpat de ape, căruțele urcau din greu, amenințînd să se răstoarne la fiecare cotitură. Caii cunoșteau drumul, iar oamenii păzeau tăcerea. Fuga aceasta în noapte era fuga pentru viață. Deodată o căruță se opri.

— Treceți mai departe! Nu-i bine să vă opriți în păd_uricea aceasta tînără. O să vă odihniți în poiană, îi îndemnă un călăreț ce supraveghea fuga convoiului în miez de noapte.

— Soția lui Octavian aduce pe lume un copil.

În jurul căruței, cîteva babe pricepute zoreau să-l primească în brațele lor bătrîne. Deodată, liniștea nopții fu sfîșiată de un țipăt.

— E fecior, șoptiră babele.

Călărețul scoase sabia din teacă și rosti:

— Să-ți fie sabia ascuțită precum ți-e țipătul, feciorule!

Căruța porni încet spre poiană. Călărețul se opri în vîrful dealului și scrută neliniștit depărtările. «În vremi de restriște chiar și țipătul unui copil te poate pune-n primejdie», gîndi el.

Acolo, unde noaptea era spintecată de răsăritul unui ochi de lună, erau tovarășii lui. În fruntea lor era Octavian, tatăl copilului. De cînd se retrăseseră armatele imperiale romane, locurile acestea ademeneau noi și noi triburi de nomazi. Vestea cetăților părăsite de legiunile romane, în care s-ar putea afla încă bogății devenise o adevărată legendă ce-i atrăgea spre aceste locuri, precum lumina fluturii de noapte. În fața năvălirilor se unise toată populația daco-romană. Chiar și bărboșii din Munții de Aur nu-i mai priveau cu dispreț și nu le mai ziceau «Oameni fără barbă», expresie cu care-i batjocoriseră pînă nu demult. Primejdia făcuse să dispară discordia dintre ei. Bărboșilor le plăcea felul în care își învățau cîmpenii copiii să lupte, iar lor le plăcea șiretenia muntenilor bărboși.

Călărețul se convinse că nu-i nici o primejdie și se îndreptă spre poiană. Aici urmau să aștepte rezultatul luptei. Dacă vor fi învinși, vor intra în peșteră fără să lase nici o urmă. Dacă vor fi biruitori, vor trebui să părăsească cetatea și să-și ridice un sat în apropierea codrului, în spatele trecătorii.

În poiană, căruțele fură așezate în cerc. La lumina lunii, caii pășteau iarba plină de rouă, iar femeile își înveleau copiii cu țoale mițoase.

În jurul căruței, în care se afla Malva și fiul ei, bătrînele așezară pîine, lapte, miere și flori.

În liniștea nopții nu se mai auzea decît sforăitul cailor și cîntecul înfundat al huhurezului.

Deodată răsunară tropote îndepărtate. Din copac în copac se auzi cîntecul bufniței. De sub coviltirele căruțelor apărură chipuri speriate de femei.

— Liniștiți-vă! Sînt ai noștri.

Femeile înțelegînd că totul s-a terminat cu bine, săriră din căruțe și aprinseră focul. În poiană apărură primii luptători. Liniștea nopții fu spartă în țăndări de veselia întoarcerii, iar pădurea fremăta de mulțimea cailor ce-și căutau adăpost și hrană, rupînd frunze crude din poala copacilor.

Octavian veni în jurul focului, ținîndu-și primul fiu în brațe.

— Să-ți trăiască feciorul și să-ți semene la fapte!

Chipurile luptătorilor se luminară. Din căruțe ieșiră la iveală ulcioare cu vin.

La lumina focului, Octavian își privea fiul cu duioșie.

— Ai venit, fiule, în întîmpinarea unei victorii.

— Să-i punem numele Traian!

— Bătrînii daci spuneau că nu-i bine să superi duhul pădurilor. Să-i punem numele locului, rosti bătrîna Aluta.

— Unde s-a născut? întrebă Octavian.

— În pădurea cea tînără, preciză Aluta.

Atunci se auzi glasul Malvei:

— Să-i zicem Codruț

Octavian încuviință, ridicîndu-și fiul și închinîndu-l luminii ce se lupta spre răsărit cu puterile întunericului:

— Să fii vesel și luminos ca zorile, viteaz ca și cei ce te-nconjoară și bun ca pămîntul acesta care ne dă pîine, miere și vin. Să aperi, Codruț, țara aceasta și s-o lași liberă urmașilor.

Codruț fu încredințat Malvei, iar Octavian și tovarășii săi mai închinară un timp, povestind celor care nu văzuseră lupta, cum au reușit să-i alunge pe năvălitori și cum au căzut mulți viteji și din rîndurile lor.

Soarele răsări vesel, luminînd fețele trase de neodihnă. Dar nu era vreme de somn. Înhămară caii și, coborînd la poalele pădurii, hotărîră să se mute din calea năvălitorilor, să părăsească cetatea Apulum și să se așeze în spatele cheilor. Munții de Aur erau cea mai strașnică cetate în care familiile vitejilor luptători se simțeau în siguranță.

Locul a fost ales. Din pădure au început să coboare brazii pe care-i ciopleau și-i prefăceau în grinzi.

Moș Mihu făcea șindrilă. În jurul lui, vreo cinci băiețandri încercau să-i fure meșteșugul. Moș Mihu lua horjul și le mai îndrepta din cînd în cînd cîte o șindrilă strîmbă.

Casele se ridicau una cîte una, cu acoperișul înalt, bătut în șindrilă și cu pereții din bîrne groase.

— Dușmanii noștri sînt «harnici» numai cînd pradă, rosti moș Mihu. Nu le place să muncească, să-și ridice case, să semene holde, să puie nume la locuri. Robesc oamenii și-i pun să lucreze pentru ei, iar cînd aud că undeva curge mai multă miere și lapte, lasă totul baltă și dau fuga să se înfrupte din munca altora. Noi sîntem alt neam. Noi ne legăm de ape și de păduri și le punem nume ca la oameni. Le legăm de viața noastră, de faptele noastre. Iată, satul nostru așteaptă un nume. Cine știe din ce întîmplare o să i se tragă?

Moș Mihu avea dreptate. Bărbații începuseră să lucreze în Cheile Albe la un stăvilar. Voiau să facă un tău mare de apă pe care s-o folosească în vreme de primejdie. Cînd stavila a fost gata și cînd tăul a început să crească, oamenii s-au strîns în jurul lui. Casele priveau de pe margini cu ochii lor mici acoperiți cu burdufuri de vițel.

— Măi, ce tăuț frumos a ieșit, a zis o femeie privind apa limpede ce se așternuse așa, deodată, peste lunca înverzită. Și Tăuț i-a rămas numele. De la apă, numele a trecut asupra satului.

Codruț la început a crescut în brațele mamei Malva, apoi, cînd a început să facă primii pași, l-a luat moș Mihu pe cal și l-a dus pînă la știubeie. Acolo i-a dat miere dulce izvorîtă din cupa florilor și culeasă în coșulețe de ceară de albinele lui moș Mihu.

Tata Octavian i-a făcut un arc pe măsura lui și l-a învățat să tragă la țintă. Apoi, cînd s-a simțit stăpîn pe arc, s-a luat la întrecere cu copiii de seama lui, și chiar dacă nu nimerea întotdeauna, se bucura că-l primesc în rînd cu ei și-l învață să-și facă săgeți bune.

Într-o zi, tata Octavian l-a dus mai departe, într-un loc cum nu mai văzuse. Era prima lui călătorie adevărată. Intrară într-o cetate impunătoare, înconjurată de ziduri înalte. Drumurile erau pietruite, iar apa se scurgea pe canale. În casele mari, sprijinite pe coloane, se plimbară un timp, apoi se urcară pe ziduri și priviră porțile cetății deschise și fără apărare.

— Aceasta este cetatea Apulum, clădită de strămoșii noștri, romanii. Din cauza barbarilor a trebuit să ne retragem în munți pentru a rămîne liberi și a ne apăra țara de poftele dușmanilor. Cetatea ne-a fost dărîmată, zeii prăvăliți de pe piedestalul lor, dar aur n-au găsit. Ei nu înțeleg că numai hărnicia, împreună cu vitejia, are preț. Cine nu știe prețui munca, nu știe prețui nici aurul. Mereu vor fugi după el, dar nu-l vor avea niciodată. Să nu uiți, fiule, că te tragi dintr-un neam viteaz, care a știut să zidească cetăți, să construiască drumuri de piatră.

Codruț a pipăit cărămida roșie în care erau adîncite niște semne ciudate. Dar nu i-ar fi plăcut să trăiască în cuibul acesta de piatră. El era învățat să pășească cu pas ușor pe covorul ierbii, să se cațere prin copaci ca veverițele, să tragă cu arcul și să călărească pe Mohor, în zori, mergînd în întîmpinarea soarelui.

Cel mai mult îi plăcea să meargă la vînătoare cu moș Mihu. Moș Mihu descoperea cu ușurință vizuina bursucului și știa cum să-l scoată din ea, ghicea tertipurile jderului, care le chinuia pe bietele veverițe și nu se lăsa pînă nu-i lua pielea zălog.

Odată au ajuns într-un loc necunoscut. Se aflau la picioarele unui munte pe care te puteai urca pe o cărare îngustă, săpată în stîncă și acoperită din loc în loc de mușchi. Au urcat mult timp. În dreapta și în stînga se vedeau urme de ziduri. Cînd au ajuns în vîrf, Codruț și-a dat seama că se află tot într-o cetate, dar într-o cetate deosebită de cea care i-o arătase taică-său.

— Aceasta este o vestită cetate a dacilor. Aici trăiau, aici topeau aurul scos din băile Munților de Aur și tot aici își semănau grîul. Vezi pantele acelea? Acolo erau holdele dacilor. Cei care voiau să-i prade erau primiți cum se cuvine, cu săgeți și bolovani. Astea-s locurile neamurilor tale dinspre mama

Codruț privi pînă departe și văzu unduindu-se la poalele munților Mureșul. În spate simți răcoarea și foșnetul pădurilor și-i plăcu atît de mult aici la înălțime, că-i veni să tragă cu o săgeată în norișorul ce se aventurase în apropierea lor.

— Așa făceau și dacii cînd voiau să alunge norii. Se vede că îți curge sîngele lor prin vine.

«Aici o să mai revin. Aici sînt în siguranță și nimeni nu-mi poate face nici un rău» se gîndi Codruț. Apoi văzu cuptoarele de topit aurul și se gîndi că poate de aici ieșise comoara căutată de năvălitori. Cît de bogați fuseseră dacii! Privi în zare, și văzu crestele munților aurind cerul și porni spre vale.

Într-o zi, Codruț urcase în zmeuriș cu băieții. Culegeau boabele roșii și parfumate, mormăind ca urșii. Deodată se opriră. Jos, lîngă Piatra Albă, văzură o ceată numeroasă, ascunzîndu-și caii după uriașul con al muntelui. Îi văzură apoi urcînd în grupuri mici, ascunzîndu-se cînd după un copac, cînd după altul. La un moment dat nu-i mai văzură, dar simțeau cum se apropie. Dacă n-ar fi fost acolo, sus, n-ar fi știut nimeni ce soartă le pregăteau dușmanii. Codruț înțelese pericolul. Copiii o luară la fugă pe cărăruie și cînd ajunseră aproape de sat hotărîră ca Traian să alerge la mină să-i anunțe pe-ai lor, iar ei să le spună femeilor, să știe să se pună la adăpost.

Copiii se urcară pe stăvilar și, stînd ascunși după bîrnele uriașe, priveau la baza cheilor, pe unde trebuiau să apară dușmanii. Albia rîului străjuită de stîncile înalte era singurul loc pe unde se putea ajunge în satul lor, venind din partea aceea.

— De-ar ajunge la timp Traian, să-i anunțe pe-ai noștri, șopti Codruț.

În sat era mare agitație. Femeile speriate își adunau pînza și punînd-o în desagi, pe măgăruși, îi îndemnau spre pădure. Fetițele, în urma lor, priveau speriate în zare, în timp ce mamele lor încercau să mai adune te miri ce în graba plecării. Cei mici plîngeau, ținîndu-se de zadiile mamelor. Era o zarvă pe care Codruț n-o mai văzuse și care-l emoționa. Stătea la pîndă ca și ceilalți, încercînd să surprindă apariția dușmanilor și totuși din cînd în cînd se trezea urmărind pregătirile agitate ale femeilor. Dinspre mină apărură bărbații, fugind spre sat. Codruț se bucură, dar cînd își aruncă privirea spre chei văzu cu spaimă că dușmanii nu numai că apăruseră, dar încercau să străbată cît mai iute această parte unde nu aveau nici o acoperire. Distanța se micșora văzînd cu ochii. Dușmanii se apropiaseră prea mult. Ce era de făcut? Codruț fremăta ca un căluț în preajma primejdiei. În față îi apăru chipul lui moș Mihu cu mîna întinsă, arătîndu-i ceva. Poarta stăvilarului, își dădu seama Codruț. Se repezi la ea, dar n-o putu mișca. Atunci înțelese că numai apăsînd pe pîrghia aceea uriașă se deschidea poarta. O apăsă... se urcă pe ea... se urcă încă un băiat și încă unul și poarta cedă.

Un șuvoi năprasnic se prăvăli spre chei, cu vuiet de uragan, măturînd totul în cale. Nu-i rezistară nici bolovanii, doar pereții cheilor rămaseră goi și albi fără nici o urmă de vegetație.

— S-au dus cu apele! zise Octavian fiului său.

— Și erau tare mulți, tată! Și voiau bogății, poate... aur.

— Să-l caute acum, că-s tare aproape de el. Poate acum e singura dată cînd îl găsesc singuri și-l poartă pînă și în păr.

Apa reveni în matca ei obișnuită. Se repară și se închise stăvilarul, apoi porniră la Muntele Alb.

De aici țîșni un călăreț ce fusese lăsat de pază la cai. Încălecase un armăsar alb și încerca să-i atragă și pe ceilalți cai după el. O săgeată îl ajunse și-l doborî. Caii dușmanilor fură duși în sat.

— De-acum, Mohor e al tău, Codruț. Stăpînește-l sănătos!

Codruț își aminti de moș Mihu. Calul fusese al lui. Încălecă și plecă spre cetatea cățărată pe stîncă. Simțea că acolo va fi mai aproape de moș Mihu. Va privi soarele și va sta de vorbă cu moș Mihu, iar dacă i se va pune un nor în cale, îl va alunga cu săgețile.

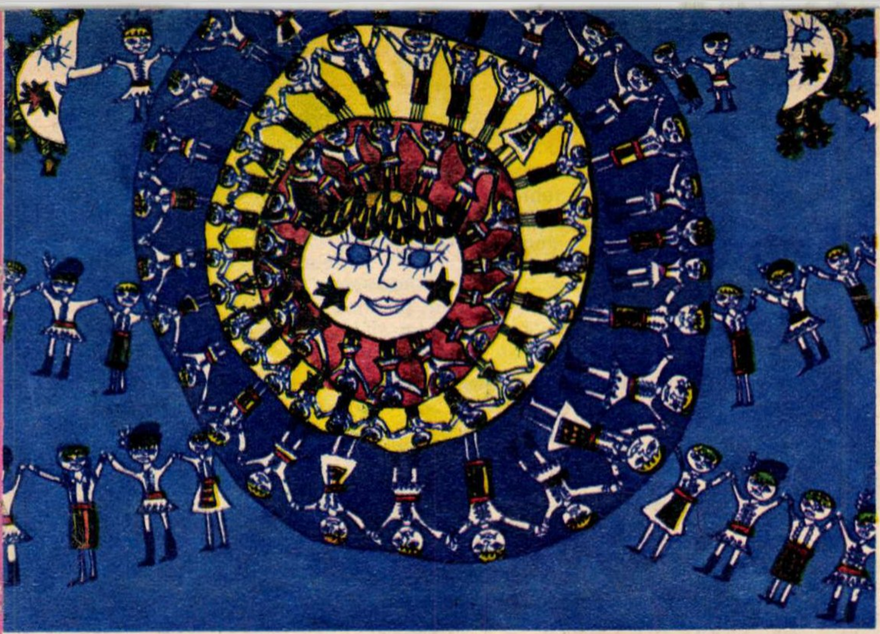

Desen de **MARIA IACOBAN**, Scoala generală Satu Mare, județul Suceava.

OMAGIUL NOSTRU PATRIEI, PARTIDULUI

Un vibrant omagiu artistic pionieresc, închinat patriei și partidului, l-a constituit spectacolul intitulat «Spre comunism pășim cutezători», susținut de către formații ale pionierilor și șoimilor patriei din Capitală. Acest eveniment artistic deosebit, găzduit de marea scenă a Sălii Palatului R.S.R., se înscrie în suita manifestărilor generate de Festivalul Național «Cîntarea României». Vorbim, așadar, despre un spectacol de o remarcabilă ținută artistică, încununînd un an de intens efort creator pe tărîmul fertil al artei, în care și-au spus, cu pregnantă cuvîntul, talentul, pasiunea, dar și fantezia, prospețimea vîrstei generoase a copilăriei, a cutezătorilor. Mai mult, vorbim despre un spectacol dintr-o gamă de spectacole în care am avut prilejul să reîntîlnim formații unanim apreciate, am putea spune chiar «consacrate». Nu ne referim acum la premiile cucerite sau la... aplauzele la scenă deschisă, binemeritate, firește, ci la autentica valoare a interpretării, la diversitatea genurilor artistice abordate, la conținutul bogat, la varietatea tematică a repertoriului. Atribute datorită cărora, iată, cei mai tineri artiști ai Capitalei și-au cucerit girul de a-și numi această suită de reprezentații artistice — **stagiune.** Fiindcă, într-adevăr, avem actualmente o **permanentă stagiune artistică pionierească bucureșteană.** Spectacolul «Spre comunism pășim cutezători» și-a propus să reflecte aspecte reprezentative pentru ceea ce are mai specific copilăria, pionieria, pentru înaltele simțăminte care-i animă pe cei mai tineri fii ai țării, pentru munca și elanurile lor cutezătoare, pentru nobilele aspirații ale viitoarei generații de constructori ai comunismului pe pămîntul României. Proiecția scenică a multiplelor activități desfășurate în cercurile tehnico-aplicative, cultural-artistice și sportive a fost realizată prin sugestivul dans tematic «Mîini de aur» interpretat de corpul de balet al Casei Centrale a pionierilor și șoimilor patriei. Spectatorii au avut, de asemenea, prilejul reîntîlnirii cu binecunoscutul grup vocal de muzică ușoară precum și cu orchestra de muzică populară conduse de profesorul Stelian Coman. Un moment muzical de un lirism cald, penetrant, ni l-a oferit un grup pionieresc folk, prin acea incursiune dinspre timpii de legendă și baladă către noul ev, către noul «drum suitor spre comunism».

Trebuie să menționăm atît calitățile interpretative ale tinerilor artiști cît și unitatea viziunii regizorale, evidentă în structura întregului spectacol, de la deschiderea cu emoționantul semnal al trompetelor și piesa corală «Sună trompetele» — semnificînd debutul binecunoscutului și frumosului nostru ceremonial pionieresc — pînă la momentul final, intitulat «Omagiul nostru patriei, partidului», cînd scena — «înflorită» de toate formațiile participante — s-a umplut de cîntec și dans tineresc, de strălucirea costumelor populare.

ILEANA PITA

PREZENȚE PIONIEREȘTI GĂLĂȚENE ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI"

Începutul vacanței de iarnă a fost marcat la Galați de lucrările simpozionului interjudețean «Valorificarea educativă a activităților cultural-artistice pionierești».

În plenul simpozionului și în cele patru secții au fost prezentate peste 50 de comunicări, unele dintre ele continuate prin vizitarea cîtorva școli, unde participanții la simpozion au avut posibilitatea să cunoască felul cum se desfășoară activitatea cultural-artistică a pionierilor, direct la sursă.

La Școala generală nr. 26, de pildă, pionierii-membri ai comandamentului unității au vorbit nu numai despre activitatea cultural-artistică, ci și despre principala lor îndatorire: învățătura. «Vrem să obținem rezultate bune atît la învățătură, cît și în activitatea cultural-artistică, a spus pioniera Dana Răcaru, din clasa a VII-a, care, în comandamentul unității răspunde de activitatea cultural-artistică. Această activitate ne ajută, ne stimulează dorința de a învăța mai bine. Cum? O să vedeți îndată».

Aproape în aceeași clipă a apărut brigada artistică a clasei a III-a. Sprinteni, veseli, cei 10—12 membri ai brigăzii, băieți și fete, au început să-și desfășoare programul, cîntînd, dansînd, îndreptînd săgețile satirei sau ale ironiei binevoitoare, colegiale, împotriva leneșilor, codașilor, somnoroșilor, a celor ce întîrzie de la ore sau nu-și pregătesc lecțiile cu seriozitate și răspundere.

— Vrem ca fiecare detașament să realizeze programe artistice, a spus în continuare pionierul Valentin Ceapă, din clasa a VI-a, comandantul unității. În felul acesta vom participa la faza de masă a Festivalului Național «Cîntarea României», în cea de a II-a ediție. Prin ghimpii ironiei, îndreptați mereu împotriva celor ce se abat de la conduita adevăratului școlar, vom aduce o contribuție însemnată la obținerea unor rezultate bune, de calitate, la învățătură, vom face în așa fel ca pe trimestrul al II-lea să nu mai avem nici un corigent.

De undeva, din prima bancă, s-a ridicat pioniera Anca Irimie, care a spus:

— Rezultatele bune pe care școala noastră le-a obținut la prima ediție a Festivalului Național «Cîntarea României» ne dau nu numai încrederea, ci și convingerea că la ediția a doua ne vom prezenta mai bine.

Vizita de la Școala generală nr. 26, vizitele făcute în celelalte școli au evidențiat aspectele inedite din activitatea cultural-artistică a pionierilor, și potențele, resursele mari de talent și sensibilitate care trebuie descoperite și puse în valoare.

Lucrările simpozionului au fost susținute în continuare și de alte trei manifestări ale pionierilor: șezătoarea literară «Inima mea e țara», realizată de elevii cenaclului de la Școala generală nr. 11, în sala cinematografului «Doina», vernisajul expoziției «Bucuria de a colora», de la Casa de cultură a sindicatelor, și de spectacolul «Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie» prezentat de formațiile pionierilor și șoimilor patriei din școlile municipiului Galați.

Simpozionul a reliefat încă o dată valoarea politică, educativă a participării pionierilor și școlarilor, alături de toate generațiile la Festivalul Național «Cîntarea României», dorința cadrelor didactice, a comandanților-instructori, a conducătorilor de cercuri, a pionierilor de a munci mai bine, mai susținut, de a ridica munca artistică pe o treaptă mai înaltă.

COSTACHE ANTON

APLAUZE PENTRU MICII PĂPUȘARI

O întîlnire cu arta păpușerească va constitui întotdeauna un motiv de bucurie pentru foarte tinerii spectatori. Cercul de păpuși al Casei pionierilor și șoimilor patriei din sectorul 8 al Capitalei a realizat în aceste zile de vacanță, sub semnul Festivalului Național «Cîntarea României», în faza de masă, o demonstrație de iscusință și talent. Pe o scenă special amenajată a orășelului copiilor din parcul «Nicolae Bălcescu», ei au prezentat dramatizări după cunoscutele basme «Albă ca Zăpada» și «Scufița Roșie» precum și un spectacol muzical-umoristic pe teme din viața pionierilor. Alături de ei au cîntat și au jucat colegii lor mai mici, șoimii patriei. Veselia, spontaneitatea, frumusețea păpușilor i-au cucerit pe spectatori, care i-au aplaudat cu generozitate. Anul trecut, aceeași formație a ocupat, în cadrul «Cîntării României», locul I pe municipiu. Perfecționîndu-și continuu măiestria și îmbogățindu-și repertoriul, ei aspiră, de data aceasta, să ajungă în faza republicană. Le dorim realizarea acestei frumoase dorințe.

La scara tehnicii mondiale

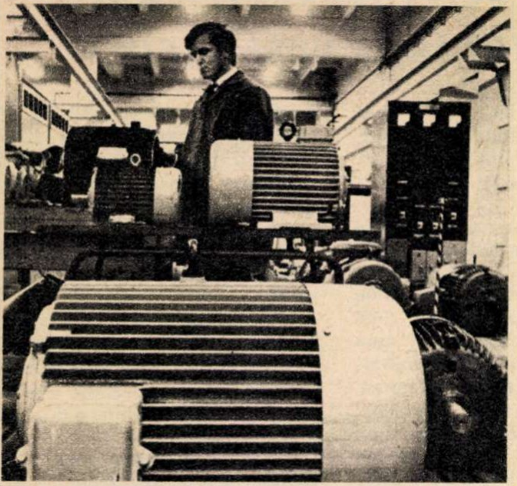

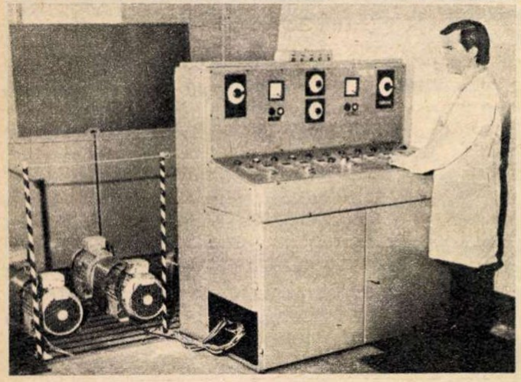

Imaginile alăturate prezintă aspecte din laboratorul de mașini electrice de putere medie al Institutului de cercetări pentru industria electrotehnică — ICPE. Specialiștii acestui laborator au oferit industriei numeroase soluții pentru modernizarea motoarelor electrice fabricate în țara noastră. Fie că este vorba de un motor de uz general de joasă tensiune (de exemplu motoarele pentru ventilatoare, pompe etc.), fie de unul cu utilizări speciale pentru industria chimică sau metalurgică, toate au certificate de naștere semnate de specialiștii acestui laborator.

Pentru a obține ca motoarele românești să se bucure de aprecierea unanimă a specialiștilor, cercetătorii și proiectanții de la ICPE au construit o serie de standuri de încercări de concepție proprie, cu ajutorul cărora se verifică parametrii funcționali ai motoarelor. Nu o dată, în fața aparatelor de măsură și control, electrotehnicienii noștri au avut satisfacția de a constata că motoarele electrice purtînd însemnele **FABRICAT ÎN ROMÂNIA** întrunesc și depășesc normele atît de exigente impuse de standardele internaționale.

Din familia de motoare elaborate la ICPE se pot menționa cele destinate fabricării la Întreprinderea de motoare electrice Pitești și la Întreprinderea «Electroprecizia» din Săcele. Ceea ce caracterizează aceste motoare este faptul că la construcția lor se folosesc cantități reduse de cupru și oțel electrotehnic.

Specialiștii institutului sînt preocupați de găsirea unor noi posibilități privind atît reducerea continuă a dimensiunilor și a greutății motoarelor cît și atingerea unor randamente superioare în funcționare cu consumuri tot mai reduse de energie electrică. În activitatea lor sînt ajutați și de tehnica modernă de calcul, cu ajutorul căreia sînt identificate soluțiile optime. Înainte de a se fixa asupra motorului care va intra în fabricație, sînt elaborate numeroase variante, numai cea mai bună dintre ele fiind recomandată constructorului. Așa s-a procedat, de pildă, cu motoarele pentru ascensoare, tramvaie, troleibuze, picupuri, casetofoane etc. Cercetătorii și proiectanții de la ICPE și-au adus din plin contribuția și la realizarea motoarelor care vor acționa vagoanele viitorului metrou bucureștean.

Multe dintre aceste realizări au la bază concepția proprie, românească, și constituie obiectul a numeroase patente brevetate atît în țară cît și în străinătate, justificînd astfel, o dată în plus, prestigiul de care se bucură în lume școala românească de electrotehnică.

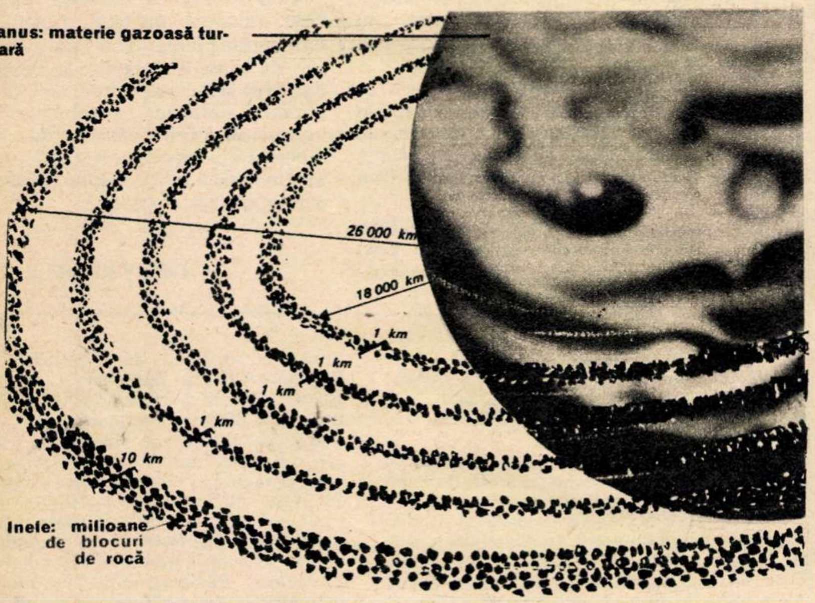
Uranus: materie gazoasă turbionară
26 000 km
18 000 km
1 km
1 km
1 km
1 km
10 km
Inele: milioane de blocuri de rocă

CUM AU FOST DESCOPERITE INELELE LUI URANUS

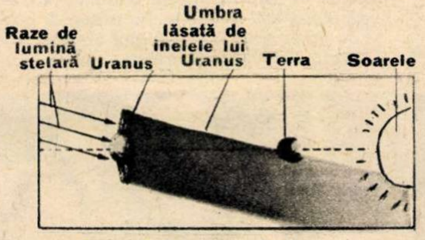

Saturn, planeta cea mai originală a Sistemului solar, nu mai e singura care se poate mîndri cu inelele sale. Ignorate pînă în martie 1977, în atlasurile astronomice încep să apară inelele nou identificate ale lui Uranus. Descoperirea a avut loc în cursul unui eveniment rar: ocultația (acoperirea, eclipsarea, dacă vreți) a unei stele strălucitoare (SAO 158687) de către planeta amintită. Mai multe grupuri de astronomi erau pregătiți să urmărească fenomenul, deoarece trecerea unei planete peste o sursă de lumină punctiformă și (în comparație cu mișcarea planetei) «fixă» permite obținerea unor date prețioase, precum variația curbei de lumină, ceea ce facilitează precizarea dimensiunilor exacte ale corpului opac interpus, a vitezei sale, a întinderii atmosferei și, prin analiza spectroscopică, a compoziției acesteia. Iată datele pe care le așteptau astronomii. Care nu le-a fost uimirea observînd că, înainte ca planeta să acopere lumina stelei, aceasta scade și se stinge de cinci ori, pe durate variabile, în decurs de 8—9 minute. După trecerea planetei, care a acoperit steaua timp de 25 de minute, fenomenul s-a repetat. Simetria succesiunii în timp a luminii și umbrei în cele două faze sugera o singură explicație: în jurul lui Uranus evoluează cinci inele. Se pare că cele patru inele mai apropiate de planetă au în jur de un km lățime, în timp ce al cincilea, cel mai depărtat, are o lățime de 10 km. Ele sînt formate probabil din milioane de fragmente de rocă avînd cîteva sute de metri grosime, care evoluează pe o orbită circulară în jurul planetei. Este vorba, fără îndoială, de vestigiile unuia sau mai multor sateliți ai lui Uranus care au atins limita lui Roche, de 2,44 raze ale planetei, dincolo de care un satelit este rupt în bucăți de forțele de maree exercitate de corpul ceresc principal. Despre aceste forțe, într-un număr viitor.

„PĂIANJENUL" ANTIDERAPANT

Se știe că pentru a nu derapa pe gheață autoturismul trebuie să aibă lanțurile puse pe anvelope sau anvelope cu țepi. Nici una nici cealaltă din aceste soluții nu este ideală; și lanțurile și țepii sînt utilizați cu succes pe șoseaua înghețată, însă deteriorează drumul atunci cînd stratul de gheață nu acoperă uniform șoseaua, iar lanțurile sau țepii vin în contact direct cu asfaltul. În afară de aceasta, fixarea lanțurilor sau a țepilor pe anvelope necesită timp. Dar mai există o soluție pentru cazurile în care automobilul patinează pe un petec de gheață: conducătorul auto rupe cîteva crengi și le așază sub roată. Poate că aceasta a făcut să se nască ideea pe care se bazează o recentă invenție americană. Călătorind pe un drum alunecos, șoferul apasă pe un buton și sub roți coboară «păianjeni» metalici amplasați lateral. Un asemenea «păianjen» rotindu-se, plasează pe rînd sub cauciuc «brațele» sale. În momentul în care mașina ajunge pe o porțiune curată a șoselei, dispozitivul se pliază.

PUIUL DE MAMUT

Au trecut de mult vremurile în care savanții, pornind de la un colț de mamut, trebuiau să-l reconstituie în întregime. De atunci numeroase descoperiri au confirmat deducțiile anterioare. În ultimul timp a fost găsit, pentru a doua oară în Siberia, un mamut întreg. Descoperirea a avut loc în regiunea Magadan. Este vorba despre un pui căzut, probabil, într-un lac sau o mlaștină care a înghețat foarte repede, rămînînd în această stare mai multe mii de ani. Prin studierea resturilor înconjurătoare (crengi, ierburi, mușchi), a putut fi determinată epoca în care a trăit: sfîrșitul ultimei glaciațiuni, în urmă cu 9—10 000 de ani. Puiul de mamut, în vîrstă de circa șase luni, măsoară 115 cm lungime, 104 cm înălțime, are o trompă de 57 cm și e acoperit cu păr castaniu. În perioada glaciară mamuții populau atît Europa cît și Asia. Dispariția lor se datorește creșterii temperaturii după ultima glaciațiune.

SĂ GOSPODĂRIM CU MAXIMĂ GRIJĂ ENERGIA!

CARTEA DE VIZITĂ A UNUI... kWh!

Statisticile arată că producţia şi consumul de energie electrică în România socialistă au cunoscut un ritm de creştere care ne situează printre cei dintîi în lume. Dacă în 1950 producţia de energie electrică pe locuitor era de 130 kWh, în 1976 cifra era de 2 717 kWh. Altfel spus, **dacă în 1950 eram o ţară cu o energetică foarte slab dezvoltată, astăzi realizăm aproape dublul mediei mondiale a producţiei de energie electrică pe locuitor.** Pentru a fi atinse asemenea cote ale dezvoltării energetice, s-a depus o muncă eroică pe marile şantiere energetice, s-au făcut eforturi şi cheltuieli mari, asigurîndu-se astfel economiei româneşti zestrea de kilowaţi necesară dezvoltării. Cu efort uman şi material, cu efort de inteligenţă şi gîndire creatoare, au apărut în peisajul economic şi geografic al ţării cele 45 de uzine hidroelectrice, mai mult de 40 de baraje şi lacuri de acumulare, ca şi marile centrale electrice de la Porţile de Fier-1, Rovinari, Turceni.

Iată, aşadar, că zestrea energetică a ţării noastre se prezintă pe coordonatele înalte ale dezvoltării rapide a întregii economii româneşti. Dar, pretutindeni în lume, astăzi problema resurselor energetice se pune diferit de modul în care se discuta în urmă cu cîţiva ani. **Astăzi, în competiţia industrială nu cîştigă neapărat cel care are la dispoziţie cei mai mulţi kilowaţi-oră, ci acela care îi valorifică cel mai bine. «Competiţia» este cîştigată de acela care dintr-un număr egal de kilowaţi-oră ştie şi poate să producă de două sau trei ori mai multă valoare decît altul.**

Aceasta îl obligă pe fiecare dintre noi să mediteze în mod serios la gospodărirea raţională a resurselor energetice, a energiei electrice în special. Revista «Cutezătorii» a prezentat în repetate rînduri cititorilor necesitatea ca fiecare kilowatt-oră să fie utilizat raţional, ca pretutindeni în activitatea noastră să spunem un **«NU!» HOTĂRÎT RISIPEI.** Iată mai jos cîteva argumente în sprijinul economisirii energiei electrice — îndatorire a fiecăruia dintre noi.

● PENTRU PRODUCEREA UNUI KWH SÎNT NECESARE:

— 1,5 kg lignit
sau
— 280 g păcură
sau
— 0,32 mc gaz metan

● ACEST KWH ESTE CONSUMAT — ÎNTRE ALTELE — DE:

— un bec de 100 W care arde timp de 10 ore
— un strung care funcţionează 10 minute
— un război de ţesut care funcţionează 20 de minute.

1350 000 +
11 000 000
900 000
?

● Dacă în fiecare cameră de locuit s-ar stinge în perioada de vîrf de sarcină (orele 17—22) UN SINGUR BEC DE 40 DE WAŢI, s-ar economisi zilnic aproximativ 2,7 MILIOANE KWH energie electrică, suficientă pentru producţia — de exemplu — a...

— 1 350 000 mp ţesături finite
sau
— 11 000 000 cărămizi normale sau
— 900 000 kg ciment.

Aşadar, prieteni, atenţie la **cînd** şi pentru **cîtă vreme** acţionăm... comutatorul din perete!

Orizont deschis poeziei

Trei nume de copii, trei pionieri care se străduiesc să-şi cînte în vers sentimentele. Sînt elevi ce vin duminica dimineaţa la Cenaclul pionierilor «Mihai Eminescu» de la Muzeul Literaturii Române. Vocile limpezi, cu străluciri de flori deschise în zori caută fiorul poeziei în inima lor, în visele lor, în dragostea lor de patrie, de om — luminaţi de abura văzduhului marilor poeţi ai României.

Lucian Tudorancea, Adriana Lefter, Anca Dumitrescu luptă să prindă în mîinile de copil aripile fragile ale poeziei. Din roua acestui început va răsări poate, peste ani, Poezia. Poate numai un fel de a trăi în frumuseţe, oameni printre oameni, va fi sensibila lor înclinare de astăzi. Oricum, în rotonda Muzeului Literaturii Române sămînţa poeziei vibrează ridicînd fire încrezătoare în lume şi aerul ei care caută razele soarelui îşi merită orizontul deschis. Ceea ce impune este sensibilitatea dublată de logica poetică în versurile celor trei pionieri.

VIOLETA ZAMFIRESCU

Patrie

Patria sînt gliile noastre fertile
De pe care strămoşii pîine făceau.
Patria sînt apele line ce curg în neştire
Ducînd cu ele dorul, Viaţa,
Gîndul etern spre iubire,
Liniştea muncii luminînd dimineaţa.

Patria sînt vitejii căzuţi la pămînt,
În ropotul surd de lupte amare.
Patria e adierea de vînt
Şi eroismul ce pretutindeni răsare.

LUCIAN TUDORANCEA
cl. a VIII-a C,
Şc. gen. nr. 98, Bucureşti

De ce?

În clarul lunii,
Apare casa bunicilor,
Toată e numai flori.
Apoi luna dispare.
Ziua ia locul nopţii.
De ce oare nu-i tot timpul primăvară?
De ce oare nu sînt mereu copil?
De ce te las să pleci,
Primăvară a copilăriei?

ADRIANA LEFTER
cl. a VI-a,
Şc. gen. nr. 205, Bucureşti

Ţara mea

Munţi-i sînt ca o cunună
Rîurile-i curg în plete,
Iar hlamida de pe umeri
E-mpletită-n aur verde.

Fruntea-naltă, ochii limpezi
Caută mereu în zare.
Gura-i fluier ce doineşte.
E frumoasă, înţeleaptă
Dintr-o foarte veche spiţă,
De la Traci şi Daci se trage,
Şi din Roma cea de viţă.

Soarele s-aprinde-n ruguri
Cînd priveşte al ei plai,
România este astăzi
Cea mai mîndră din alai.

ANCA DUMITRESCU
cl. a VI-a A,
Şc. gen. nr. 122, Bucureşti

CUCERITORII văzduhului

25

Începînd cu anul 1930 se înregistrează numeroase tentative de traversare a Africii. Un prim zbor demn de reţinut este cel al pilotului J.A. Mollison, care, în 1932, străbate Africa de-a lungul coastei sale vestice. Pilotul a parcurs în aproape cinci zile de zbor solitar mai bine de 10 100 km, dar, la numai 5 km de Capetown, capotează şi-şi distruge aparatul.

O frumoasă încercare de zbor în formaţie este întreprinsă în 1933 de trei echipaje româneşti, formate din Mihail Pantazi, Petre Ivanovici, D. Ploeşteanu, A. Cernescu şi G. Davidescu. Ei decolează la 22 octombrie cu trei avioane de turism în direcţia Capetown. Urmează un drum plin de surprize, în care piloţii trebuie să uzeze de toate resursele lor. Străbat Bulgaria prin sita cîtorva ploi iuţi. În drum spre Istambul, o furtună îi obligă să zboare la numai cîţiva metri de apa mării, iar după trecerea Bosforului sînt siliţi să aterizeze la Iesil Köu, pe malul Mării Marmara. După două zile de ploaie reuşesc să se înalţe din nou, ajungînd după cîteva ore de zbor la Alep. Următoarea etapă, Alep—Cairo, îi poartă peste munţii Libanului, Canalul de Suez, Almaze. Este necesară o nouă întrerupere de două zile, pentru revizuirea aparatelor.

Traseul devine din ce în ce mai dificil, clima tot mai insuportabilă. Una dintre etapele cele mai grele se dovedeşte traversarea pustiului Saharei, unde, datorită unei furtuni, sînt siliţi să rămînă o noapte întreagă departe de orice semn de civilizaţie. După multe peripeţii, zburînd peste regiuni necunoscute, aterizînd pe aerodromuri pustii, cu aparatele descoperite la voia intemperiilor, în Malakol, lîngă malul Nilului, sînt ţintuiţi de o ploaie torenţială care provoacă revărsarea fluviului. Apa pătrunde în aparate şi ameninţă să dezmembreze avioanele (acestea erau construite din lemn). Neputînd risca să rămînă fără posibilitate de întoarcere în ţară, hotărăsc să abandoneze. Nu este vorba de un eşec. Cele trei avioane româneşti, construite de fabrica I.C.A.R. din Bucureşti, realizaseră un zbor de aproape 12 000 km fără nici o defecţiune.

EMIL MUNTEANU RETEVOESCU

(Va urma)

CUIBUL VULTURILOR

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:
În cariera de calcar sosesc muncitorii din echipa de intervenție, înștiințați de pionieri. Pînă la repararea tronsonului avariat al benzii transportoare, se ia hotărîrea punerii în funcțiune a vechiului funicular, nefolosit de mai mulți ani, pentru a se asigura aprovizionarea neîntreruptă a combinatului de ciment cu materie primă. Cablul funicularului nu mai prezintă însă suficientă siguranță, iar un vagonet cu rolele sărite de pe el a rămas imobilizat chiar deasupra prăpastiei. Tatăl lui Viorel se oferă să remedieze el defecțiunea.

Scenariu: DRAGOMIR HOROMNEA
Desene: ION MIHĂESCU

Episodul — 5 —

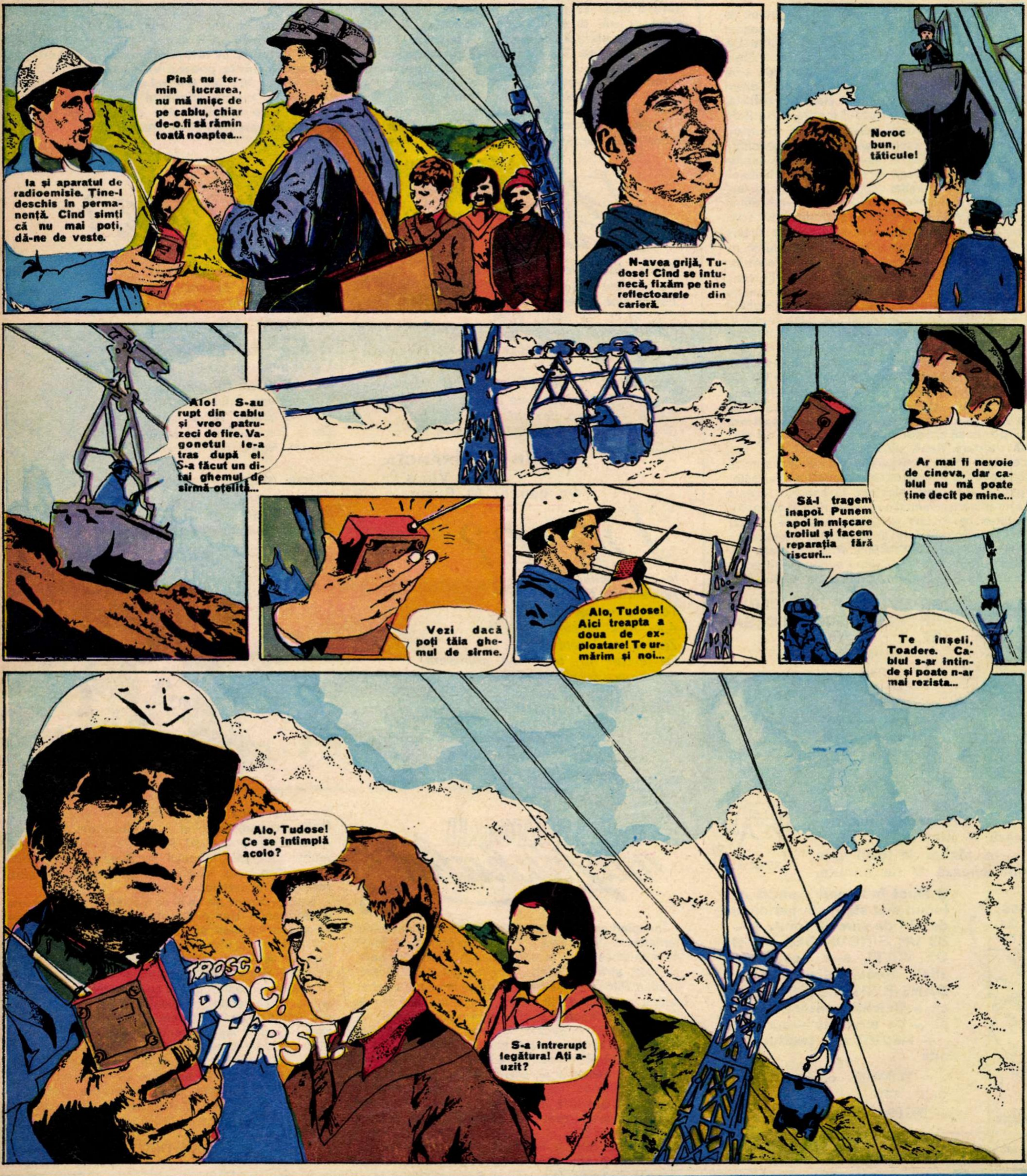
Ia și aparatul de radioemisie. Ține-l deschis în permanență. Cînd simți că nu mai poți, dă-ne de veste.
Pînă nu termin lucrarea, nu mă mișc de pe cablu, chiar de-o fi să rămîn toată noaptea...
N-avea grijă, Tudose! Cînd se întunecă, fixăm pe tine reflectoarele din carieră.
Noroc bun, tăticule!
Alo! S-au rupt din cablu și vreo patruzeci de fire. Vagonetul le-a tras după el. S-a făcut un ditai ghemul de sîrmă oțelită...
Vezi dacă poți tăia ghemul de sîrme.
Alo, Tudose! Aici treapta a doua de exploatare! Te urmărim și noi...
Ar mai fi nevoie de cineva, dar cablul nu mă poate ține decît pe mine...
Să-l tragem înapoi. Punem apoi în mișcare troliul și facem reparația fără riscuri...
Te înșeli, Toadere. Cablul s-ar întinde și poate n-ar mai rezista...
Alo, Tudose! Ce se întîmplă acolo?
TROSC! POC! HÎRST!
S-a întrerupt legătura! Ați auzit?

(VA URMA)

PASTEL DE IARNĂ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	A	L	E	C	S	A	N	D	R	I	■
2	N	A	M	E	T		■			■	
3	O	R	I	■	E						
4	T	I	N	A	R	■					
5	I	S	E	■	I	A	I	■	A	T	O
6	M	■	S	T	A	N	C	U	■	O	M
7	P	U	C	■	D	A	■	T	U		
8	■	L	U	N	I	■	C	A	R	■	
9		I	■	O	■	I	A	N	C	U	■
10		T	I	R		T	E	■	U	R	I
11		A	A	I		■	R	E	S	S	U

ORIZONTAL: 1) Autorul (1821—1890) unor pasteluri de iarnă, din care amintim poezia «La gura sobei». 2) Troian. Sau (reg.). 3) Fluviu în U.R.S.S. Bloc de gheață adus de ghețari (fem.). 4) Concurent la patinaj. Pictor francez (1832—1883), autorul tabloului «Patinoarul de la Rue Blande». 5) Sfîrșitul viselor! Afluent al Amurului! Oraș în Somalia. 6) Regretat scriitor român (1902—1974), căruia îi aparține poezia «Pădurea iarna». Poate fi și de zăpadă. 7) Mingea hocheiștilor. Urme de zăpadă! A da semne de răceală. 8) Decembrie, ianuarie, februarie etc. Se recomandă să-l confecționăm iarna. 9) Notă muzicală. A compus melodia «Ca un fulg de nea» (Mișu). 10) Posomorîte. A dușmăni. 11) Poezie de V. Alecsandri (neart)—Pictor român (1880—1962), autorul tabloului «Iarna».

VERTICAL: 1) Iarna. Gerilă. 2) Poet român (1935—1956), din creația căruia amintim «Liniște de iarnă». Cadrul din «Iarna...» lui G. Coșbuc. 3) Măiastră pană a liricii noastre, care a scris versurile «Cînd crivățul cu iarna». Se «naște» iarna. 4) Se lasă ceață! Cerne fulgii de zăpadă. 5) Autorul tabloului «Iarna la marginea orașului». Frumoasa noastră. 6) Amestec gazos. Nume feminin. Miez de pită! 7) Se cunoaște la nevoie. Consiliul de Ajutor Economic Reciproc (abr.). 8) 22 decembrie, cu ziua cea mai scurtă (de exemplu). Autorul poeziei «Zăpezi». 9) Vestigiu al istoriei. Derdeluș. 10) Timp de iarnă cu vizibilitatea redusă. Hibernează. 11) Îi aparține poezia «Iarna în prier». Începe iureșul!

DICȚIONAR: IAI, ATO.

NICOLAE PESCARU

CLUBUL Logicienilor

Prezintă **EDMOND NICOLAU**

— Vreau s-o ajut pe mama la bucătărie.

— Concret, ce vrei să faci?

— Vreau să optimizez prăjitul pîinii dimineața.

— Cum adică?

— Este necesar să prăjesc trei felii de pîine. Pe grătar, încap, simultan, numai două. Vreau să organizez astfel munca încît prăjitul să se termine într-un timp minim.

— Le prăjești pe ambele părți?

— Da. Și de fiecare dată, pentru a prăji feliile pe o parte, grătarul este ținut deasupra flăcării un minut.

În cît timp vor fi prăjite corect cele trei felii?

Răspunsul în numărul viitor.

*

Răspuns la problema din numărul 52.

Numerele prime sînt toate impare, cu excepția lui 2. Dar suma a două numere impare este un număr par. Cu atît mai mult suma a patru numere prime — dacă printre ele nu se află, o singură dată, și numărul 2. Din moment ce suma celor patru numere prime era 43, deci număr impar, înseamnă că printre ele se afla și 2. Deci Anton are, într-adevăr, un văr mititel.

CALCUL ENIGMISTIC DE SEZON

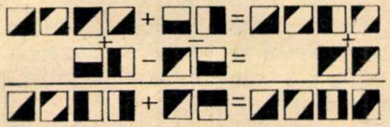

Înlocuiți semnele cu cifre. Primul și ultimul număr reprezintă anul nașterii, respectiv al morții unui binecunoscut poet clasic român. Celelalte două numere sînt anii de apariție ai poeziilor «Viscolul» și «Prier și fata iernei», ambele publicate pentru prima oară în revista «Convorbiri literare».

CU LEGĂTURĂ
Monoverb eliptic anagramat

2 (7), 2, 1 = 11)

$\mathbf{T}^{U}$

SZEMLÉR FERENC

Secretul meșterului cofetar

A fost odată — nu-n zadar! —
o fabrică de torturi mii.
Bătrînul meșter cofetar
ieși la pensie-ntr-o zi.
Cum nu voia în nici un fel
să-l țină numai pentru el,
destăinui, ca dintr-o carte,
încetul cu încetul,
secretul
fiecărui tort în parte.

Un ucenic, puțin distrat,
de lucru s-a și apucat:
într-o tipsie, la-ntîmplare,
turnă mac, nuci, făină, sare,
orez și praf de cuișoare.
Iar prăjitura, prin urmare,
ieși un talmeș-balmeș mare.

Era ea bună, însă-așa
cum arăta, dizgrațioasă,
degeaba o servi la masă:
nimeni nu s-a atins de ea!

Alt ucenic știa perfect
rețeta... Și pe tavă-ndată
clădi un tort fără defect —
o prăjitură minunată.
Minune însă doar pe-afară,
căci conținutul — de ocară!
Cu gust de ipsos, prăjitura,
de piatră și talaj era
și mai să-ți rupi toți dinții-n ea
dacă-ncercai s-o prinzi cu gura.

— Ei — mormăie-aproape tăcut
bătrînul — oare-ați priceput
Ce-i conținutul fără formă
și forma fără conținut?...
Cînd una ai greșit-o,
— pace! —
să știți: tortul doi bani nu face!
Ești meșter mare, iscusit,
doar cînd glazura
și-umplutura
la fel de bine ți-au ieșit!

Vînătorul

A fost odat-un pictor —
un vînător vestit.
Nu era chip să scape
vînat de el ochit.

Tot doborînd la iepuri
el îi și tot picta.
Jurai că urecheații
sînt vii pe pînza sa.

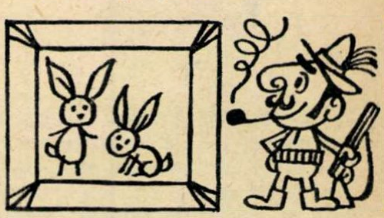

Acum nu mai ucide
și pușca-i a-nghețat;
i-a ruginit cuțitul
prin codru-ntunecat.

Vînatul, în surdină-l
mai cheamă cu nesaț —
un om cu tolba plină
de iepuri vii, pictați.

În românește de
DIM. RACHICI

UNA DIN ȘAPTE

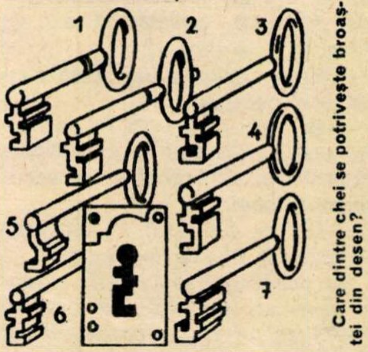

Care dintre chei se potrivește broaștei din desen?

Dezlegări

CALCUL ENIGMISTIC DE SEZON:

Vasile Alecsandri

$$\begin{array}{ccccc} 1821 & + & 47 & = & 1868 \\ + & & - & & + \\ 46 & - & 24 & = & 22 \\ \hline 1867 & + & 23 & = & 1890 \end{array}$$

UNA DIN ȘAPTE: Cheia nr. 4.

CU LEGĂTURĂ:

Articulație = Te-ridicat-la-u

CONCURSUL FILATELIC
ETAPA A III-A

1. Ce mărci există într-un singur exemplar? (se vor indica cel puțin trei).

2. Cu ocazia aniversării a 1850 de ani de la ridicarea așezării Napoca (astăzi Cluj-Napoca) la rangul de municipiu, s-a emis o coliță cu valoarea nominală de 10 lei. Marca reproduce un altar votiv din sec. II—III e.n., tirajul emisiunii fiind de 200 000 de exemplare. La ce dată a apărut?

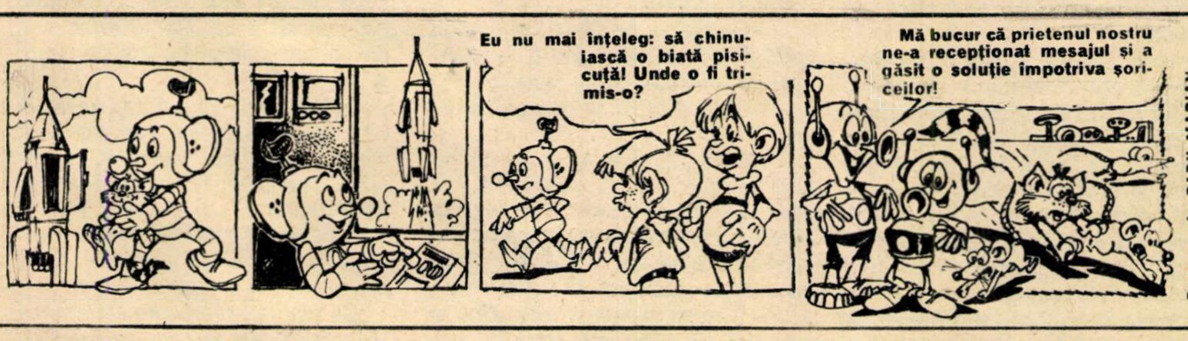
Eu nu mai înțeleg: să chinuiască o biată pisicuță! Unde o fi trimis-o?
Mă bucur că prietenul nostru ne-a recepționat mesajul și a găsit o soluție împotriva șoriceilor!

Desene de RADU MARIAN

Cutezătorii ● Redactor șef: **MIHAI NEGULESCU** ● Redactor șef adjunct: **OVIDIU ZOTTA** ● Secretar responsabil de redacție: **IOAN DONCA**
REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» ● TIPARUL: C.P.C.S.
ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex 11226 București.
12 PAGINI, 1 LEU
index 41033

„Spărgătorul de nuci”

Schiță de
GICA IUTEȘ

Tocmai cînd Violeta începu să mormăie că dacă troleibuzul nostru nu apare în cinci minute, gata, ne-am șters pe bot de actu'unu din «Spărgătorul de nuci», un camion încărcat cu mobilă apăru de după colț. Băiatul cocoțat deasupra saltelelor și baloturilor nu era altul decît Bebe Panaitescu.

—Eiii, eii, am început noi să-l strigăm și să-l semnalizăm.

Abia în ultimul moment ne zări și atunci încercă să se ridice în picioare și, fluturînd ca un disperat din mîini, scoase un răcnet cumplit:

—Macheee!

Mare minune că n-a căzut din camion, așa înnebunit de bucurie. Camionul era în viteză, pe sens invers și pe roșu, așa că zbură cu tot cu încărcătură pe sub nasul nostru, cotind pe strada Semicercului.

—Ia te uităăă! îngăimă Mache plin de uimire. Unde s-o fi călătorind Găoace cu tot calabalîcul ăla?

—Se mută! l-am lămurit eu cam necăjit. Mi-am amintit imediat că era duminică, 2 decembrie, data fixată pentru mutare. Și mama care mereu m-a rugat să nu cumva să uit: cumpărase un dar pentru mama lui Bebe, niște draperii cu dungi verzi.

—Cum de-am uitat? se necăji și Zîna. Știi că i-am promis mamei lui Panaitescu că venim s-o ajutăm la mutat!

Mache se foi neliniștit de colo-colo, pe trotuar, apoi mormăi:

—Orice ar fi, eu trebuie să trec pe la Bebe. În orice caz! Nu l-am văzut de cînd am plecat la Galați, se scuză el grăbit și încurcat, trăgînd cu coada ochiului spre Violeta, care se uita la noi nedumerită.

—Trebuie să mă duc să iau draperiile! m-am hotărît eu pe loc.

—Ce draperii?

—Mama le-a pregătit un dar pentru casa lor cea nouă!

—Păi atunci ce mai așteptăm? Mergem să luăm draperiile.

Cînd înțelese despre ce-i vorba, Violeta se zburli:

—Ce, sînteți nebuni? Și cu biletele la Operă ce faceți?

—Ce să facem? Amînăm pentru duminica viitoare «Spărgătorul de nuci». Iar biletele vinde-le și tu la intrare.

Propunerea Zînei o făcu pe Violeta să ia foc:

—Păi, sigur, acum o să mă apuc să vînd bilete! Să vă fie rușine! Ați hotărît una și faceți alta! Ce, duminica viitoare, Mache o să mai vină la București? Și o să se dărîme lumea dacă ajungeți cu două ceasuri mai tîrziu la neisprăvitul ăla de Panaitescu al vostru?

—Nu te supăra! o rugă Mache cu cel mai catifelat glas.

—Ba mă supăr! Să n-aud de Panaitescu! Măgarul măgarilor! strigă ea și în ochi îi licăriră scîntei verzi, amenințătoare.

—Dar ce i-a făcut Panaitescu? se interesă Mache îngrijorat.

Nu era timpul să-l pun la curent cu faimoasa poveste. Mai ales că troleibuzul nostru se oprise tocmai în stație și Violeta îl înșfăcă de mînecă:

—Hai, urcă-te odată! îi porunci. Doar nu vrei să te rog în genunchi!

Mache să zăpăci și o porni după ea ca un cățeluș ascultător.

N-am mai avut încotro! Ne-am trezit cu toții în troleibuz în drum spre «Spărgătorul de nuci», mirîndu-mă foarte în sinea mea de puterea de convingere a unor persoane asupra altor persoane.

Violeta se instală ca o regină pe tron pe unicul loc liber din troleibuz (ochit de Mache imediat și rezervat special pentru ea) și mieună subțirel:

—Vai ce bine-mi pare c-ai venit!

În timp ce Mache se înroșea de plăcere, Zîna îmi dădu un ghiont în coaste și sîsîi printre dinți:

—Înduioșător!

Îndată ce am ajuns la Operă, comportamentul lui Mache a început să mă pună pe gînduri. Mache părea de nerecunoscut. Nu știu ce pățise caraghiosul ăsta, de se învîrtea ca titirezul de jur-împrejurul Violetei. Parcă era pus pe arcuri, sărmanul de el. Sări s-o ajute să-și scoată paltonul, îi luă căciulița, fularul și mănușile, apoi tot netezindu-le și împăturindu-le grijuliu, le depuse la garderobă cu mare pompă, ca pe niște veșminte princiare. Pe urmă se duse și-i făcu rost de un program și mai că nu îngenunchie în fața ei ca s-o înduplece să-i lase lui să-i țină gentuța de lac roșu. Era o adevărată desfătare să-l privești apoi cu drăcia aia de gentuță. O ținea stîngaci și pășea grav, ca un cocostîrc, cumpănind-o ușurel de parcă ar fi conținut niscaiva nitroglicerină. Ce mă mirase însă cel mai mult era faptul că Mache ghicise exact momentul cînd Violeta avea de gînd să-și șteargă nasul! Se repezi și-i oferi gentuța, clipind din ochi emoționat și temător, că ea n-o să-și găsească la timp batista.

—Poftim, unde era batistuța mea cu dantelă! bombăni Zîna inciudată. Și șopti destul de tare printre dinți.

—Iar ai umblat în sertarul meu!

Mache se făcu roșu ca para focului de parcă lui i s-ar fi adresat observația.

Violeta se dezvinovăți cu cea mai dulce sinceritate:

—Am guturai, nu vezi?

Mărturisirea îl înduioșă în asemenea măsură pe Mache, încît atenția lui, și așa exagerat mărită, se amplifică la puterea x:

—Stai bine pe locul acela? Poate preferi locul meu?

Iar în pauză n-o mai slăbi cu întrebări de felul acestora:

—Vrei pepsi? Sau îți place mai mult cico? Ce fel de ciocolată preferi? Amăruie sau cu lapte?

Violeta zîmbea încîntată:

—Mie îmi place ciocolata cu alune!

—Cu alune?! se miră el fericit. Și cu iuțeala unui prestidigitator scoase la vedere din buzunarul stîng ciocolata preferată.

La plecare, relua splendida scenă cu paltonul, mănușile, căciulița și fularul... supraveghind fiecare lucrușor ca o mamă grijulie cînd își îmbracă odorul.

—Ce slalom pe Mache al nostru! oftă Zîna în bătaie de joc și cu sprîncenele ridicate. Și-mi spuse:

—Ce-ar fi să-mi ții și tu paltonul? Hî?

—Cum să ți-l țin dacă te-ai îmbrăcat? m-am mirat eu, căci eram gata de plecare, iar cei doi încă se mai moșmondeau. Mut de admirație, Mache se uita pierdut la Violeta cum își potrivește căciulița în oglindă.

—Ține-mi paltonul! zise Zîna și se uită la mine încruntată. Și nici una, nici două, mă pomenii că-și scoate paltonul și-l aruncă jos pe covor.

—Ești într-o ureche? am certat-o eu ridicînd paltonul de jos.

—Hai, ține-mi paltonul, cîrtiță ce ești!

M-a bufnit rîsul pentru că am văzut ce frumos o maimuțărea pe Violeta. Aștepta să-i țin paltonul cu buzele țuguiate, zgîindu-se la candelabrul aurit ca o capră la o creangă înfrunzită.

—De ce rîdeți? ne iscodi Violeta, apropiindu-se cu o mutră bănuitoare.

—Eu rîd? făcu Zîna pe nevinovata.

Dar pe mine mă păli un rîs nebun. Și ca să nu mă vadă lumea, am fugit afară. Abia așteptam să rămîn singur cu Mache să-i spun cîteva. Caraghiosul, caraghioșilor!

Dar în drum spre casă, cînd am rămas cu Mache, mi-a pierit cheful să mai fac glume. N-aveai cu cine! Mache se întristase așa din senin și fiecare cuvințel trebuia să i-l scoți cu cleștele...

La masă, mama înțelese că s-a întîmplat ceva, că ne-am ciondănit pentru că amîndoi nu ridicam ochii din farfurie... Încercă să-l descoase pe Mache: de ce era atît de tăcut și de îngîndurat.

Dar Mache o luă pe după piersic, aruncînd totul în spinarea «Spărgătorului de nuci». Ba că îl impresionase muzica și costumele; ba că trebuia să mărturisească, spre rușinea lui, că era prima oară cînd mergea la Operă; ba că nici nu și-a închipuit ce frumos putea să fie, ba că de cîte ori a fost operă la televizor nu i-a plăcut deloc să se uite... dar că pe scenă, e cu totul altceva. Etc.

Și pe urmă așa, deodată, fără nici o legătură, ridică nasul din farfurie și începu să-i ceară sfaturi maică-mi!

—Dumneavoastră ce părere aveți? Cînd mergi la un spectacol e chiar așa de caraghios să ai grijă de fetele din grup, să le duci paltonul la garderobă, să le cumperi un cico de la bufet, sau un program? (ia te uită perfidul cum o mai întoarce!)

—Cum să fie caraghios? se revoltă mama. Asta-i la mintea oricui! Așa trebuie să se poarte orice om politicos și civilizat! Și, bănuitoare, se întoarse către mine:

—Tu ce crezi mutulică?

—Aaa! dacă-i vorba pe-așa, Mache e un adevărat as al politeții și civilizației! am spus eu în bătaie de joc!

Mache, înveselit ca prin farmec, mă pîrî:

—Păi, dumnealui a rîs de mine pînă i-a ajuns gura la urechi. Dar Zîna l-a făcut să înghită gălușca! După ce și-a pus singură paltonul, l-a dezbrăcat și l-a aruncat jos. Numai așa politicosul ăsta s-a simțit și el!

—Zîna a glumit mă, cap de lemn, i-am spus eu și i-am tras una după ceafă, pentru că mama își găsise motiv de veselie. Nu mai termina cu exclamațiile:

—Bravo Mache! Felicitări pentru Zîna! E o fată și jumătate! Halal mutulică! Ai primit o lecție!

Ca să-l fac pe Mache să termine cu prostiile, am înșfăcat pachetul cu draperii.

—Hai asule! că de cînd ne așteaptă i s-or fi lungit urechile lui Bebe!

Secția pentru copii

În acest număr:

- FOTOCRONICĂ PIONIEREASCĂ
- EXISTĂ O CHEIE „SIGURĂ“ A SUCCESULUI? O GĂSIȚI ÎN... PAGINILE 6-7
- RITMURI PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI“
- Literatură ● Știință și tehnică ● Sport ● Jocuri

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 12 IANUARIE 1978,
ANUL XII (NR. 537)

2

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

SPRE COMUNISM PĂȘIM CUTEZĂTORI!

Luminoasele perspective și însuflețitoarele răspunderi care iradiază din mărețul program elaborat de Congresul al XI-lea al P.C.R., de Conferința Națională a P.C.R. constituie izvorul trainic al vieții și activității tuturor oamenilor muncii din țara noastră. Alături de părinții lor, purtătorii cravatei roșii cu tricolor și membrii organizației «Șoimii patriei» pășesc cu avînt revoluționar pe același drum larg deschis spre viitorul comunist. Animați de profundă dragoste și recunoștință pentru înaltele îndemnuri care le-au fost adresate de către cel mai iubit fiu al țării, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretarul general al partidului, pionierii sînt hotărîți ca în acest an să obțină succese tot mai mari la învățătură, împliniri deosebite în munca și în activitatea lor obștească, în însușirea celor mai înaintate cunoștințe, pregătindu-se să devină demni urmași ai înaintașilor, să asigure făurirea comunismului în patria noastră.

Zilnic, la redacție sosesc nenumărate corespondențe ale pionierilor care ne relatează despre acțiunile prin care omagiază rodnicele eforturi ale poporului nostru, condus de partid, precum și despre propriile activități prin care, după puterile lor, contribuie la înflorirea patriei.

● **«Pionierii din Baia** de **Arieș,** comună situată în mijlocul Munților Apuseni, au organizat și au desfășurat numeroase acțiuni pionierești dedicate hotărîrilor Conferinței Naționale a partidului» — ne scrie pioniera **Gabriela Șteau** de la Liceul industrial din localitate. Semnatara corespondenței menționează faptul că toți pionierii de pe raza comunei și-au îndeplinit, în anul ce-a trecut, angajamentul de muncă patriotică, contribuind în același timp la înfrumusețarea localității. Printre celelalte activități desfășurate s-au aflat concursul cu tema «Județul Alba în actualul cincinal», precum și un bogat program cultural-educativ desfășurat sub genericul «Creștem odată cu țara». În vacanță, pionierii au deschis o expoziție cu obiecte de artizanat lucrate de ei.

● **Meșteri pricepuți,** pionierii ieșeni pregătesc lucrări cu un grad ridicat de tehnicitate, în cadrul Concursului de creație tehnică al pionierilor și școlarilor. La buchetul acestor rezultate ale hărniciei și competenței pionierești se adaugă și acțiunea înscrisă, de asemenea, în Festivalul Național «Cîntarea României» — actuala ediție — acțiune intitulată «Eu, cel de azi și cel de mîine» care a fost organizată la Casa pionierilor și șoimilor patriei și despre care ne-a semnalat pioniera **Liliana Loghin,** membră a subredacției «Opinia pionierească». În cadrul acțiunii, șoimii patriei de la grădinițele și școlile municipiului Iași au făcut cunoștință cu principalele realizări ale atelierelor, laboratoarelor, cluburilor și formațiilor artistice ale Casei pionierilor și șoimilor patriei. Acțiunea s-a încheiat cu un frumos spectacol artistic pionieresc care a avut loc în sala «Azur» a Casei tineretului din Iasi.

● **La Școala generală** nr. 2, Slobozia, pionierii au reușit cu propriile lor forțe să instaleze în școală un cabinet de biologie. Ei au dat ajutor la construcția unei noi aripi a școlii cuprinzînd opt săli de clasă. Desigur, au multă grijă, ca adevărați gospodari, de întreținerea curățeniei și ordinii în școală. Recent, ne scrie **Laurențiu Macrea,** clasa a VII-a, pionierii din școală au organizat un concurs intitulat «În pas cu țara». «M-au impresionat cunoștințele participanților, care au dovedit că pot povesti foarte multe, în amănunt, despre realizările economico-sociale din patria noastră. A doua parte a concursului a cuprins programele artistice ale detașamentelor de pionieri din unitate.»

„Mîinile de aur" ale pionierilor ilustrează totdeauna, atunci cînd acționează, priceperea, hărnicia și voința, nu numai denumirea unui concurs, ci și denumirea unui viitor luminat de muncă și cutezanță către care pășește fiecare purtător al cravatei roșii cu tricolor. De la momentul de concentrare în muncă pe care-l reprezintă, de exemplu, montarea unui generator de semnal (operațiune îndeplinită de acești doi pionieri de la Casa pionierilor și șoimilor patriei, Ploiești) la momentele din ce în ce mai des întîlnite ale muncii directe alături de cei ce cunosc de aproape secretele mașinilor și utilajelor – muncitorii și maiștrii din uzină – pionierii parcurg drumul firesc al pregătirii lor pentru muncă, pentru viață.

Numeroase detașamente de pionieri ne-au semnalat încheierea primului trimestru școlar fără nici un corigent, rezultat pe care pionierii sînt hotărîți să-l mențină în continuare. Este un exemplu în muncă, mobilizator pentru toate detașamentele de pionieri din fiecare unitate, să depună toate eforturile ca roadele învățăturii lor să fie cît mai bogate și mai concludente. Fotografia vă face cunoștință cu unul din aceste detașamente fruntașe — cel din **clasa a IV-a F** de la **Școala generală nr. 10 din Bacău.** Pionierii de aici s-au fotografiat — cu prilejul prezentării unui program artistic — alături de invitații și totodată prietenii lor, șoimii patriei de la Căminul nr. 20 din oraș.

* * * * *

DIN ALBUMUL VACANȚEI DE IARNĂ

● *Sub marea cupolă a Pavilionului expozițional din «Piața Scînteii» între 3 și 4 ianuarie s-a desfășurat «Carnavalul fulgilor de nea» al pionierilor și șoimilor patriei organizat de Consiliul municipal București al Organizației pionierilor și șoimilor patriei. A fost un adevărat anotimp al... primăverii în primele zile ale lunii ianuarie din acest an. Montajele literar-artistice «Omagiul nostru partidului», «Sîntem al țării viitor» și «Omagiu patriei» au constituit punctele de vîrf ale manifestării. Conținutul plin de idei, mesajul înflăcărat al acestor montaje exprimă dragostea înflăcărată a copiilor față de părinții lor, față de toți oamenii muncii — constructori ai socialismului în patria noastră.*

ȘCOALĂ A... PIONIERIEI!

La Brașov, și-a desfășurat activitatea tabăra de instruire la care au participat pionierii-locțiitori ai președintelui C.N.O.P., ceilalți pionieri membri ai C.N.O.P. pionieri-locțiitori ai președinților C.J.O.P. și instructori utecişti. Programul taberei a cuprins acțiuni avînd ca scop îmbunătățirea activității pionierești în toate domeniile. Astfel, au avut loc dezbateri care să adîncească preocupări fundamentale în viața și activitatea pionierilor, cum sînt educarea prin muncă, pentru muncă, în spirit revoluționar, educația politico-ideologică, patriotică și revoluționară a pionierilor și școlarilor, îmbunătățirea întregii vieți de organizație. Au avut loc întîlniri cu muncitori fruntași în producție în cadrul vizitelor făcute la Uzina «Tractorul» din Brașov. De asemenea, participanții s-au întîlnit cu activiști de partid și de stat, ceea ce a înlesnit pionierilor lărgirea cunoștințelor despre realizările și perspectivele de dezvoltare ale județului gazdă. Numeroasele schimburi de experiență cu unitățile de pionieri din oraș, participarea la două spectacole pionierești prezentate de pionierii brașoveni au întregit schimbul de experiență realizat în tabără.

La despărțire, pionierii participanți și-au exprimat hotărîrea ca, odată reîntorși în județele lor, să facă astfel încît ceea ce au aflat în tabăra de instruire să contribuie la îmbunătățirea continuă a activității din toate grupele, detașamentele și unitățile.

ÎN TABĂRA PIONIERILOR-ZIARIȘTI

În această vacanță de iarnă, la poalele Munților Făgăraș, în orașul Victoria, s-au întîlnit, în tabăra «Semafor», organizată de C.N.O.P., pionieri-redactori ai «Semafoarelor» din unități și corespondenți ai presei pionierești veniți din toate județele. Exponatele pe care le-au adus cu ei, și în primul rînd gazetele «Semafor», au constituit o bună carte de vizită pentru participanți, ele reușind să înfățișeze experiența bună a pionierilor-ziariști, inventivitatea, talentul, spiritul critic și combativitatea lor.

În bogatul program al taberei au figurat, între altele, o vizită la Combinatul chimic din localitate, o excursie la Sibiu și la stațiunea turistică Păltiniș — fructuoase prilejuri de documentare pentru pionierii corespondenți — concursuri de creație și de interpretare, întreceri sportive, seri distractive. Principala caracteristică a întregii activități a fost însă schimbul de experiență ale cărui roade se vor vedea, neîndoielnic, în creșterea calității «Semafoarelor» din unități și a corespondențelor pe care presa pionierească le va primi din aceste unități.

Omagiu

Avem în fruntea ţării-un om ales,
Un comunist de-adîncă omenie
Ce faptelor dă amplu înţeles —
Cuvîntul său e cît o Românie.

Cuvîntul lui străbate o-ntreagă lume
Şi-n larg de zări popoarele cinstescu-l;
Iar omu-acesta poartă mîndrul nume
Al inimilor noastre: CEAUŞESCU.

DIM. RACHICI

Drag părinte

Drag părinte, pionierii ţării
Vă trimit din inimi cîntecul curat
Proaspăt cum e pîinea cînd în ţarini
Grîul rodniciei noastre-i adunat.

Din lumina gîndului vi se revarsă
Razele spre tot ce noi visăm frumos,
Sînteţi glasul patriei, privirea ei înaltă
Către zborul viitorului victorios.

Lîngă trandafiri, noi punem pîinea muncii,
Către comunism căi largi ni se deschid:
Ceauşescu-n România-nseamnă
Trăinicia, forţa marelui partid.

Ceauşescu-n România-nseamnă
Bucuria devenirii, bravul eroism,
Inima acestei patrii fără seamăn
Făurindu-şi drumul către comunism!

ION CRÎNGULEANU

Scrisoare către viitor

S-au deschis din nou sălile claselor în toate şcolile ţării, iar clopoţelul a sunat de intrare. Milioane de priviri şi frunţi sînt, iarăşi, în faţa cărţilor şi caietelor, echerul şi sfera, poezia şi continentele lumii primind ritmurile inimilor cutezătoare ale copiilor. Din calendar au fost rupte abia întîile file ale anului 1978, iar pionierii s-au şi gîndit la felul în care vor da asaltul unui trimestru care trebuie să însemne pentru toate fetele şi toţi băieţii un pas înainte spre cucerirea piscului de lumină care este învăţătura. Ei se pot mîndri că sînt fiii oamenilor care muncesc cu braţul şi mintea pe ogoare, în construcţii, pe şantiere, la furnale, în abataje, la hidrocentrale iar ţelul suprem al eforturilor lor este acela de-a ridica patria socialistă pe culmi noi. Nu există mîndrie mai înălţătoare decît conştiinţa că aparţii oamenilor care muncesc şi creează, care dau istoriei noi dimensiuni revoluţionare. Ei sînt eroii oţelului şi-ai pîinii. Tocmai de aceea, munca şi învăţătura, efortul continuu de-a fi şi mai bun, responsabilitatea zilnică în faţa datoriei, îndeplinirea ei, sînt răspunsurile ferme pe care pionierii patriei noastre le dau părinţilor lor. Mai mult ca oricînd, această primăvară va găsi cataloagele înflorite cu medii bune şi foarte bune, lumina anotimpului fiind soră cu lumina muncii. Primele zile de şcoală ale acestui trimestru sînt de fapt o scrisoare vibrantă cu pagini ale muncii pe care copiii o adresează patriei şi partidului, părinţilor lor, asigurîndu-i de hotărîrea lor de-a fi şi mai sîrguincioşi, mai harnici, mai dăruiţi muncii şi învăţăturii, în spirit revoluţionar, în spiritul cinstei şi demnităţii, al hărniciei şi responsabilităţii comuniste.

CUTEZĂTORII

LA ŞCOALA DEMNITĂŢII MUNCITOREŞTI

CURAJUL CELOR CARE CUCERESC MUNŢII

Undeva, deasupra noastră, o zi zgribulită de început de iarnă, cu ceaţă, cu crengi care trosnesc îngheţate sub talpă. Aici, în munte, adică în inima muntelui, timpul curge continuu, fără meandre, fără opinteli, fără întoarceri şi, mai ales, fără toane. Am zice o primăvară neîntreruptă dacă ne gîndim că nu ninge şi nu îngheaţă, nu bate crivăţul şi nu bate grindina şi nu ajung nici căldurile mari ale lunii lui cuptor. Un fel de bulevard lung şi larg, invadat de lumină. Un bulevard neobişnuit, fără copaci, fără trecători porniţi la plimbare, fără case pe margini. Un bulevard fără nume, care, pînă una alta, ţine numele de împrumut al muntelui de deasupra. Un munte, undeva pe malul drept al Oltului, lîngă Brezoi, botezat, cine ştie cînd şi cine ştie de ce, Cîrligul Mare.

Stăm de vorbă în tunelul care străbate pe sub muntele Cîrligul Mare, cu maistrul Ion Istrofor, veteran al şantierelor hidroenergetice.

— Casa mea e şantierul. Cu Gheorghe şi cu Ştefan, băieţii mei, şi cu mama lor, am plecat de pe Bistriţa, pe Argeş. Adică de pe şantierul de la Bicaz am plecat. Pe Lotru, am ajuns cu o familie mai mare, pentru că acolo, pe Argeş, venise pe lume şi Marian. Iar de pe Lotru pe Olt am venit cu patru băieţi, adică şi cu Florin.

— Patru băieţi...

— Patru băieţi care au văzut lumina lumii şi au crescut pe şantiere. La Bicaz am lăsat în urmă un tunel tot aşa ca ăsta, vreau să spun tot aşa ca ăsta pînă să dea năvală în el apele Bistriţei. Acuma curge pe acolo Bistriţa, tot aşa cum pe aici va curge Lotrul.

Maistrul Ion Istrofor este de aproape un sfert de veac pe şantiere. Între Stejarul şi Cîrligul Mare, centrala subterană cu bolta la 114 metri sub albia Argeşului şi cu un munte la 300 de metri în cîrcă, acolo, în apropierea cetăţii lui Vlad Ţepeş de la Poenari. Şi centrala subterană de la Ciunget, cea mai mare cetate de lumină de pe rîurile noastre interioare.

— Dar băieţii, ce vă fac băieţii?

— Băieţii mei? Gheorghe, ăl mare, lipseşte deocamdată, e puţin pe la Bucureşti, cîţiva ani, să facă o facultate şi vine iar acasă, pe şantier. E student în anul I la Construcţii hidroenergetice, adică şi-a ales meseria mea. Ştefan şi Marian sînt elevi la un liceu de specialitate, prîslea, Florin, la şcoala generală.

Gheorghe Istrofor se va întoarce acasă pe şantier. Ştefan, Marian, Florin Istrofor se vor întoarce acasă pe şantier. S-au născut şi au crescut pe Bistriţa, pe Argeş, pe Lotru, pe Olt. Casa lor, şantierele. Alţi munţi, alte rîuri, alte hidrocentrale, alte baraje, alte lacuri de acumulare pînă atunci, de atunci încolo. În colonia de la Dăbuleni, în colonia de la Stejaru, în colonia de la Poiana Mucenicului, în colonia de la Ciunget, în colonia de la Molaia s-au demontat de mult sau se demontează baracamentele. Creşte iarba semănată şi cresc arborii plantaţi pe vetrele acelor case şi acelor localităţi răsărite prin munţi numai pentru timpul de care aveau oamenii nevoie să scoată nişte rîuri din albii, să mute nişte munţi, să clădească nişte uzine care torc lumină din caierul apelor. Alţi munţi, alte rîuri, şi oriunde sînt şantiere, constructorii sînt la ei acasă.

— Aveţi tineret aici, în subteran?

Maistrul Ion Istrofor încruntă uşor din sprîncene.

— Adică noi sîntem bătrîni?

Apoi zîmbeşte:

— În afară de noi, care am venit de pe alte şantiere, şi care ne simţim mereu tineri, că altfel nici nu se poate cînd ai de-a face cu munţii, în afară de noi sînt şi mulţi băieţi care au primit, ca să zic aşa, botezul focului.

— Ce calităţi în plus le cereţi tinerilor care vin pe şantiere?

— Curaj. Un anumit fel de curaj, pe care o să vi-l explic.

— Îl au?

— Chiar mai mult decît trebuie. Toţi tinerii aceştia de azi, care vin pe şantiere, nu cunosc ce este teama, lenea!

— Dar aţi avea ceva să le reproşaţi?

— Nu numai că le reproşez, dar ne şi luptăm să-i facem să cunoască măsura curajului.

— Nu vă înţeleg.

— Nici ei nu înţeleg la început. Nu înţeleg măsura şi caută să-şi afirme curajul de multe ori fără ca să fie nevoie să o facă. Adică fac pe grozavii. Dar muntele este munte, nu iartă imprudenţa nici deasupra, la alpiniştii care se caţără pe el, şi nici dedesubt, celor care îi scurmă rădăcina.

— Au avut necazuri cu muntele?

— Nu, pentru că nu i-am lăsat... Iată, în galeria de acces a centralei subterane de pe Lotru am avut două surpări, amîndouă în schimbul III, adică noaptea. Ei bine, nu a fost rănit nici un om, nici măcar la un deget. Muntele se împotriveşte, într-adevăr, cu îndîrjire, dar trebuie să ştii cum să-l iei, sistematic, metodic, perseverent, cu răbdare. Fără teamă, dar cu răbdare. Acesta este curajul cu care se cuceresc munţii.

MARIN IONIŢĂ

Izvoare de lumină

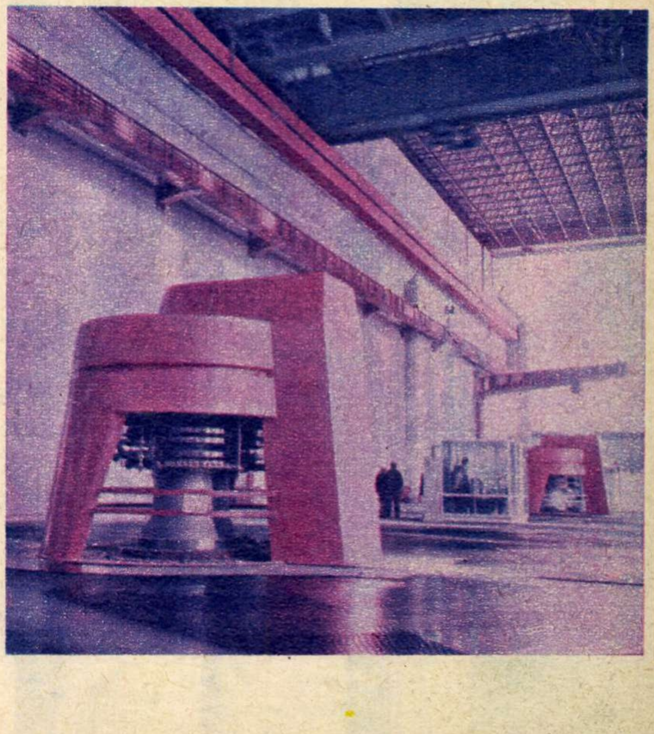

PE SCENĂ: PIONIERI ÎN ROLURI DE... PIONIERI!

Este posibil ca băieţi şi fete de vîrsta voastră să apară în lumina rampei alături de actori profesionişti? „DA!" SPUN „CUTEZĂTORII"

O dată pe săptămînă, eleganta sală «Studio» a Teatrului de Stat din Arad capătă o înfăţişare cu totul deosebită. Stalurile se animă de tinereţe, de strălucirea bluzelor albe cu cravate roşii cu tricolor. Un freamăt proaspăt de tinereţe umple sala de spectacol. Dar de îndată ce bate primul gong, forfota se potoleşte şi sute de ochi încep să urmărească cu atenţie vie acţiunea dramatizării după **«CARTEA CU OCHI ALBAŞTRI»** a mult regretatului scriitor Octav Pancu-Iaşi.

Piesa reînvie o pagină legată de începuturile pionieriei, în primii ani ai construcţiei socialismului la noi în ţară. Urmările războiului se mai simţeau încă, se mai dădeau încă lupte împotriva rămăşiţelor trecutului, a exploatării. Gae, Andrei, Lică, Olguţa, Tudorel sînt pionieri şi, ca toţi copiii, sînt neastîmpăraţi, puşi pe năzdrăvănii, gata să inventeze cu fantezie tot felul de jocuri. Dar, în sufletul lor, ei poartă un ţel neclintit, acela de a-şi onora prin fapte cravata de pionier. Sub ochii noştri, vom vedea cum reuşesc să închege un colectiv unit, un detaşament gata de acţiune, alături de Andrei, comandantul lor instructor şi de utecista Melania.

O undă de tandreţe, un zîmbet cald, o şoaptă duioasă desprinse din atmosfera piesei, ni-l readuc în amintire pe Octav Pancu-Iaşi, scriitor rămas pentru totdeauna viu în inimile noastre.

Cu această piesă, Aradul a inaugurat o stagiune permanentă de teatru pionieresc. În revista noastră am mai scris despre stagiunile permanente de teatru pionieresc de la Buşteni, apoi de la Bucureşti. Nu de mult, am aflat că o asemenea stagiune a mai fost inaugurată şi la Jibou. Pionieria se prezintă astfel în acest an, sub genericul celei de a doua ediţii a Festivalului Naţional «Cîntarea României», cu o serie de manifestări artistice într-o formulă originală.

Încă de la prima sa ediţie, marele festival al creaţiei şi al muncii a atras participarea a mii şi mii de purtători ai cravatelor roşii cu tricolor. Prin variatele sale manifestări artistice şi culturale, festivalul a oferit un larg spaţiu de afirmare tinerelor talente, a îmbogăţit orizontul lor de cunoaştere, a stimulat fantezia lor creatoare. Brigăzile artistice ale pionierilor, montajele literare, formaţiile de teatru au pus în lumină capacitatea pionierilor de a găsi modalităţi originale de a interpreta un personaj, de a rosti o replică, de a realiza o anumită mişcare scenică. Şi iată-i acum pornind cu îndrăzneală să susţină o stagiune permanentă de teatru.

La Arad însă s-a mers mai departe. Regizorul Iosif Bîta a dramatizat romanul lui Octav Pancu-Iaşi şi a ales formula de a-i pune pe pionieri să joace alături de actori profesionişti. Teatrul de Stat s-a arătat gazdă bună, oferind scena, atelierele teatrului pentru confecţionarea decorurilor, a costumelor. Printr-o muncă atentă şi perseverentă, prin profesionalism, dar şi prin entuziasm, regizorul a reuşit să-şi alcătuiască o echipă bună dintre pionierii Şcolii generale nr. 2 din oraş. Şi, cu toate stîngăciile care mai există în spectacolul arădean, Iosif Bîta a reuşit să creeze momente emoţionante, aşa cum este acel al întîlnirii unui combatant de pe frontul din Tatra cu fiul unui prieten căzut eroic pe front, sau momentele de prietenie băieţească, dar şi pline de duioşie dintre pionierii Andrei şi Gaie. Regizorul a izbutit să aducă în unele scene acea boare tandră, blîndă care învăluie şi povestirea lui Octav Pancu-Iaşi.

— N-a fost dificil pentru dumneavoastră, ca regizor, obişnuit să lucraţi cu actori profesionişti, să vă ocupaţi de pregătirea pionierilor?

— La început mi-a fost teamă de propria mea îndrăzneală şi am vrut să dau înapoi, ne mărturiseşte Iosif Bîta, dar pe măsură ce continuam să lucrez cu pionierii şi să mă împrietenesc cu ei, mi-am dat seama că au înţeles repede cum gîndesc şi acţionează personajele. Au înţeles că eroii sînt fete şi băieţi la fel ca ei şi au reuşit să fie sinceri, spontani, plini de prospeţime, aducînd pe scenă o autenticitate cuceritoare. M-au sprijinit părinţii şi profesorii. Ei au înţeles că teatrul îi ajută pe copii să se modeleze, că apropiindu-se de frumos, devin ei înşişi frumoşi.

— Cum apreciaţi rezultatele?

— Chiar dacă spectacolul realizat de mine mai are unele imperfecţiuni, cred că participarea noastră la Festivalul Naţional «Cîntarea României» constituie un stimulent puternic pentru a-l îmbunătăţi.

— Veţi continua să puneţi în scenă spectacole asemănătoare?

— Mă gîndesc la punerea în scenă a ciclului «Cireşarii» de Constantin Chiriţă. O adaptare scenică a cunoscutului roman mă preocupă de mult.

— Veţi lărgi echipa de pionieri?

— Alături de pionierii protagonişti ai spectacolului de pe scena «Studio» din Arad:–Ion Simion, Mihai Giurgiu, Gheorghe Bulboacă, Gheorghe Bodescu, Ion Cojocea, Carmen Matei, Cristina Maydic, Alexandru Ardelean, Emanuel Sfat — ale căror nume ţin să le menţionez — voi lucra în acest an cu încă o echipă de pionieri, dar despre aceasta voi vorbi la timpul cuvenit.

B. CARAGIALE

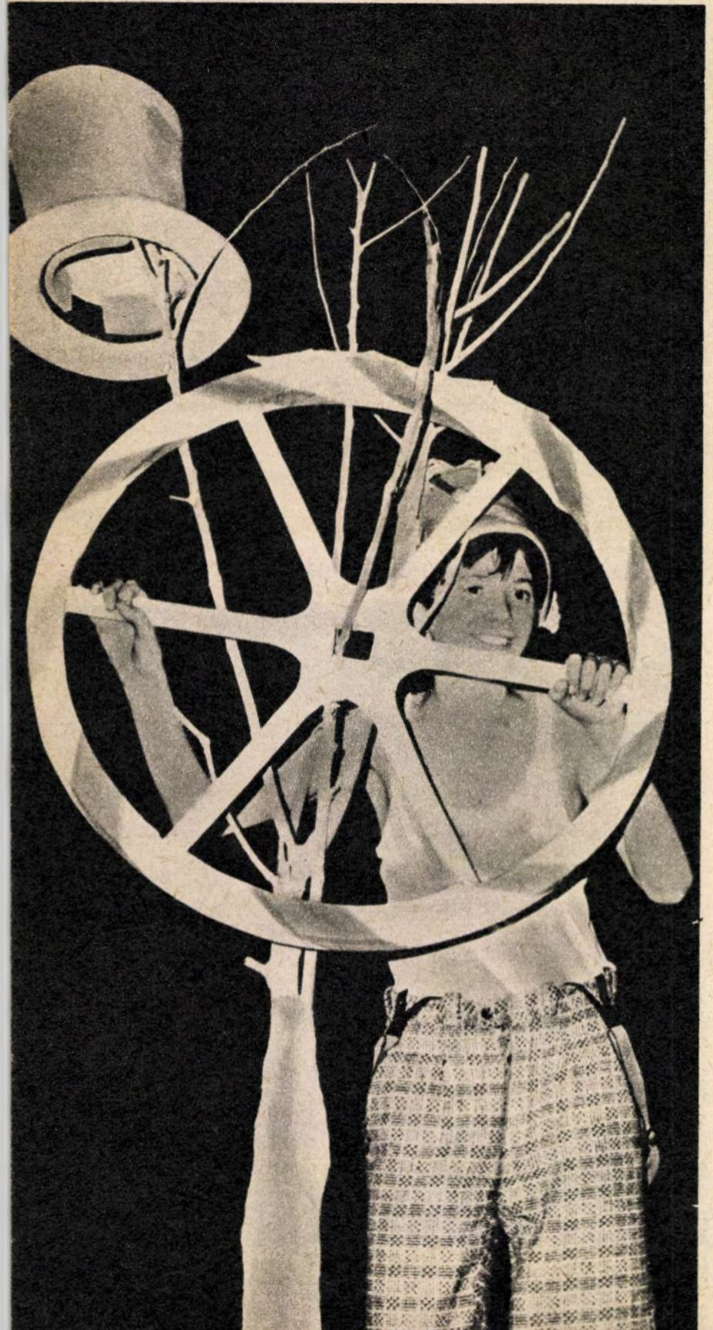

UN MILION DE PRIETENI

Cine e mai demn de laudă?

Timp de trei ani de zile, **Carolina Dorobăț** din cl. a opta, Șc. gen. Blăgești-Vaslui, s-a străduit s-o ajute pe Olimpia Tofan, colegă aflată — pe atunci — în dificultate în ceea ce privește învățătura. După o bună bucată de timp (în acest domeniu, rezultatele «de aur» nu apar peste noapte!) Olimpia a început să ia, în loc de 4 și 5 — note de 7 și 8 și chiar mai mult. Recent, Carolina a fost remarcată, la adunarea de detașament, pentru felul în care s-a ocupat de Olimpia. Foarte normal. Dar nu și pentru Carolina, care îmi scrie următoarele rînduri de rară modestie și maturitate:

«E adevărat, am fost mereu alături de Olimpia în toți acești trei ani, dar trebuie să spun că m-am simțit foarte stingherită de laude. Doar nu se putea ca lecțiile să le învăț eu, iar de știut să le știe... ea! Ci ea învăța lecțiile, singură, acasă, iar eu puțin am ajutat-o, în sensul că le discutam și le repetam împreună. Olimpia avea dorința de a nu fi mai prejos decît mine în aceste discuții. Succesul îi aparține ei, pentru că a dovedit perseverență și hărnicie. Am citit acum cîtăva vreme la această rubrică despre o fată care, mutîndu-se la altă școală, a rupt prietenia cu o veche colegă pe motiv că aceasta nu mai avea cum să-i fie de folos la lecții! Eu nu mă voi supăra dacă Olimpia, plecînd la altă școală, o să mă uite! Nu-mi datorează nimic. Poate, dimpotrivă, îi datorez eu ceva: descoperirea că pot fi utilă celor din jur».

N-aș vrea să comentez prea detaliat scrisoarea Carolinei, deoarece — vorba ei — doresc să vă las întreagă bucuria de a descoperi singuri **omenia** și **luciditatea** care palpită în fiecare cuvînt al ei. Veți înțelege mai bine esența multor întîmplări din propria voastră clasă, cărora uneori nu le acordăm toată atenția necesară.

„Ușor" și „greu"

Iată ce idee remarcabilă — de fapt, sînt mai multe! — întîlnesc în scrisoarea semnată de **Corina Vasile** și **Dana Kertisz**, din cl. a șasea A, Liceul «Ioan Slavici», Arad:

«Unele colege citesc cărți și vizionează la televizor filme prea grele pentru vîrsta noastră; din această cauză, fie că nu le înțelegem, fie că le interpretăm greșit, ceea ce poate fi regretabil. De exemplu: dacă ACUM citim o carte și n-o înțelegem și ni se pare plictisitoare, MAI TÎRZIU, cînd ni se vor recomanda exact astfel de cărți, le vom da de o parte din pricina vechii impresii că sînt... greu de înțeles și plictisitoare! Ne întrebăm de partea cui e adevărul: de a noastră sau de a acelor colege? Și nu cumva ele citesc anumite cărți dificile și văd filme greu de înțeles în scopul de a dobîndi o superioritate asupra noastră?»

Adevărul se află... de ambele părți!

Este adevărat că unii elevi iau contact cu opere de artă care nu se adresează **direct** vîrstei lor, dar acest lucru e perfect normal. Oare nu-i studiați la școală pe Eminescu, pe Caragiale, pe Sadoveanu? Ei n-au scris special pentru copii și adolescenți, ci pentru toată lumea, iar operele lor nu sînt deloc «ușoare», totuși le citiți și bănuiesc că le înțelegeți în bună măsură. Aparențele sînt înșelătoare: cine își imaginează că romanele lui Camil Petrescu sînt mai «grele» decît ale lui Liviu Rebreanu, că Leonardo da Vinci e mai «simplu» decît Picasso, că Balzac e mai «ușor» decît Faulkner, greșește amarnic. În artă nu există «ușor» sau «greu», ci doar bun sau nu.

La fel de adevărat este însă că pentru a realiza valoarea și farmecul operelor de artă e nevoie de (iertați-mi termenul extra-estetic) antrenament! Mai precis, de citit cărți, de văzut filme și tablouri, de ascultat muzică, și **nu oricum**, ci cu răbdare, și **nu uneori**, ci mereu. Cu cît «te antrenezi» (termenul corect ar fi «te cultivi») mai serios și mai pasionat, cu atît posibilitățile tale de înțelegere se lărgesc și se aprofundează. Iată de ce, pentru unii elevi, anumite opere sînt o... povară, iar pentru alții, de aceeași vîrstă, constituie o plăcere!

Dar tot adevărat este și faptul că există tineri — și nu numai tineri! — care transpiră din greu căutînd cu dinadinsul cărți, filme și reproduceri după tablouri cît mai sofisticate, nu pentru că îi interesează cu adevărat, ci **pentru a se putea lăuda** că au cunoștință de ele! Acest lucru se numește snobism. Nu pricep ei mare lucru din ceea ce «înghit», dar puțin le pasă; totul e satisfacția de a putea spune cu mîndrie **«Am citit...», «Am văzut...», «Tu, nu? Păi ești slab!»**

Cum se educă **gustul artistic** veritabil? În această direcție, roluri importante joacă **școala**, atmosfera din **familie**, frecventarea **bibliotecilor**, a **expozițiilor** și a **sălilor de spectacol**, participarea la **cenaclurile** și **cercurile literar-artistice** și în general la **activitatea cultural-artistică pionierească. O condiție esențială este însă aceea să fii interesat, activ, dinamic, nu un plimbăreț somnolent și fără treabă!** Cît privește întrebarea «Ce citim?», aș răspunde: Să începem cu clasicii. Nu numai că vom descoperi și înțelege mari frumuseți dar — dacă-mi îngăduiți această expresie — ne vor duce de mînă pe cel mai sigur drum spre înțelegerea «modernilor».

Mulțumesc Corinei și Danei pentru că mi-au oferit prilejul acestui comentariu.

Pe joia viitoare, prieteni!

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, mențiunea **«Un milion de prieteni»**.

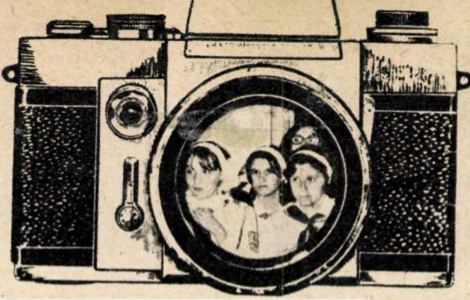

FOTO-CRONICĂ PIONIEREASCĂ

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

ATENȚIE: **Ai un aparat de fotografiat? Atunci, din această clipă, consideră-te FOTOREPORTER COLABORATOR AL REVISTEI NOASTRE, acreditat la rubrica «Fotocronică pionierească»! Împrumută aparatul și colegilor, sau solicită-l tu de la ei, dacă n-ai aparat; în felul acesta, vei deveni nu numai colaborator, ci și redactor al rubricii! Dacă ești membru al unui cerc foto din școală sau de la Casa pionierilor și șoimilor patriei, organizează fără întîrziere participarea tuturor celor din acest cerc la rubrica noastră!**

NOTEAZĂ: *Este o rubrică-concurs, dotată cu 200 DE PREMII! Subiectele pe care le poți fotografia sînt practic nelimitate:* **tot ce «vede» aparatul tău de fotografiat în școală, la acțiunile pionierești, în întreprinderile pe care le vizitați, în excursii, la concursurile voastre cultural-artistice și sportive, în atelierele-școală și în cercurile tehnico-aplicative, acasă — pretutindeni!**

ȚINE MINTE: *Nu uita să specifici pe verso-ul fotografiei:* **numele, clasa, școala; despre ce sau cine e vorba în fotografie; la ce dată ai realizat-o și cu ce prilej.**

Menționează pe plic **«Fotocronică pionierească.**

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

«Din veac, peste veacuri». *Foto:* **Traian Bobora,** *clasa a VII-a, Hășdău-Hunedoara. Fotografia reprezintă o consăteancă a autorului și anume pe Ileana Șendroni, în extraordinarul port specific al acelor locuri, lucrat în întregime de mîna ei!*

«Corul pionieresc al liceului nostru, care la ediția întîi a Festivalului Național «Cîntarea României» a obținut locul I pe municipiu, sub bagheta dirijorală a profesorului Const. Ipate». *Foto:* **Anca Platon,** *clasa a VIII-a, Liceul «Garabet Ibrăileanu», Iași.*

«Vă plac nucile?» *Bănuim că da. Adăugăm că, pe lîngă gustul ales și puterea hrănitoare a fructului, acesta mai furnizează și un ulei foarte căutat. Lemnul de nuc are, la rîndul lui, o veche și constantă trecere printre producătorii de mobilă. Să mai adăugăm că robustețea și frumusețea acestui pom constituie fala gospodăriei sau unui parc? Pionierii de la Școala generală* **Dezrobiți-Frîncești, Vîlcea,** *și-au făcut o pepinieră unde au crescut 500 de puieți de nuc, sădiți astă-toamnă pe terenuri degradate, care în curînd nu vor mai avea acest adjectiv! Munca în pepiniera continuă (sperăm!). Foto: Nu știm cine, dar știm* **de la cine** *am primit clișeul: de la comandamentul unității școlii mai sus amintite!*

Toți autorii acestor fotografii publicate primesc, potrivit regulamentului rubricii-concurs «Fotocronică pionierească», **Diploma specială** *a redacției,* **un calendar Cutezătorii 1978 cu fotografia în culori a Nadiei Comăneci și o sacoșă tip «Cutezătorii».** *De asemenea, intră automat în selecția finală pentru acordarea celor* **200 DE PREMII** *(între care un televizor portabil, un casetofon, aparate de fotografiat semiprofesionale etc.).*

...PREMII CARE STAU LA ÎNDEMÎNA FIECĂRUIA DINTRE VOI!

«Prietenii revistei». *Foto:* **Diana Cozmeniuc,** *clasa a II-a A, Școala generală Milișăuți-Suceava. Diana are doar vreo opt ani, dar e o bună și energică organizatoare; de aceea, i s-a încredințat misiunea de a răspunde pe întreaga unitate de abonamentele la presa pionierească. După cum era și firesc, a început cu detașamentul ei care, spre a fi exemplu celorlalte, s-a abonat în întregime la «Cutezătorii».*

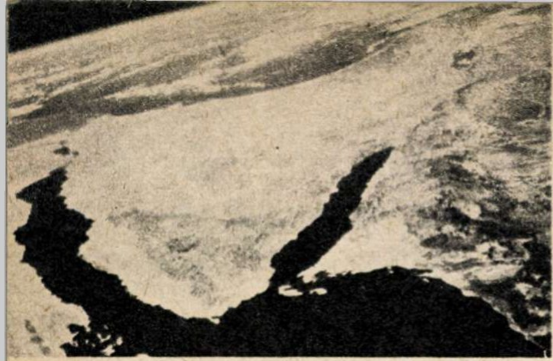

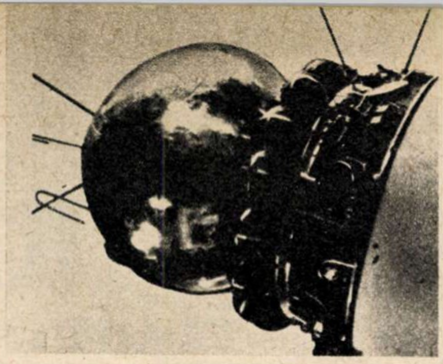

VEDERE DE PE SATELIT

Printre planetele roşii sau cenuşii, fierbinţi sau îngheţate, o mică sferă albăstruie, presărată cu nori uşori, se scaldă în căldura Soarelui la o distanţă numai potrivită de astrul zilei: Terra. Revenind de pe Lună, astronauţii au fotografiat Pămîntul aşa cum şi-ar fi fotografiat căminul.

Cunoştinţele noastre asupra globului terestru s-au îmbogăţit enorm odată cu apariţia sateliţilor artificiali, care, pentru întîia oară, au permis omului să-şi observe în întregime planeta. În domeniul meteorologiei, de pildă, un singur clişeu permite cunoaşterea stării atmosferei pentru o întreagă emisferă terestră. Luînd mai multe imagini în aceeaşi zi, devine posibilă urmărirea evoluţiei unor sisteme de nori în folosul Pămîntului întreg. Pe de altă parte, producerea unor filme speciale a făcut să se cunoască mai bine natura terenurilor, resursele subsolului, progresia deşerturilor, starea gheţarilor polari etc. Dacă în trecut cunoştinţele noastre asupra Terrei erau fragmentare, astăzi ele privesc globul întreg. Ştim astfel că omul trăieşte pe o planetă fragilă, căreia trebuie să-i menţină echilibrul delicat între apă, sol şi aer. Sateliţii geofizici facilitează urmărirea lui în orice moment şi prin aceasta luarea măsurilor corespunzătoare pentru evitarea degradării planetei şi conservarea ei în condiţii optime, spre folosul generaţiilor viitoare.

RALIUL IDEILOR

AL OPTULEA CONTINENT: PACIFICA

O nouă teorie încearcă să explice apariţia munţilor din Alaska si Kamciatka, precum şi a Munţilor Stîncoşi. Promotorii ei susţin că, pînă în urmă cu două sute de milioane de ani, a existat un al optulea continent. De două ori mai mare decît Australia, Pacifica — acesta este numele pe care l-au ales geologii pentru ipoteticul continent — era legat iniţial de Australia şi Antarctica. Dinamica plăcilor continentale ar fi împărţit continentul în fragmente. Acestea ar fi intrat în coliziune cu plăcile continentale ale Chinei, Americii de Nord şi de Sud, dînd astfel naştere munţilor amintiţi. Deşi nu este universal admisă, ipoteza prezintă interes şi pentru faptul că explică satisfăcător grosimea neobişnuită a unor platouri submarine, precum cel de la Ontong, în regiunea Djawei, sau de la Minihiki, în Marea Japoniei. Această grosime, care atinge 40 km, este considerabil superioară celei a platformei oceanice, fapt care sugerează ideea că s-ar putea să avem de-a face cu vestigiile unei plăci continentale dispărute. Cercetările viitoare vor căuta noi dovezi ale acestei teorii de mare valoare ştiinţifică.

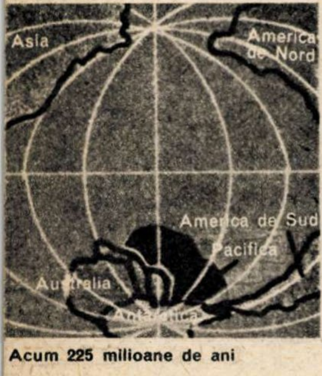

Acum 225 milioane de ani

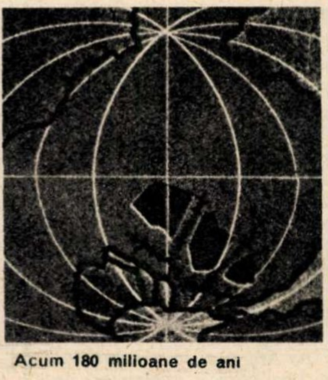

Acum 180 milioane de ani

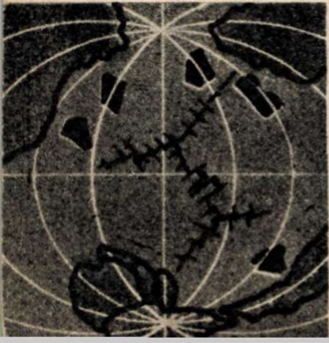

Acum 135 milioane de ani

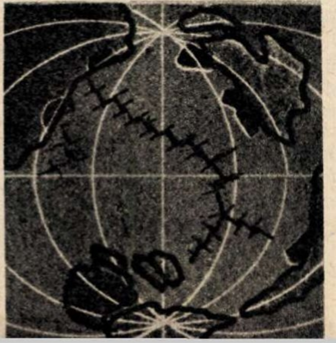

Acum 65 milioane de ani

MOTOR AUTO CU BENZINĂ ŞI HIDROGEN

Eforturile întreprinse în toate ţările pentru reducerea consumului de benzină al automobilelor sînt din ce în ce mai intense. Specialiştii vest-germani de la Universitatea Kaiserslauten au pus la punct un dispozitiv care permite folosirea unui amestec benzină-hidrogen în motoarele cu combustie internă. Experienţele, care au durat cinci ani, au fost încununate de succes şi au dovedit că consumul de benzină poate fi redus cu 25%, iar gazele de eşapament nu conţin practic deloc oxid de carbon, substanţă poluantă de înaltă toxicitate.

După ce motorul cu benzină şi hidrogen a dat rezultate satisfăcătoare pe bancul de probă, urmează ca el să fie testat în circulaţia rutieră. În acest scop, un motor de serie cu şase cilindri (capacitate: 2,8 l) va fi adoptat pentru alimentarea mixtă. Un dispozitiv pus la punct la Universitatea Kaiserslauten va regla injecţia de benzină şi hidrogen. La ralantiu, motorul va consuma exclusiv hidrogen, astfel încît la intersecţii şi în blocajele de circulaţie motorul nu va degaja gaze toxice. Pe măsură ce turaţia motorului va creşte, se va folosi un procent tot mai mare de benzină.

Una din problemele care au trebuit rezolvate de specialiştii vest-germani a fost stocarea hidrogenului. Soluţia aplicată a fost stocarea lui în hidrură metalică (fier-titan), din care hidrogenul este extras prin încălzire.

GOSPODĂRIND CU MAXIMĂ GRIJĂ ENERGIA, SĂ SPUNEM

STOP RISIPEI!

Nici o economie modernă nu se poate dezvolta fără contribuţia energeticii. Or, energia electrică este domeniul în care orice pierdere este definitivă, niciodată recuperabilă. După cum nerecuperabile sînt şi resursele de combustibil consumate pentru producerea acestei energii. Nu trebuie să uităm însă că, dacă în ceea ce priveşte resursele, posibilităţile sînt limitate, iar rezervele în continuă scădere, căile de economisire sînt practic inepuizabile. Există o imensă varietate de forme ale economiei de energie, care, în final, înseamnă tot atîtea forme ale creşterii bunăstării noastre. Iată doar cîteva date şi cifre semnificative care vin în sprijinul afirmatiilor de mai sus.

● Să presupunem că în camera în care vă faceţi temele, în care citiţi şi scrieţi, aprindeţi timp de 5 ore pe zi un bec de 100W amplasat în plafonieră. Dacă îl veţi înlocui cu o lampă de birou la care folosiţi tot 5 ore pe zi un bec de 40 W, veţi economisi într-un an mai mult de 100 kWh.

Cu 100 kWh se produc circa 100 kg hîrtie, cantitate din care se pot realiza cam 300 manuale şcolare!

Să mai adăugăm şi faptul că lumina locală, oferită de lampa de birou, prezintă şi avantajul că oboseşte mai puţin ochii.

● Două becuri de 60W mai puţin în fiecare locuinţă echivalează, la nivelul întregii ţări, cu o economie de peste UN MILIARD kWh — tot atît cît produce într-un an hidrocentrala Porţile de Fier-1.

● Dacă timp de 2 ore, urmărind programul la televizor, în alte camere ard, fără să fie nevoie, trei becuri de 100W fiecare, risipa de energie poate fi apreciată conform următorului calcul:

300W × 2 ore/zi × 365 zile = 219 kWh/an.

● Ce înseamnă aceasta?

— 110 lei cheltuiţi în plus din bugetul familiei.

Ce se poate produce cu această cantitate de energie electrică?

— 2,5 tone de ulei vegetal brut

sau

— 1 314 kg paste făinoase

sau

— 330 kg oţel.

● Ce s-a consumat pentru a se produce cei 219 kWh?

— 62 kg păcură

sau

— 70 mc gaz metan

sau

— 330 kg lignit.

Iată de ce trebuie să spunem cu toţii: STOP RISIPEI! Acasă, în clasă ori în atelierul şcolar, să eliminăm orice canal al risipei de energie, de combustibil. Să nu trecem indiferenţi pe lîngă nici un bec care arde inutil!

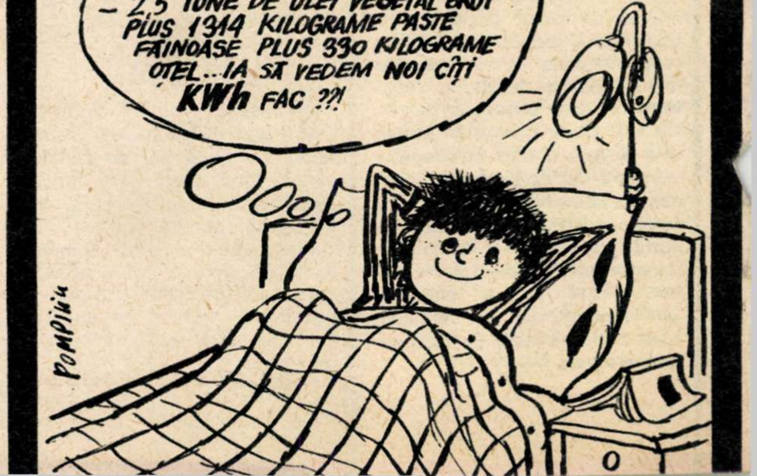
– 2,5 TONE DE ULEI VEGETAL BRUT PLUS 1314 KILOGRAME PASTE FĂINOASE PLUS 330 KILOGRAME OŢEL... IA SĂ VEDEM NOI CÎŢI KWh FAC ??!
POMPILIU

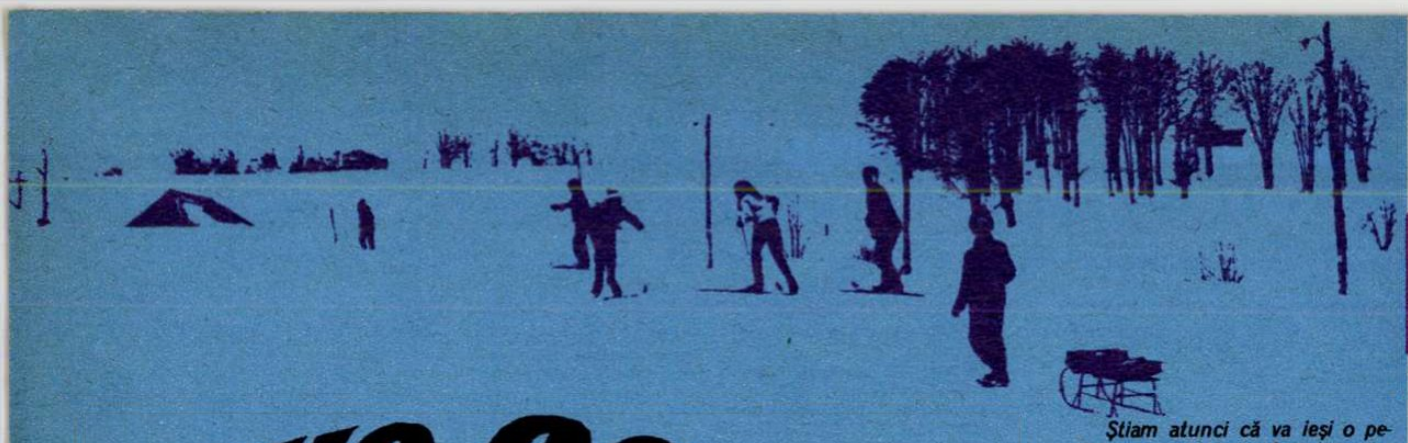

Ziua aceea, de la începutul iernii

SCHIȚĂ DE Ștefan Tiță

Ducu era grozav.

Adică vreau să spun că ne plăcea la toți să ne jucăm cu zăpadă, dar, dintre noi, lui îi reușea întotdeauna cel mai bine mogîldeața albă, cu ochi de tăciune. Niciodată oamenii lui de zăpadă nu semănau cu ai noștri. Și, cînd venea iarna, parcă nici el nu mai semăna cu noi. În ziua cînd văzduhul se umplea pentru prima oară cu fulgi albi și deși, Ducu umbla parcă supărat, nu vedea pe nimeni în jurul lui. Îi plăcea să fie singur, în vreme ce noi coboram de-a valma în stradă, iar dacă încercai să-l strigi atunci, iuțea pasul și se făcea nevăzut de îndată ce ajungea la intrarea blocului.

Apărea pe neașteptate într-o zi ca oricare alta, cînd iarna se așezase deplin și cînd noi, ceilalți, aproape că nu-i mai dădeam importanță. Trecea pe la fiecare dintre noi și obrajii îi erau numai zîmbet.

— Vii? ne întreba — și nu aștepta să-i răspunzi, o lua repede înainte, sigur că îl urmezi.

Știam atunci că va ieși o petrecere pe cinste. Locul nostru de joacă era la mesteceni. Îi plantasem tot noi într-o acțiune de detașament iar acum, cu trunchiurile albe și ramurile încărcate de zăpadă, păreau niște adevărate santinele ale iernii. Fiindcă iarna trebuia apărată. De la Ducu am înțeles asta, dar e drept că înțelegerea s-a petrecut ceva mai tîrziu.

Multă vreme am fost supărat pe el. Îmi plăcea să cred că are un calendar al lui în care ziua aceea era scrisă altfel. Și-mi era ciudă că mie nu mi-l arată niciodată cu toate că eram cel mai bun prieten al lui. Dacă aș fi știut cu o zi mai devreme aș fi încercat și eu. M-aș fi furișat tiptil, seara — cînd se lăsa întunericul — și aș fi făcut un om de zăpadă. Unul mic, uite-atîta, de-o șchioapă. N-aș fi spus nimănui. M-aș fi dus a doua zi cu toți ceilalți și l-aș fi arătat abia la sfîrșit. Ar fi fost primul om de zăpadă al iernii în cartierul nostru.

Așa, ai lui erau cei mai frumoși. Și cei mai mulți. Apărea în fiecare zi cîte unul și, încetul cu încetul, îi puteai zări în fața fiecărui bloc. Nu era greu să-i recunoști. Pentru Ducu iarna avea culoarea albastră. Așa o vedea el și n-a vrut niciodată să-mi explice de ce. Avea întotdeauna la el cutia cu acuarele și cel mai repede se termina albastrul. Își umezea buzele de plăcere cu vîrful limbii și trăgea cu pensula două rotocoale ferme. Întotdeauna două și întotdeauna pe obraji.

Pe Ducu l-am înțeles mult mai tîrziu, abia în ziua în care nici unul dintre noi nu am mai coborît în stradă să facem oameni de zăpadă. Ne făcusem mari și nici nu știu dacă ne-am mai fi putut aduna să fim așa, ca atunci, împreună. Într-o zi mi-a căzut în mîini o cutie cu acuarele și pe neașteptate mi-am dat seama că atunci, demult, Ducu desena crîmpeie de cer pe obrajii oamenilor de zăpadă. Nu pot ști fiindcă la întrebarea asta nu mi-a răspuns niciodată, dar îmi place să cred că umblînd printre ele se simțea nespus de ușor.

Iar atunci, în prima zi, acum știu cu siguranță ce se întîmpla: se ascundea de noi ca să nu-i vedem teama. Se temea de neajutorarea fulgilor de zăpadă. Erau prea mici, prea ușori, prea fragili. Unii se topeau în zbor. Și Ducu se temea pentru ei. Numai după ce se așternea covorul alb de nea apărea și el, victorios. Era cea mai frumoasă zi pentru Ducu.

ILUSTRAȚIE DE Ofelia Dumitrescu

Cutezătorii

FAȚĂ-N FAȚĂ CU... CUTEZĂTORII!

CINE POATE? CINE VREA!

Ai izbutit? Continuă!
N-ai izbutit? Continuă!

NANSEN

Da. O problemă poate fi uneori grea. «Două trenuri care pornesc în același timp din direcții opuse... Deci, dacă distanța este... împărțită la 70... Sau la 80? Nu, nu e bine. Ele trebuie să se-ntîlnească pe-aici, cam pe-aici. Da, dar unde? — Uf! Greu! Cum s-o fi rezolvînd?»

Noroc însă că cel mai adesea, cineva, salvator: mama, tata, fratele, un prieten etc. — e pe-aproape, și-atunci eroul nostru își construiește figura omului istovit de încercări și izbucnește: «Nu pot să fac problema asta!». Fără ezitare, fără jenă — cu tonul chiar că vinovatul este «problema asta» care s-a găsit să aibă un asemenea defect.

Da, uneori o problemă poate fi grea; alteori n-ai chef de teme, alteori... ți se pare că cel mai înțelept lucru e să recunoști, să accepți că nu poți!

Și atunci parcă ți se face deodată cald. E căldura falsă pe care o simt exploratorii polari cînd începe să-i cuprindă înghețul! E căldura fatală împotriva căreia trebuie să lupți.

Se mai poate?

Se mai poate!

GHEORGHIȚĂ COJOCARU

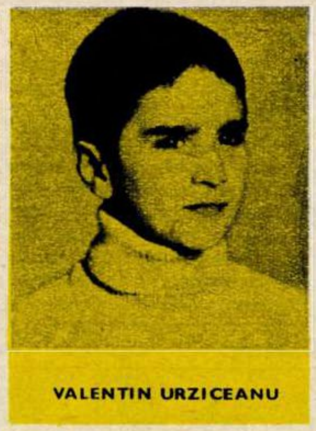

VALENTIN URZICEANU

DOVADA

O notă proastă, două, o corigență, două, trei, o repetenție... Din nou o notă proastă, apoi mai multe; din nou corigențe, din nou... De două ori autor și victimă a unei asemenea grave înfrîngeri, ce-i mai rămînea de făcut lui C.M. din satul Heci, județul Iași? Și-un mic insucces te tulbură, dar tristul blazon de dublu repetent? Te știe o școală, te știe un sat. După primul an eșuat, unii îl mai arătau cu degetul — după cel de-al doilea încetase și «persecuția» aceasta. O liniște oarbă se așternuse în jurul lui; venea la școală și se-ntorcea într-un fel de reflex sterp, ca și cum ai continua să dai din pedalele unei biciclete care de mult nu mai are roți.

«Nimeni nu-l mai critica pentru că lua note slabe — își amintește Marieta Sună, o colegă a lui. E adevărat, și noi, colegii, și cei de-acasă îi mai spuneam să-nvețe, dar el n-a mai considerat aceasta o critică. Cînd însă din alte motive, se mai lua cîte cineva de el și-l jignea, atunci el se supăra».

Red: — Se supăra?

— Da. Se supăra rău.

Din alte motive!

Înțelesese probabil că totul i se trage de-acolo, de la catalog; că după ani de zile în care ai ignorat orice sfat, orice ajutor afundîndu-te mereu în neputință, nimeni nu mai are zîmbete pentru tine. Nimeni nu-ți mai acordă considerație, ca și cum tuturor le-ai fi dator.

Red.: Și zici că se supăra cînd cineva îl trata ca pe un repetent?

Marieta: Da. Se supăra rău!

Iată ce l-a salvat pe C.M. de «căldura» de dinaintea înghețului: faptul că **ÎN SINEA LUI NU ACCEPTASE** totuși că el acesta este: un repetent de meserie. De ce s-a «urnit» atît de tîrziu? Greu de explicat; poate fiindcă s-a făcut băiat mare, poate fiindcă o anumită întîmplare a declanșat insurecția mîndriei lui, poate...

Noi însă am vrut astăzi să vă arătăm în întreaga-i lumină splendida dovadă: **trimestrul acesta, pentru prima dată în ultimii trei ani de școală, școlarul Constantin Manole din satul Heci, județul Iași nu mai e-n pericol la nici o materie!**

...Splendida dovadă că SE POATE!

«VĂ ROG SĂ SCRIEȚI DE BINE...»

Gheorghiță Cojocaru face parte dintre acei școlari pe care nu se cade să-i măsurăm întotdeauna cu «șublerul catalogului». Copil mai mare într-o familie numeroasă, Gheorghiță a trebuit de multă vreme să-și facă lecțiile printre alte treburi. «Cînd soseam de la școală găseam o listă întreagă cu ceea ce aveam de făcut». Ai săi nu-l prea întrebau nici de lecții, nici de note. Și notele slabe tot veneau. Băiatul reușea totuși, cu greu, să evite repetenția. Pericolul mai mare însă era altul. Închipuiți-vă voi — milioanele de cititori care n-apucați să intrați pe ușă venind de la școală și mama vă întreabă ce note ați luat; voi milioanele de cititori ai căror părinți, frați și rude se interesează de temele voastre uneori mai mult decît voi înșivă — ce-ați gîndi, ce-ați face, dacă totul vi s-ar întîmpla... invers? G. Cojocaru începuse să creadă că învățătura e o pretenție a școlii, greu de înțeles, și-și făcuse din atitudinea dezinteresată a părinților săi o acoperire pentru neînvățare.

Și cine știe pînă unde avea justificare acoperirea aceasta? «De ce n-ai scris la franceză, Cojocaru?» sau «Unde ți-e caietul?» etc. — deseori îl întrebau profesorii; el răspundea sau da de înțeles că n-a avut timp, profesorii știau că în principiu așa stau lucrurile și... vremea trecea. Trecea, iar Gheorghiță trecea clasa cu rezultate minime și chiar cu-n pic de bunăvoință din partea profesorilor care-i cunoșteau situația.

Pînă într-o zi, la matematică. Din nou, eroul nostru cu temele nescrise. Profesorul, obișnuit, nu l-a mai întrebat ce și cum, a zis așa, ca pentru sine: «Hm. Iar n-ai avut timp. Iar nu te-a lăsat maică-ta să-ți faci temele», dar Gheorghiță n-a mai tăcut ca alte dăți, ci a răspuns repede și aproape cu năduf! «Ba m-a lăsat!» Clasa întreagă s-a mirat, profesorul s-a mirat — dar cel mai mult s-a mirat Constantin Bălănică. Numai pe moment însă, fiindcă pe măsură ce mirarea celorlalți creștea, a lui scădea, făcînd loc unui gînd înțeles, luminos ca o bucurie: el singur știa, văzuse «cu ochii lui» cum, în ziua trecută, Gheorghiță trebăluise mai mult ca niciodată și nici gînd să-i fi rămas vreme pentru lecții!

Deci se hotărîse să nu mai dea vina mereu pe alții, **să nu mai rămînă ascuns sub «umbrela» pe care i-o oferea atitudinea părinților săi.** «Nu poate, copilul vrea, dar nu poate, nu-l lasă ai lui să...» — auzea adesea în jurul său și el se complăcea în situația de-a i se cere tot mai puțin. Pînă cînd, în ziua aceea, s-a hotărît **să ceară singur de la sine!**

«Cojocaru e un băiat de ispravă» — spune tovarășa Georgeta Popescu, comandanta-instructoare a detașamentului. El a încurcat puțin ordinea de importanță a unor activități; s-a lăsat pe tînjală pe seama unor justificări reale și orice copil, în locul lui, poate ar fi procedat la fel. Dar nu știu dacă alții, în cele din urmă, n-ar fi dezertat de pe ambele fronturi: învățătură și treburile casnice. El a avut tăria să tragă foloase din experiența lui; hărnicia într-un domeniu nu poate naște lene într-altul! Acum învață cît

ILIE TRAIAN

(CONTINUARE ÎN PAG. 9)

RITMURI PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI“

Mă îndreptasem spre sala de spectacole a Liceului de matematică – fizică «Matei Basarab» din Capitală. Venisem să asist; de fapt, la o repetiție — ultima — dinaintea unei premiere pionierești. Spun premieră, referindu-mă, desigur, la noutatea repertoriului spectacolului ce urma să aibă loc peste două zile și nu la o acțiune artistică de debut, căci mi-era cunoscută intensa activitate culturală pe care o desfășoară pionierii alături de utecistii acestui liceu. Liceu care se bucură și de privilegiul de a avea o sală de spectacol proprie, cu o scenă concludent și pilduitor și rodnic fructificată și cu prilejul recentei confruntări de forțe artistice pionierești din cadrul etapei de masă a Festivalului Național «Cîntarea României»

Mă aflam, așadar, în ipostaza privilegiată de unic spectator (dublată, firește, de aceea de reporter) la o avanpremieră. Nu m-am mirat că reprezentația a început fără solemna bătaie a gongului pentru că brusc atenția mi-a fost captată de vocea dezinvoltă a unei pioniere care s-a lansat în prezentarea prologului. Metamorfozată într-un pitic, foarte doct și înțelept, cu o autentică vocație de profesor, mă anunța — nu eram eu unicul spectator?! — cum că mă aflu nici mai mult nici mai puțin decît în fața unui examen de literatură. Ba mai mult, prima întrebare îmi și fusese adresată. Dar n-am avut timp să intru în vertijul emoțiilor, fiindcă abia apoi am înțeles că eram invitată la o șezătoare-ghicitoare. Răspunsurile erau date tot pe scenă, prin exemplificări artistice cu recitări și dramatizări ale unor valoroase lucrări literare — versuri și proze — aparținînd scriitorilor noștri clasici și contemporani. Era, așadar, vorba despre un montaj literar, conceput într-o ingenioasă viziune regizorală — care îl implică și pe spectator, îl obligă la o participare... tacită, desigur, solicitîndu-l să recunoască, să rememoreze succesiv, pagini din tezaurul literaturii noastre. În evoluția spectacolului se remarcă o ierarhizare cronologică, dar și o judicioasă selecție tematică a valorilor patrimoniului literar românesc.

De la «Doina» lui Coșbuc și îndemnurile patetice din «Împărat și proletar» — capodoperă a creației eminesciene — itinerarul literar continuă cu o secvență din lumea școlarilor de altădată, evocată de marele povestitor Ion Creangă. Fragmentul dramatizat și interpretat cu autentic har comic de pionierii Alexandru Niculescu și Mugur Socol ne proiectează în încîlceala gramaticală din care nu se mai descurcă bietul Trăsnea. Intrăm apoi în amețitoarea cursă din «Lanțul slăbiciunilor», după care facem un scurt popas în peisajul toamnei descrisă de Topîrceanu. Și cum toamna înseamnă un eveniment în viața fiecărui elev, iată pioniera Ioana Lupașcu, găsește prilejul să ne reamintească «Joc de creion» de Tudor Arghezi.

Chipul patriei, cu oamenii săi de ieri și de azi, cu eroii străbuni și cei ai zilelor noastre care cu brațul puternic și mintea înțeleaptă îi sporesc avuțiile și frumusețea, ne este înfățișat prin creația de un lirism patetic aparținînd lui Mihai Beniuc, Adrian Păunescu, Nichita Stănescu, Grigore Hagiu și altor autori contemporani. Întregul montaj e susținut pe un fundal muzical aflat în consonanță cu sentimentele pe care le trăim ascultînd anumite pasaje lirice. Subtextului melodic al Rapsodiei lui Enescu, Baladei lui Ciprian Porumnescu «Doinei Oltului», le sînt intercalate, de asemenea, secvențe muzicale interpretate de soliști vocali și instrumentali. Am vrea să menționăm acum numele unor pionieri care ne-au prilejuit această frumoasă lecție de literatură — Alice Colicher, Gabriela Someșan, Carmen Chirescu, Gabriela Ursa, Doina Sărmășanu, Gabriel Iliescu care, sub conducerea profesoarei Florentina Marcea au reușit să ne prezinte ceea ce se cheamă un spectacol complet. Dacă spectacolul a trecut cu bine acest original examen de literatură română, aceasta se datorează, fără doar și poate, autenticelor însușiri interpretative ale pionierilor artiști de la Liceul «Matei Basarab» care au știut să ne evoce frumoase pagini ale scrisului românesc, pagini de statornică și emoționantă prezență în mintea și sufletul nostru. Acest montaj va fi inclus în bogatul repertoriu al unui spectacol de nivel calitativ superior, pe care purtătorii cravatei roșii cu tricolor de la Liceul de matematică – fizică «Matei Basarab» îl vor susține în cea de a II-a ediție a Festivalului Național «Cîntarea României».

ILEANA PIȚA

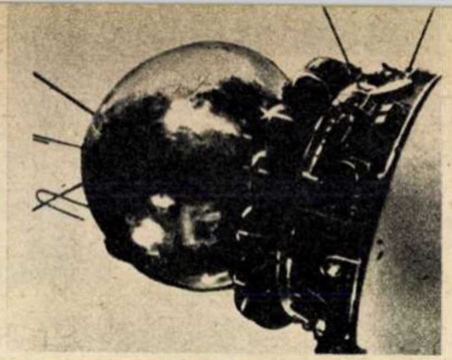

VEDERE DE PE SATELIT

Printre planetele roșii sau cenușii, fierbinți sau înghețate, o mică sferă albăstruie, presărată cu nori ușori, se scaldă în căldura Soarelui la o distanță numai potrivită de astrul zilei: Terra. Revenind de pe Lună, astronauții au fotografiat Pămîntul așa cum și-ar fi fotografiat căminul.

Cunoștințele noastre asupra globului terestru s-au îmbogățit enorm odată cu apariția sateliților artificiali, care, pentru întîia oară, au permis omului să-și observe în întregime planeta. În domeniul meteorologiei, de pildă, un singur clișeu permite cunoașterea stării atmosferei pentru o întreagă emisferă terestră. Luînd mai multe imagini în aceeași zi, devine posibilă urmărirea evoluției unor sisteme de nori în folosul Pămîntului întreg. Pe de altă parte, producerea unor filme speciale a făcut să se cunoască mai bine natura terenurilor, resursele subsolului, progresia deșerturilor, starea ghețarilor polari etc. Dacă în trecut cunoștințele noastre asupra Terrei erau fragmentare, astăzi ele privesc globul întreg. Știm astfel că omul trăiește pe o planetă fragilă, căreia trebuie să-i mențină echilibrul delicat între apă, sol și aer. Sateliții geofizici facilitează urmărirea lui în orice moment și prin aceasta luarea măsurilor corespunzătoare pentru evitarea degradării planetei și conservarea ei în condiții optime, spre folosul generațiilor viitoare.

RALIUL IDEILOR

AL OPTULEA CONTINENT: PACIFICA

O nouă teorie încearcă să explice apariția munților din Alaska si Kamciatka, precum și a Munților Stîncoși. Promotorii ei susțin că, pînă în urmă cu două sute de milioane de ani, a existat un al optulea continent. De două ori mai mare decît Australia, Pacifica — acesta este numele pe care l-au ales geologii pentru ipoteticul continent — era legat inițial de Australia și Antarctica. Dinamica plăcilor continentale ar fi împărțit continentul în fragmente. Acestea ar fi intrat în coliziune cu plăcile continentale ale Chinei, Americii de Nord și de Sud, dînd astfel naștere munților amintiți. Deși nu este universal admisă, ipoteza prezintă interes și pentru faptul că explică satisfăcător grosimea neobișnuită a unor platouri submarine, precum cel de la Ontong, în regiunea Djawei, sau de la Minihiki, în Marea Japoniei. Această grosime, care atinge 40 km, este considerabil superioară celei a platformei oceanice, fapt care sugerează ideea că s-ar putea să avem de-a face cu vestigiile unei plăci continentale dispărute. Cercetările viitoare vor căuta noi dovezi ale acestei teorii de mare valoare științifică.

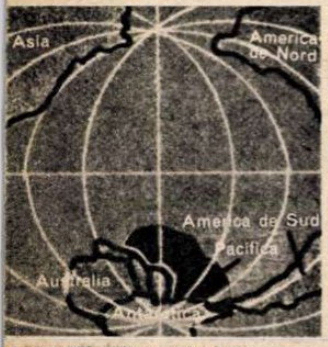

Acum 225 milioane de ani

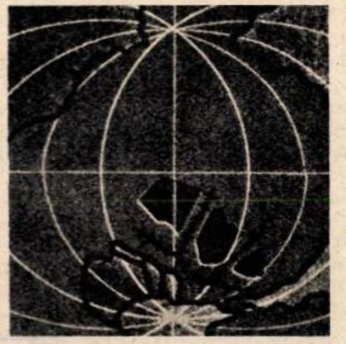

Acum 180 milioane de ani

Acum 135 milioane de ani

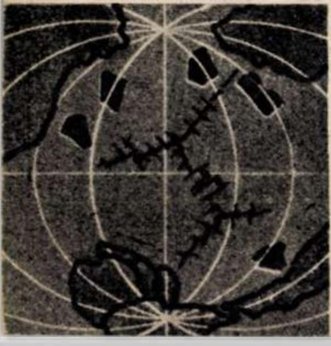

Acum 65 milioane de ani

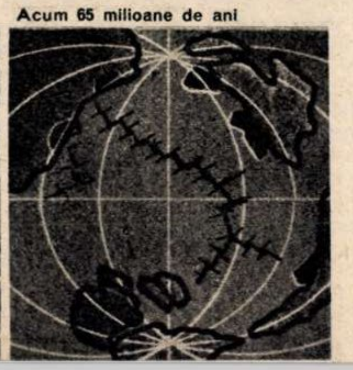

MOTOR AUTO CU BENZINĂ ȘI HIDROGEN

Eforturile întreprinse în toate țările pentru reducerea consumului de benzină al automobilelor sînt din ce în ce mai intense. Specialiștii vest-germani de la Universitatea Kaiserslauten au pus la punct un dispozitiv care permite folosirea unui amestec benzină-hidrogen în motoarele cu combustie internă. Experiențele, care au durat cinci ani, au fost încununate de succes și au dovedit că consumul de benzină poate fi redus cu 25%, iar gazele de eșapament nu conțin practic deloc oxid de carbon, substanță poluantă de înaltă toxicitate.

După ce motorul cu benzină și hidrogen a dat rezultate satisfăcătoare pe bancul de probă, urmează ca el să fie testat în circulația rutieră. În acest scop, un motor de serie cu șase cilindri (capacitate: 2,8 l) va fi adoptat pentru alimentarea mixtă. Un dispozitiv pus la punct la Universitatea Kaiserslauten va regla injecția de benzină și hidrogen. La ralantiu, motorul va consuma exclusiv hidrogen, astfel încît la intersecții și în blocajele de circulație motorul nu va degaja gaze toxice. Pe măsură ce turația motorului va crește, se va folosi un procent tot mai mare de benzină.

Una din problemele care au trebuit rezolvate de specialiștii vest-germani a fost stocarea hidrogenului. Soluția aplicată a fost stocarea lui în hidrură metalică (fier-titan), din care hidrogenul este extras prin încălzire.

GOSPODĂRIND CU MAXIMĂ GRIJĂ ENERGIA, SĂ SPUNEM

STOP RISIPEI!

Nici o economie modernă nu se poate dezvolta fără contribuția energeticii. Or, energia electrică este domeniul în care orice pierdere este definitivă, niciodată recuperabilă. După cum nerecuperabile sînt și resursele de combustibil consumate pentru producerea acestei energii. Nu trebuie să uităm însă că, dacă în ceea ce privește resursele, posibilitățile sînt limitate, iar rezervele în continuă scădere, căile de economisire sînt practic inepuizabile. **Există o imensă varietate de forme ale economiei de energie, care, în final, înseamnă tot atîtea forme ale creșterii bunăstării noastre. Iată doar cîteva date și cifre semnificative care vin în sprijinul afirmatiilor de mai sus.**

● **Să presupunem că în camera în care vă faceți temele, în care citiți și scrieți, aprindeți timp de 5 ore pe zi un bec de 100W amplasat în plafonieră. Dacă îl veti înlocui cu o lampă de birou la care folosiți tot 5 ore pe zi un bec de 40 W,** veți economisi într-un an mai mult de 100 kWh.

Cu 100 kWh se produc circa 100 kg hîrtie, cantitate din care se pot realiza cam 300 manuale școlare!

Să mai adăugăm și faptul că lumina locală, oferită de lampa de birou, prezintă și avantajul că obosește mai puțin ochii.

● **Două becuri de 60W mai puțin în fiecare locuință echivalează, la nivelul întregii țări, cu o economie de peste** UN **MILIARD kWh — tot atît cît produce într-un an hidrocentrala Porțile de Fier-1.**

● **Dacă timp de 2 ore, urmărind programul la televizor, în alte camere ard, fără să fie nevoie, trei becuri de 100W fiecare, risipa de energie poate fi apreciată conform următorului calcul:**

300W × 2 ore/zi × 365 zile = 219 kWh/an.

● **Ce înseamnă aceasta?**

— 110 lei cheltuiți în plus din bugetul familiei.

Ce se poate produce cu această cantitate de energie electrică?

— 2,5 tone de ulei vegetal brut

sau

— 1 314 kg paste făinoase

sau

— 330 kg oțel.

● **Ce s-a consumat pentru a se produce cei 219 kWh?**

— 62 kg păcură

sau

— 70 mc gaz metan

sau

— 330 kg lignit.

Iată de ce trebuie să spunem cu toții: STOP RISIPEI! **Acasă, în clasă ori în atelierul școlar, să eliminăm orice canal al risipei de energie, de combustibil.** Să nu trecem indiferenți pe lîngă nici un bec care arde inutil!

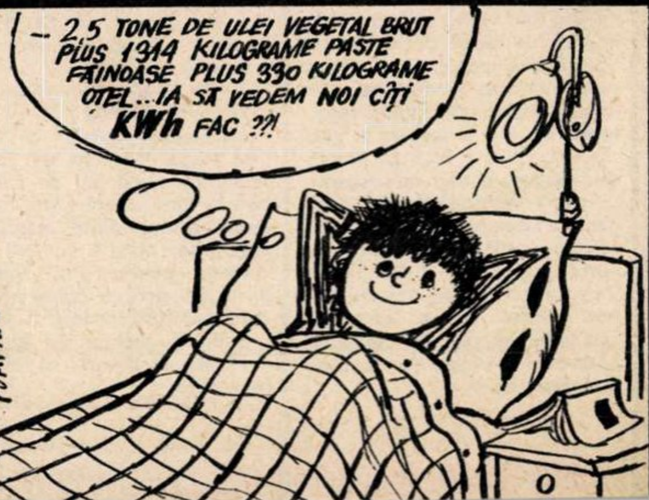
— 2,5 TONE DE ULEI VEGETAL BRUT PLUS 1314 KILOGRAME PASTE FĂINOASE PLUS 330 KILOGRAME OȚEL... IA SĂ VEDEM NOI CÎȚI KWh FAC ?!!
POMPILIU

UN MILION DE PRIETENI

Cine e mai demn de laudă?

Timp de trei ani de zile, **Carolina Dorobăț** din cl. a opta, Șc. gen. Blăgești-Vaslui, s-a străduit s-o ajute pe Olimpia Tofan, colegă aflată — pe atunci — în dificultate în ceea ce privește învățătura. După o bună bucată de timp (în acest domeniu, rezultatele «de aur» nu apar peste noapte!) Olimpia a început să ia, în loc de 4 și 5 — note de 7 și 8 și chiar mai mult. Recent, Carolina a fost remarcată, la adunarea de detașament, pentru felul în care s-a ocupat de Olimpia. Foarte normal. Dar nu și pentru Carolina, care îmi scrie următoarele rînduri de rară modestie și maturitate:

«E adevărat, am fost mereu alături de Olimpia în toți acești trei ani, dar trebuie să spun că m-am simțit foarte stingherită de laude. Doar nu se putea ca lecțiile să le învăț eu, iar de știut să le știe... ea! Ci ea învăța lecțiile, singură, acasă, iar eu puțin am ajutat-o, în sensul că le discutam și le repetam împreună. Olimpia avea dorința de a nu fi mai prejos decît mine în aceste discuții. Succesul îi aparține ei, pentru că a dovedit perseverență și hărnicie. Am citit acum cîtăva vreme la această rubrică despre o fată care, mutîndu-se la altă școală, a rupt prietenia cu o veche colegă pe motiv că aceasta nu mai avea cum să-i fie de folos la lecții! Eu nu mă voi supăra dacă Olimpia, plecînd la altă școală, o să mă uite! Nu-mi datorează nimic. Poate, dimpotrivă, îi datorez eu ceva: descoperirea că pot fi utilă celor din jur».

N-aș vrea să comentez prea detaliat scrisoarea Carolinei, deoarece — vorba ei — doresc să vă las întreagă bucuria de a descoperi singuri **omenia** și **luciditatea** care palpită în fiecare cuvînt al ei. Veți înțelege mai bine esența multor întîmplări din propria voastră clasă, cărora uneori nu le acordăm toată atenția necesară.

„Ușor" și „greu"

Iată ce idee remarcabilă — de fapt, sînt mai multe! — întîlnesc în scrisoarea semnată de **Corina Vasile** și **Dana Kertisz**, din cl. a șasea A, Liceul «Ioan Slavici», Arad:

«Unele colege citesc cărți și vizionează la televizor filme prea grele pentru vîrsta noastră; din această cauză, fie că nu le înțelegem, fie că le interpretăm greșit, ceea ce poate fi regretabil. De exemplu: dacă ACUM citim o carte și n-o înțelegem și ni se pare plictisitoare, MAI TÎRZIU, cînd ni se vor recomanda exact astfel de cărți, le vom da de o parte din pricina vechii impresii că sînt... greu de înțeles și plictisitoare! Ne întrebăm de partea cui e adevărul: de a noastră sau de a acelor colege? Și nu cumva ele citesc anumite cărți dificile și văd filme greu de înțeles în scopul de a dobîndi o superioritate asupra noastră?»

Adevărul se află... de ambele părți!

Este adevărat că unii elevi iau contact cu opere de artă care nu se adresează **direct** vîrstei lor, dar acest lucru e perfect normal. Oare nu-i studiați la școală pe Eminescu, pe Caragiale, pe Sadoveanu? Ei n-au scris special pentru copii și adolescenți, ci pentru toată lumea, iar operele lor nu sînt deloc «ușoare», totuși le citiți și bănuiesc că le înțelegeți în bună măsură. Aparențele sînt înșelătoare: cine își imaginează că romanele lui Camil Petrescu sînt mai «grele» decît ale lui Liviu Rebreanu, că Leonardo da Vinci e mai «simplu» decît Picasso, că Balzac e mai «ușor» decît Faulkner, greșește amarnic. În artă nu există «ușor» sau «greu», ci doar bun sau nu.

La fel de adevărat este însă că pentru a realiza valoarea și farmecul operelor de artă e nevoie de (iertați-mi termenul extra-estetic) antrenament! **Mai** precis, de citit cărți, de văzut filme și tablouri, de ascultat muzică, și **nu oricum,** ci cu răbdare, și **nu uneori,** ci mereu. Cu cît «te antrenezi» (termenul corect ar fi «te cultivi») mai serios și mai pasionat, cu atît posibilitățile tale de înțelegere se lărgesc și se aprofundează. Iată de ce, pentru unii elevi, anumite opere sînt o... povară, iar pentru alții, de aceeași vîrstă, constituie o plăcere!

Dar tot adevărat este și faptul că există tineri — și nu numai tineri! — care transpiră din greu căutînd cu dinadinsul cărți, filme și reproduceri după tablouri cît mai sofisticate, nu pentru că îi interesează cu adevărat, ci **pentru a se putea lăuda** că au cunoștință de ele! Acest lucru se numește snobism. Nu pricep ei mare lucru din ceea ce «înghit», dar puțin le pasă; totul e satisfacția de a putea spune cu mîndrie **«Am citit...», «Am văzut...», «Tu, nu? Păi ești slab!»**

Cum se educă **gustul artistic** veritabil? În această direcție, roluri importante joacă **școala,** atmosfera din **familie,** frecventarea **bibliotecilor,** a **expozițiilor** și a **sălilor de spectacol,** participarea la **cenaclurile** și **cercurile literar-artistice** și în general la **activitatea cultural-artistică pionierească. O condiție esențială este însă aceea să fii interesat, activ, dinamic, nu un plimbăreț somnolent și fără treabă!** Cît privește întrebarea «Ce citim?», aș răspunde: Să începem cu clasicii. Nu numai că vom descoperi și înțelege mari frumuseți dar — dacă-mi îngăduiți această expresie — ne vor duce de mînă pe cel mai sigur drum spre înțelegerea «modernilor».

Mulțumesc Corinei și Danei pentru că mi-au oferit prilejul acestui comentariu.

Pe joia viitoare, prieteni!

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, mențiunea **«Un milion de prieteni».**

FOTO-CRONICĂ PIONIEREASCĂ

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

ATENTIE: Ai un aparat de fotografiat? **Atunci, din această clipă, consideră-te FOTOREPORTER COLABORATOR AL REVISTEI NOASTRE, acreditat la rubrica «Fotocronică pionierească»! Împrumută aparatul și colegilor, sau solicită-l tu de la ei, dacă n-ai aparat; în felul acesta, vei deveni nu numai colaborator, ci și redactor al rubricii! Dacă ești membru al unui cerc foto din școală sau de la Casa pionierilor și șoimilor patriei, organizează fără întîrziere participarea tuturor celor din acest cerc la rubrica noastră!**

NOTEAZĂ: *Este o rubrică-concurs, dotată cu 200 DE PREMII! Subiectele pe care le poți fotografia sînt practic nelimitate:* **tot ce «vede» aparatul tău de fotografiat în școală, la acțiunile pionierești, în întreprinderile pe care le vizitați, în excursii, la concursurile voastre cultural-artistice și sportive, în atelierele-școală și în cercurile tehnico-aplicative, acasă — pretutindeni!**

TINE MINTE: *Nu uita să specifici pe verso-ul fotografiei:* **numele, clasa, școala; despre ce sau cine e vorba în fotografie; la ce dată ai realizat-o și cu ce prilej.**

Menționează pe plic **«Fotocronică pionierească.**

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

«Din veac, peste veacuri». *Foto:* **Traian Bobora,** *clasa a VII-a, Hășdău-Hunedoara. Fotografia reprezintă o consăteancă a autorului și anume pe Ileana Șendroni, în extraordinarul port specific al acelor locuri, lucrat în întregime de mîna ei!*

«Corul pionieresc al liceului nostru, care la ediția întîi a Festivalului Național «Cîntarea României» a obținut locul I pe municipiu, sub bagheta dirijorală a profesorului Const. Ipate». *Foto:* **Anca Platon,** *clasa a VIII-a, Liceul «Garabet Ibrăileanu», Iași.*

«Vă plac nucile?» *Bănuim că da. Adăugăm că, pe lîngă gustul ales și puterea hrănitoare a fructului, acesta mai furnizează și un ulei foarte căutat. Lemnul de nuc are, la rîndul lui, o veche și constantă trecere printre producătorii de mobilă. Să mai adăugăm că robustețea și frumusețea acestui pom constituie fala gospodăriei sau unui parc? Pionierii de la Școala generală* **Dezrobiți-Frincești, Vîlcea,** *și-au făcut o pepinieră unde au crescut 500 de puieți de nuc, sădiți astă-toamnă pe terenuri degradate, care în curînd nu vor mai avea acest adjectiv! Munca în pepinieră continuă (sperăm!).* **Foto:** *Nu știm cine, dar știm* **de la cine** *am primit clișeul: de la comandamentul unității școlii mai sus amintite!*

Toți autorii acestor fotografii publicate primesc, potrivit regulamentului rubricii-concurs «Fotocronică pionierească», **Diploma specială** *a redacției,* **un calendar Cutezătorii 1978 cu fotografia în culori a Nadiei Comăneci și o sacoșă tip «Cutezătorii».** *De asemenea, intră automat în selecția finală pentru acordarea celor* **200 DE PREMII** *(între care un televizor portabil, un casetofon, aparate de fotografiat semiprofesionale etc.).*

...PREMII CARE STAU LA ÎNDEMÎNA FIECĂRUIA DINTRE VOI!

«Prietenii revistei». *Foto:* **Diana Cozmeniuc,** *clasa a II-a A, Școala generală Milișăuți-Suceava. Diana are doar vreo opt ani, dar e o bună și energică organizatoare; de aceea, i s-a încredințat misiunea de a răspunde pe întreaga unitate de abonamentele la presa pionierească. După cum era și firesc, a început cu detașamentul ei care, spre a fi exemplu celorlalte, s-a abonat în întregime la «Cutezătorii».*

CINE POATE? CINE VREA!

(URMARE DIN PAG. 7)

poate — și cu timpul, va învăța tot mai bine fiindcă va putea mai mult! E un copil foarte serios și am mare încredere în el. Colegii lui îl respectă — chiar cei cu note mult mai mari. Să scrieți de bine despre el, vă rugăm!»

Cu mare plăcere. Fiindcă ESTE de bine!

ÎN GAMA MAJORĂ!

Cît de important este în viața voastră, de pildă, să... știți cînta? Greu de apreciat — și depinde cum privim lucrurile. Un școlar care nu știe fotbal n-are nici un necaz cu catalogul; la fel unul care nu știe să meargă cu bicicleta sau să joace domino. Dar, în alte situații, de ce să nu recunoaștem, aceleași «amănunte» pot deveni importante. Dacă într-un grup ce cîntă cuprins de voioșie vocea ta o ia deodată razna, poți să ai motive de nemulțumire.

Ce să mai zicem dacă cel cu pricina mai este și fiu de... cîntăreț de operă, cum e Valentin Urziceanu din Galați (Școala generală 26). Tata încînta publicul orașului cu arii celebre — iar băiatul nu putea lega o melodie ca lumea. Apoi tata a trecut bariton la opera din București — și băiatul care... Da; care voia să devină tenor de operă...!

«Cu cine seamănă, că toți din neamul nostru aveau ureche muzicală?» «Poate că e ceva organic!» — frămîntări și iar frămîntări. Băiatul, școlar serios, aduna premiu după premiu, dar nostalgia lui rămînea pironită pe partiturile tatălui.

Nu mai mergea pe la medici sau alți specialiști, dar făcea singur exerciții pe furiș, asculta muzică.

A intrat în cor la școală, la început cînta mai încet, de teamă să... Apoi, a prins curaj: începuse să meargă. Din nou exerciții, din nou încercări. Mergea! Muzica zăgăzuită în el de-un auz îndărătnic, își găsise vadul. Acum Valentin Urziceanu poate reproduce o arie de operă în întregime!

Nu se știe dacă are chiar... voce. E însă un școlar sîrguincios, iar tata și mama ar fi mîndri dac-ar ajunge... un inginer destoinic, de pildă!

Dar izbînda s-a produs: **Valentin a reușit să cînte!**

5
Stanislav Holý

O secvență — dintre multe altele — surprinsă pe peliculă în timpul desfășurării întrecerilor din cadrul «Festivalului pionieresc al sporturilor de iarnă», desfășurat recent la Miercurea-Ciuc. În numărul următor veți putea citi un amplu reportaj despre acest important eveniment sportiv pionieresc.

MAGAZIN sportiv „Cutezătorii”

NIKI *Lauda*

ÎNDRĂZNEALĂ? CURAJ? AMBIȚIE?

Deși campion mondial al piloților de formula 1, austriacul *Niki Lauda* a reușit o performanță cu totul neașteptată — cîștigînd și în 1977 titlul suprem — dacă ne gîndim că anul trecut el a suferit un accident deosebit de grav. Dar, după ce a fost scos din flăcările mașinii sale, marca «Ferrari» (care părăsise traseul la un viraj cu peste 200 km/oră, izbindu-se de parapet) Niki Lauda a primit îngrijiri serioase în spital (chiar și transplant de piele). Și iată, după numai 42 de zile de la accident, sportivul în vîrstă de 28 de ani își conducea din nou bolidul. Îndrăzneală? Curaj? Ambiție? Toate la un loc și, desigur, multă muncă. Numai astfel se explică cucerirea titlului de campion mondial.

GOOD YEAR
GOOD YEAR
12
Agip
GOOD YEAR

Bolidul lui Niki Lauda — un «Ferrari» — cu care a cîștigat titlul mondial. În viitor, Niki Lauda va concura pe o mașină «Brabham».

La campionatele balcanice de călărie, desfășurate la Sibiu, sportivii români și-au dovedit superioritatea — mai ales în probele de obstacole. Mii de spectatori au aplaudat buna pregătire a sportivilor mai vechi, asemenea lui Traian Marinescu, dar au fost deosebit de încîntați și de comportarea merituoasă a juniorilor. Iată, vi-l prezentăm pe tînărul Petre Fleischer, *alături de calul său — Bolid — înaintea probei care i-a adus* medalia de aur.

Un viitor sportiv? Deocamdată numai fiul unui renumit gimnast — sovieticul Nikolai Andrianov — care la ultima ediție a Olimpiadei a cucerit patru medalii de aur, două de argint și una de bronz.

Un Rolls Royce elegant, vedetă a vitezei în anul... 1909!

CUIBUL VULTURILOR

Scenariu: DRAGOMIR HOROMNEA **Desene: ION MIHĂESCU**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Funicularul vechi și părăsit trebuie pus de urgență în funcțiune. Este singura posibilitate de a relua grabnic livrarea calcarului. Un om urmează să degajeze cablul într-un punct situat tocmai deasupra prăpastiei. Cablul fiind slăbit, există pericolul ruperii. De aceea pleacă pe cablu numai tatăl lui Viorel. Se apucă de lucru, fiind în permanentă legătură cu tovarășii săi din carieră, prin intermediul minifonului. Norii îl înconjoară, vîntul se întețește amenințător. La un moment dat legătura radio se întrerupse brusc.

EPISODUL — 6 —

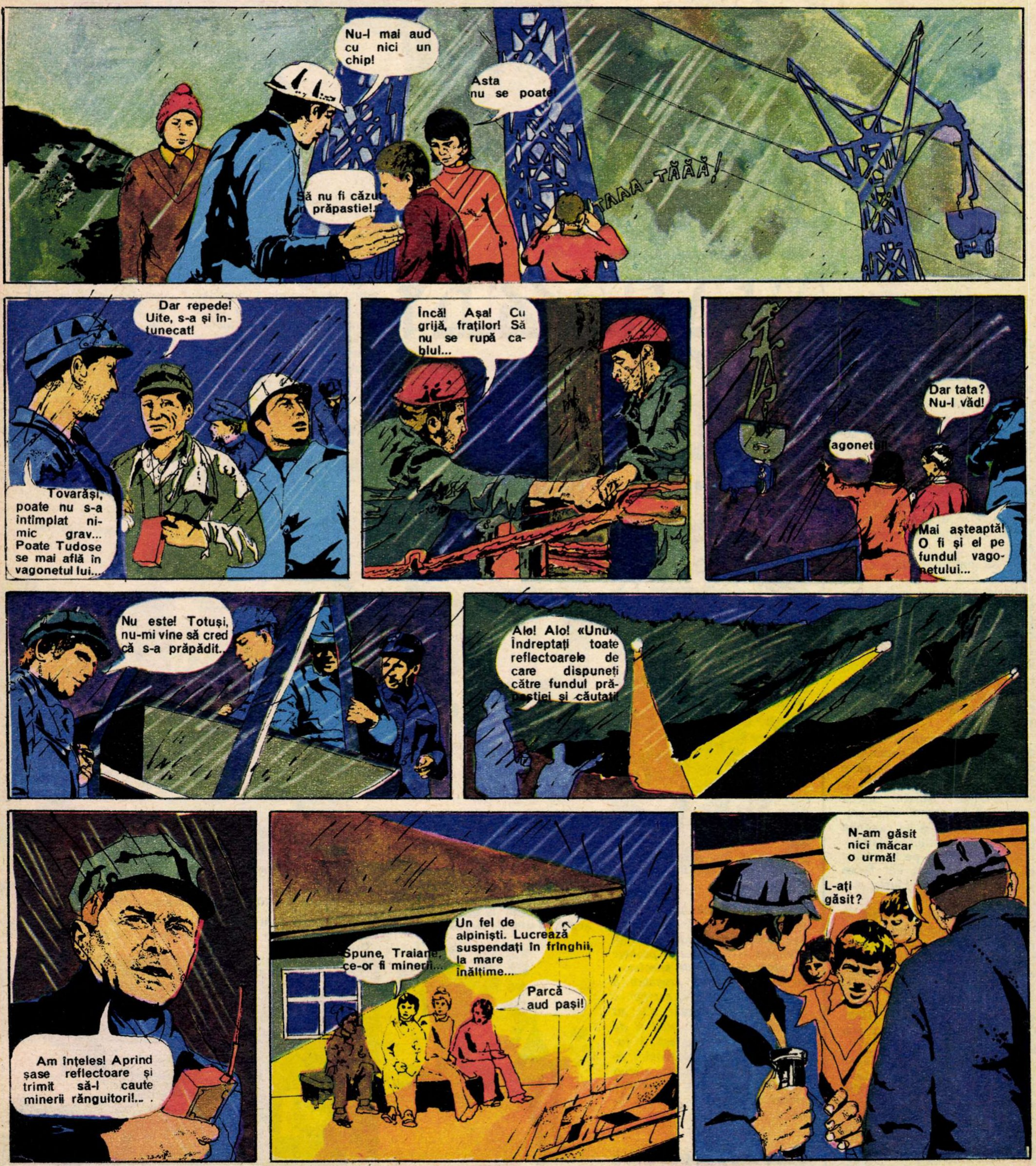
Nu-l mai aud cu nici un chip!
Asta nu se poate!
Să nu fi căzut în prăpastie!
TAAA-TĂĂĂ!
Dar repede! Uite, s-a și întunecat!
Tovarăși, poate nu s-a întîmplat nimic grav... Poate Tudose se mai află în vagonetul lui...
Încă! Așa! Cu grijă, fraților! Să nu se rupă cablul...
Dar tata? Nu-l văd!
agonetul!
Mai așteaptă! O fi și el pe fundul vagonetului...
Nu este! Totuși, nu-mi vine să cred că s-a prăpădit...
Alo! Alo! «Unu» Îndreptați toate reflectoarele de care dispuneți către fundul prăpastiei și căutați!
Am înțeles! Aprind șase reflectoare și trimit să-l caute minerii rănguitori!...
Spune, Traiane, ce-or fi minerii...
Un fel de alpiniști. Lucrează suspendați în frînghii, la mare înălțime...
Parcă aud pași!
N-am găsit nici măcar o urmă!
L-ați găsit?

(Va urma)

ATELIERUL FANTEZIEI

CUCERITORII VĂZDUHULUI

26

Zborurile în jurul Pămîntului continuă. În 1933, Willey Post realizează singur la bord un zbor în jurul Terrei pe un traiect deosebit de dificil. El decolează la 15 iulie de pe aerodromul «Floyd Bennett» din apropierea New York-ului și, după 7 zile, 18 ore și 42 de minute de zbor cu escale la Berlin, Kaliningrad, Moscova, Novosibirsk, Irkutsk, Habarovsk, Alaska, Fairbansk, Edmonton, aterizează pe aerodromul de plecare. Traseul însumează 25 000 km. Performanța este depășită abia după cinci ani de un echipaj format din cinci persoane, pe un avion bimotor, cu motoare mult mai puternice. Recordul nu constă în distanța străbătută, ci în timpul realizat: 91 ore, din care 18 petrecute în escale. Un alt record, stabilit în 1937, aparține pilotului sovietic Valeri Cikalov. Este vorba de trecerea peste Polul Nord în 63 de ore și 15 minute de zbor neîntrerupt pe o distanță de 11 400 km.

Din acest an începe o muncă susținută de perfecționare a avioanelor. Cu noile tipuri realizate, Atlanticul de Sud este traversat în numai 13 ore și 15 minute; recordul de înălțime este ridicat la 12 816 m, cu o sarcină utilă de 500 kg.; Tokio și Londra sînt unite într-un zbor de numai 94 ore și 13 minute. După cel de al doilea război mondial este înregistrată o remarcabilă performanță: William P. Odon, Milton Reynolds și Carroll Salles doboară recordul de zbor în jurul Pămîntului cu timpul de 5 ore, 4 minute și 4 secunde.

Constructorii își îndreaptă tot mai mult atenția spre motoarele cu reacție, care au la bază modelul ilustrului inventator român Henri Coandă. Timp de zece ani, între 1950 și 1960, se lucrează intens la realizarea și perfecționarea avioanelor de transport propulsate prin motor cu reacție, tracțiunea lor îmbunătățindu-se de la 2 500 kgf la peste 10 000 kgf.

Cele dintîi avioane de pasageri echipate cu motoare cu reacție au fost fabricate în Anglia, ele marcînd totodată modificarea construcției aerodinamice a aparatelor. Nu lipsesc însă nici eșecurile. Tipul «Comet», de pildă, care făcea cursa Anglia-India și retur, rezistă puțină vreme, accidentele la decolare și catastrofele aeriene făcîndu-l impracticabil.

«TU—104», realizat în U.R.S.S. a executat în condiții bune zborul fără escală Moscova-Londra (3 ore, 30 minute), fiind apoi utilizat și pe alte rute. Aparatul putea transporta 70 de călători dezvoltînd o viteză de 900 km pe oră.

EMIL MUNTEANU RETEVOESCU

(Va urma)

FILATELIE

Personalități cunoscute ale vieții politice, culturale, științifice au fost ori sînt filateliști binecunoscuți. Charles Robert Darwin (1809—1882) a scris în biografia sa că pasiunea pentru colecționarea mărcilor poștale a jucat un rol însemnat în formarea sa ca om de știință. La fel considera Ivan Bardin (1883—1960), vicepreședinte al Academiei de științe a U.R.S.S., celebru specialist în metalurgie. Albert Einstein (1879—1955) spunea: «Filatelia este o destindere după o muncă intensă. Ea te ajută să te concentrezi». Maxim Gorki (1868—1936) devine, în 1927, membru al Internaționalei de filatelie. El a donat colecția sa muzeelor și specialiștilor. După Franklin Delano Roosevelt, un alt fost președinte al Statelor Unite are preocupări filatelice: Gerald Ford. El declara: «Am început să colecționez mărci încă din copilărie. Interesul pentru mărci l-am menținut și acum, și socotesc filatelia drept un hobby minunat». Scriitorul român Eugen Barbu a scris: «În urmă cu mulți ani am strîns în cîteva caiete mărci poștale adăpostite în mici boxe de hîrtie gumată, un fel de galerie de picturi exotice, tot atîtea ferestre spre țări pe care visam să le văd vreodată... Mă fermecau fauna și flora unor locuri îndepărtate, aproape fictive pentru mine, desenate cu o realitate totuși ireală, într-atît erau de frumoase și de neimaginat.»

IULIAN PENESCU

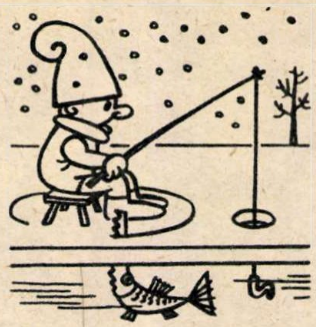

Răspunsurile trebuie trecute în casetele din grilă, folosindu-se definițiile. La fiecare două răspunsuri, litera a treia este comună. Dacă ați rezolvat corect, veți afla, citind literele comune, o importantă stațiune a sporturilor de iarnă din țara noastră. 1. Baraj de gheață. 2. Spărtură în gheața unui rîu. 3. Nori formați din cristale de gheață. 4. Fulgi de nea adunați! 5. Ghețurile veșnice (sing.). 6. Patinatori pe gheață, dar și pe rotile. 7. Tratează... răceala. 8. A aluneca pe gheață. 9. Timp geros. 10. Albă ca zăpada. 11. Sub zero... îngheață apele. 12. În toiul iernii, deși este fierbinte, privește neputincios la luciul gheții. 13. Pojghiță de gheață. 14. Cristalele de gheață din compoziția zăpezii.

Amurg de iarnă

Fulgii joacă-n amurgul albastru,
Pe cer luna-i singurul astru.
Ca lebăda plutește liniștită,
Iar fulgii zboară, jucărie risipită.

Pe banca albă de nea
A poposit ușurel, mică stea,
Zîna iernii sublimă și albă,
Diamante sclipesc la gîtu-i, în salbă.

Și fața ei mică rîde-n lumină
La fulgii ce cad ușurel și-o alină.
Iar rochia ei albă străluce feeric;
Luna-i pe cer în albastru-ntuneric.

Mugur

Mugur cald de zarzăr drag,
Primăvară, bucurie,
Vii cu ghiocei în prag;
Știi că asta-mi place mie.

Mugur cald de zarzăr pur,
Primăvară, vesel cînt,
Chemi căldură și azur,
Chemi un ușuratic vînt.

Mugur cald de zarzăr drag,
Primăvară, frumusețe!
Vii din zbor înalt în prag,
Vii cu daruri și blîndețe!

TEODORA GHIVIRIGĂ
clasa a VI-a, Roman

CLUBUL LOGICIENILOR

Răspuns *la problema din numărul 1.*

Am fi tentați să spunem că odată prăjim pe o parte feliile A și B, apoi tot pe ele pe cealaltă parte și, în fine, separat, prăjim pe ambele fețe felia C. În modul acesta am avea nevoie de patru minute. Soluția nu este optimă. Să prăjim mai întîi feliile A și B pe una din fețe, apoi pe B pe cealaltă față împreună cu C și, în fine, pe B și pe C pe a doua față. Vom avea nevoie numai de trei minute.

IARNA

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
										G			
										R			
										A			
										D			
										E			

ÎNTÎMPLĂRILE COLEGULUI ROBO

de **RADU MARIAN**

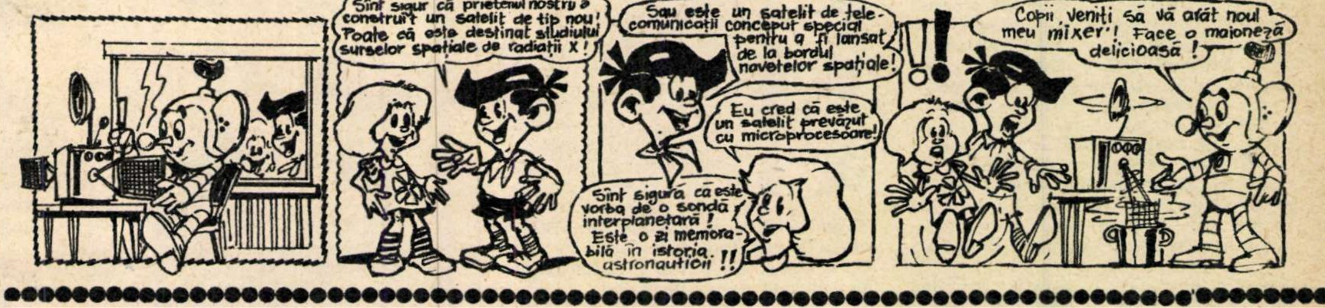
Sînt sigur că prietenul nostru a construit un satelit de tip nou! Poate că este destinat studiului surselor spațiale de radiații X!
Sau este un satelit de telecomunicații conceput special pentru a fi lansat de la bordul navetelor spațiale!
Eu cred că este un satelit prevăzut cu microprocesoare!
Sînt sigură că este vorba de o sondă interplanetară! Este o zi memorabilă în istoria astronauticii !!
!!
Copii, veniți să vă arăt noul meu mixer! Face o maioneză delicioasă!

Dezlegări:

Iarnă: *Predeal*
Hibernală: *Începe a ninge. În-ce-pe-a-n-in-g-e*
Probă alpină: *Slalom S-la-l-om*

CONCURSUL FILATELIC

ETAPA A IV-A

1. Cum a fost marcat pe plan filatelic cel de al XI-lea Congres al P.C.R.?

2. În seria de reproduceri de artă II, din anul 1969 (șase valori plus o coliță), valoarea de 35 bani reprezintă tabloul «Filip al III-lea», de pictorul spaniol Diego da Silva Velasquez, ce a trăit între anii 1599—1660. Ce alt pictor celebru s-a născut în această perioadă și cînd?

PROBĂ ALPINĂ
(Monoverb (4—6)

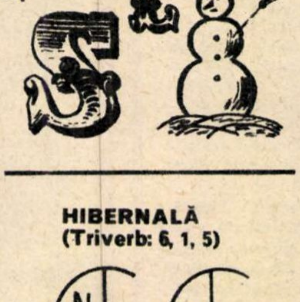

HIBERNALĂ
(Triverb: 6, 1, 5)

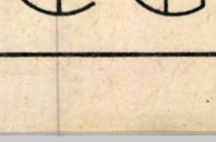

Foto: **ANCUȚA GEORGICĂ**, clasa a VII-a, Cisnădie-Sibiu

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

PENTRU O LUME MAI DREAPTĂ ȘI MAI BUNĂ, FĂRĂ ARME ȘI FĂRĂ RĂZBOAIE

De la înalta tribună a Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român, secretarul general al partidului, tovarășul **Nicolae Ceaușescu** ne-a oferit o magistrală fundamentare a viziunii României asupra lumii de astăzi, asupra marilor probleme care frămîntă omenirea. Prin glasul președintelui Republicii, poporul român se pronunță pentru o lume fără arme și fără războaie în care popoarele să fie libere în a-și hotărî singure destinul, o lume în care oamenii să trăiască în demnitate, într-un climat de pace și colaborare. Pentru înfăptuirea acestor deziderate România militează cu toată hotărîrea, argumentînd necesitatea înfăptuirii unei lumi mai drepte, mai bune; o lume în care toți copiii să aibă asigurată hrana zilnică și dreptul de a merge la școală. O lume în care viața oamenilor să nu mai fie amenințată de foame, de boli sau de lipsa unui loc de muncă. O lume în care oamenii să muncească, să creeze eliberată de coșmarul războaielor. Aceasta înseamnă în primul rînd oprirea cursei înarmărilor, prin care se risipesc anual sume uriașe. În timp ce milioane și milioane de copii și adulți din lume sînt lipsiți de cea mai elementară asistență medicală, pentru construirea unui singur bombardier strategic se irosesc fondurile echivalente cu valoarea a 25 de policlinici.

Eradicarea variolei în lume a costat cît alocațiile militare din două ore. O altă boală gravă — malaria — care afectează peste 300 de milioane de oameni nu poate fi eradicată, din lipsa fondurilor necesare care s-ar ridica la cifra de 850 de milioane de dolari. Această sumă reprezintă costul unui submarin sau alocațiile mondiale pentru înarmare, din mai puțin de o zi. Dacă bugetele militare ale anului 1975 ar fi fost înghețate, cu sumele respective s-ar fi putut construi 50 de milioane de locuințe sau 1 000 de orașe de cîte două sute de mii locuitori. Cu aceleași sume s-ar fi putut asigura 35 milioane paturi de spital.

E zguduitor să aflăm că în timp ce sume astronomice, de ordinul sutelor de miliarde sînt destinate producerii de mijloace de distrugere, aproape un sfert din populația lumii suferă de subnutriție. Și pentru înlăturarea acestei stări de fapt nu fondurile lipsesc. Reducerea numai în parte a cheltuielilor destinate înarmării — cheltuieli care în 1977 s-au ridicat la circa 400 miliarde de dolari — ar oferi extraordinare posibilități de rezolvare a problemelor ridicate de subnutriție. Într-o navă port-avion cu propulsie nucleară este încorporată valoarea a 3 milioane tone de grîu, iar construcția unui bombardier irosește hrana pe un an a unui milion de copii. Acestea sînt doar cîteva dintre exemple care vin să demonstreze cît se poate de convingător caracterul profund umanist al programului românesc pentru dezarmare elaborat la inițiativa și prin contribuția tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului.

12
PAGINI,
1 LEU

OAMENI ȘI LOCURI DE PE PLANETĂ:

9

LAPONII

În peisajul nordului scandinav, dincolo de arcuirea Cercului Polar trăiesc laponii — cea mai nordică populație de pe continentul european.

Viața acestor oameni se desfășoară într-o permanentă luptă cu potrivnicia climei, a pămîntului prea puțin darnic și a imensului deșert de zăpadă ce stăpînește întinderile mai multe luni din an. Existența laponului este strîns legată de cea a renului — «corabia deșerturilor albe din nord» — pe care l-a domesticit și care-i asigură hrana, îmbrăcămintea, multe dintre cele necesare locuinței, transportul și căratul poverilor. În lungile și extenuantele marșuri ale renilor în căutarea hranei, turmele care numără adesea mii de exemplare sînt însoțite de păstorii laponi și familiile lor. În timpul iernii animalele domestice sînt adunate în țarcuri imense situate în apropierea așezărilor de iarnă. Fiecare păstor își recunoaște renii săi după un semn distinctiv marcat pe urechea animalului. Codul marcării renilor este un lucru pe care copiii laponilor sînt datori să-l învețe de la vîrstă fragedă. Evidența numărului de exemplare din posesia familiei o constituie o bucățică de ureche tăiată într-un anumit fel pe care apoi păstorul o păstrează cu mare grijă. Numărul acestor frînturi de ureche este întotdeauna egal cu numărul renilor aflați în posesia familiei. Potrivit acestui cod universal laponii știu cui aparține o turmă.

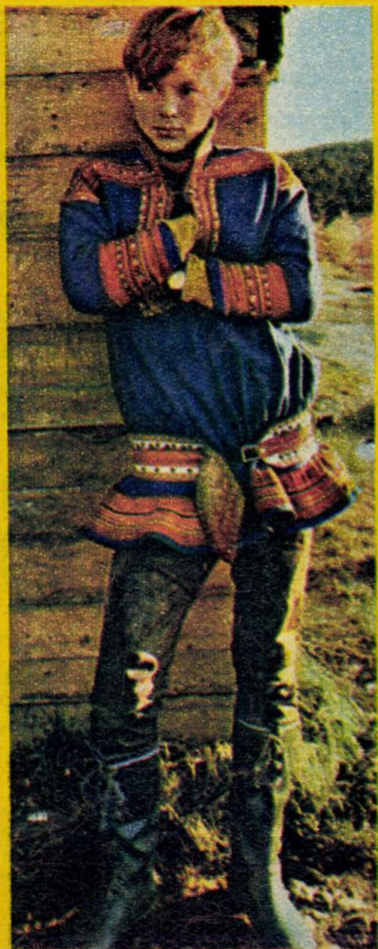

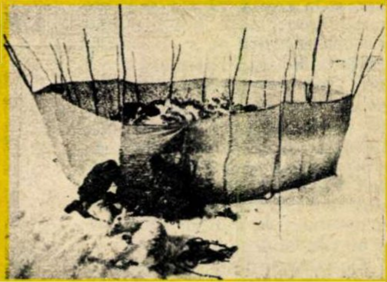

În imagini: Un tînăr purtînd costumul tradițional al laponului; momentul marcării unui pui de ren.

Cutezătorii

index
41033

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL: C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136-137 telex 11226 București.

Foto: BOGDAN SUZANNA

3

Foto: CONSTANTIN DIACONU

JOI, 19 IANUARIE 197
ANUL XII (NR. 539)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

RECUNOŞTINŢĂ ŞI DRAGOSTE PROFUNDĂ

Sînt o fiică a Griviţei Roşii, revoluţionare, am crescut sub razele libertăţii patriei mele iubite, ocrotită de grija celui mai drag părinte al tuturor copiilor din Republica Socialistă România.

Acum, în preajma zilei cînd tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretarul general al partidului, preşedintele Republicii împlineşte 60 de ani de viaţă şi 45 de ani de activitate revoluţionară, gîndul meu se îndreaptă cu şi mai multă recunoştinţă către el, cel mai iubit prieten şi îndrumător al tinerei generaţii.

Sînt un foarte tînăr ostaş al partidului, dar am în faţă, ca rază călăuzitoare, pe cel mai minunat, mai stimat şi mai harnic fiu al poporului, născut pe plai românesc, la Scorniceşti.

În paginile revistei «Cutezătorii» am citit despre viaţa tovarăşului Nicolae Ceauşescu şi ştiu că încă din cea mai fragedă vîrstă a luptat cu asupritorii poporului şi n-a fost oprit nici de chinuri, nici de frica închisorilor.

Tinereţea sa revoluţionară este pentru mine, ca şi pentru toţi pionierii, un măreţ exemplu care ne călăuzeşte permanent. Prin tot ce se înfăptuieşte sub ochii noştri în România socialistă noi, generaţia tînără, avem prilejul să admirăm dăruirea totală a bărbatului din fruntea statului şi partidului pentru ca poporul nostru să aibă condiţii tot mai bune de viaţă, să trăiască demn şi liber. Mereu în mijlocul celor ce muncesc, sfatul înţelept, îndrumarea clarvăzătoare ale tovarăşului Ceauşescu luminează noi drumuri. De la cea mai mare întreprindere din ţară, unde lucrează mii de muncitori, pînă la grădiniţele în care cresc fara griji şoimii patriei, toate generaţiile beneficiază de prezenţa sa, de îndrumarea sa.

Tovarăşul Nicolae Ceauşescu s-a aflat în mijlocul nostru, al pionierilor, cu diferite prilejuri. De la tribuna Forumului tineretului comunist ne-au rămas vii în memorie îndemnurile adresate nouă de către cel mai iubit fiu al ţării, ca fiecare pionier al patriei să devină un om dîrz, curajos, perseverent, un om care să nu se teamă de greutăţi, de muncă şi de luptă, ca să fim demni de a prelua ştafeta muncii pe calea deschisă României spre comunism. Sărbătorirea «Zilei pionierilor» din iunie 1977, de pe Stadionul «Dinamo», la care, de asemenea, am avut marea bucurie de a-l întîmpina pe tovarăşul Nicolae Ceauşescu, a reprezentat pentru noi, pionierii, un nou prilej de a raporta despre rezultatele obţinute în muncă şi învăţătură şi de a ne exprima dragostea şi preţuirea pentru conducătorul nostru iubit, secretarul general al partidului. «Cîntarea României», marele Festival Naţional al creaţiei şi muncii, organizat la iniţiativa primului om al ţării, a reprezentat un prilej de afirmare a comorilor de talente existente în întreaga ţară, şi bineînţeles, a miilor de purtători ai cravatelor roşii cu tricolor. Prima ediţie a «Cîntării României» s-a finalizat printr-un frumos spectacol desfăşurat în luna iunie pe Stadionul «23 August» din Capitală, care s-a bucurat de prezenţa secretarului general al partidului şi unde am avut prilejul să ne exprimăm nu numai bucuria şi veselia vîrstei, ci şi recunoştinţa şi dragostea profundă faţă de cel mai drag prieten al copiilor, tovarăşul Nicolae Ceauşescu.

Ne angajăm acum, în preajma aniversării a 60 de ani de viaţă şi 45 de ani de activitate revoluţionară ai tovarăşului secretar general al Partidului Comunist Român să-i urmăm înaltul îndemn adresat tineretului ţării de **a învăţa, a munci** şi a învăţa pentru a ne însuşi cele mai noi cunoştinţe din domeniul ştiinţei şi tehnicii pentru ca, mai tîrziu, cînd ne vom alege o meserie, să le aplicăm în practică. Nu vom precupeţi niciodată nici un efort pentru a înflori acest pămînt însorit de razele libertăţii.

LUMINIŢA NACA,
clasa a VI-a, Şcoala generală
nr. 175, Sectorul 8,
Bucureşti

VIS CUTEZĂTOR, ÎMPLINIRI DURABILE

Am bucuria şi mîndria să trăiesc şi să învăţ pe meleagurile Oltului, atît de înfloritoare astăzi, unde se află şi locul de naştere al tovarăşului Nicolae Ceauşescu. Ştim că viaţa noastră minunată se datorează politicii înţelepte a partidului, în fruntea căruia se află secretarul general al partidului, preşedintele Republicii noastre, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, prietenul, părintele şi îndrumătorul nostru cel mai îndrăgit şi mai apropiat. Cuvîntul pe care l-a adresat de-atîtea ori întregului tineret al patriei şi nouă, pionierilor şi şoimilor patriei, izvorît din grija părintească şi profundă pe care ne-o poartă mereu, ne-a insuflat şi mai multă cutezanţă, tărie şi optimism, fermitate în a ne pregăti temeinic pentru viaţă, pentru muncă. Îndemnurile şi indicaţiile primite ne definesc drept o generaţie ce urcă pe drumul de lumină al tuturor împlinirilor. Învăţînd, muncind, învăţînd, împărtăşim sentimentul de responsabilitate că sîntem chemaţi să dăm un sens nobil copilăriei noastre. Alături de cei vîrstnici şi urmîndu-le exemplul, creştem purtînd în inimile noastre cîmpia rodind cu spice şi proverbe, apele şi munţii şi tot ce se înalţă prin muncă din prezent spre viitorul luminos al patriei.

Sîntem şi năzuim să fim tineri revoluţionari, tineri care ştim ce vrem, care ştim cum şi ce să facem pentru a dovedi în fiecare clipă, prin munca şi comportarea noastră, că sîntem fii de nădejde ai patriei şi ai poporului, ai Partidului Comunist Român, că merităm grija ce ni se poartă, condiţiile minunate care ne sînt oferite pentru a ne forma ca oameni adevăraţi.

Pionierii din şcoala în care învăţ, din oraşul făurarilor aluminiului, sînt hotărîţi să înveţe cît mai bine, cu mai multă sîrguinţă pentru a ajunge oameni de nădejde ai scumpei noastre patrii socialiste, pentru ca România să fie tot mai înfloritoare.

LAURA MIRELA DIACONU
clasa a VI-a,
Liceul «Ion Minulescu»,
Slatina

ÎNVĂŢĂM ŞI MUNCIM ÎNTR-O DEPLINĂ FRĂŢIE!

Dialogul continuu al tovarăşului Nicolae Ceauşescu cu oamenii muncii, vizitele de lucru în toate judeţele ţării ne însufleţesc şi pe noi pionierii. Ne mîndrim cu toate realizările pe care poporul român le obţine sub conducerea partidului în construirea societăţii socialiste multilateral dezvoltate, în traducerea în viaţă a programului de însemnătate istorică al celui de al XI-lea Congres al P.C.R. Ne mîndrim cu consecvenţa cu care întregul nostru popor, în frunte cu tovarăşul Nicolae Ceauşescu, luptă pentru pacea, colaborarea şi respectul reciproc între popoare. Tovarăşul secretar general, de la tribuna Conferinţei Naţionale a partidului, a accentuat însemnătatea **muncii de calitate în toate domeniile.** Ştiu de la tata, care este mecanic fruntaş la S.M.A., că şi mecanizatorii, la locul lor de muncă, se străduiesc cu toţii să obţină rezultate calitativ superioare. Noi, pionierii şi şcolarii din judeţul Harghita, ne însuşim, de asemenea, acest îndemn şi vom face totul ca în acest an să asigurăm un salt calitativ, revoluţionar atît pe tărîmul învăţăturii cît şi al întregii noastre activităţi pioniereşti. Trăim laolaltă copii români, maghiari şi de alte naţionalităţi. Împreună, într-o deplină frăţie, învăţăm, muncim, ne desfăşurăm activităţile pioniereşti. În acelaşi timp, vrem să fim prieteni cu copiii tuturor popoarelor lumii.

Trebuie să ne însuşim de pe acum, de la vîrsta pionierească, principiile de viaţă şi de muncă ale Partidului Comunist Român. Exemplul primului comunist al ţării, secretarul general

OMAGIUL PIONIERILOR

OMAGIU

Zorile, minunatele zori au mijit
Înmugurind viață deplină.
Creștem în cercul unui arbore imens,
Cu rădăcini milenare în acest pămînt.

Munții, cîmpiile, pădurile, apele,
Trecutul, prezentul și viitorul
Se deslușesc în inima unui om,
Un comunist.
Lumina rostește cuvinte simple:
«Om, comunist, Ceaușescu».

Gîndurile pătrund dincolo de fereastra minții
Și se cuprind în fapte.
Deschisa noastră poartă către libertate,
Spre înlăuntrul arborelui nostru imens,
În care arde o inimă
Ce cuprinde
Munții, cîmpiile, pădurile, apele,
Trecutul, prezentul și viitorul.
Inima unui om,
Un comunist:
Ceaușescu.

CRISTINA ȘTEFĂNESCU
clasa a IV-a A, Școala generală nr. 28,
București

al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ne călăuzește și ne însuflețește pe noi, toți copiii țării, pionierii — detașament de tineri revoluționari, gata să-și dăruiască toate forțele României socialiste.

EVA DOBOS, clasa a VIII-a,
Școala generală nr. 3,
Miercurea-Ciuc

FIECARE ÎNTÎLNIRE CU TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU NE-A SPORIT ÎNCREDEREA ÎN FORȚELE NOASTRE

Prima vizită pe care ne-a făcut-o tovarășul Nicolae Ceaușescu, în anul 1967, avea loc la circa un an după intrarea în funcțiune a întreprinderii. Aveam atunci o singură hală de producție, cu două secții. Secretarul general al partidului ne-a indicat cum să utilizăm mai rațional spațiile construite. Dînd curs indicațiilor primite s-au reamplasat mașinile, s-au reorganizat fluxurile tehnologice. Fără alte investiții în construcții noi, producția a cunoscut creșteri sensibile.

Și cu prilejul vizitei din 1973, tovarășul Nicolae Ceaușescu ne-a adresat îndemnuri care ne-au determinat să fim mai încrezători în posibilitățile noastre, în capacitatea colectivului de a realiza prin autoutilare instalații care altfel ar fi fost necesar să le importăm. Așa am reușit să construim cuptoarele pentru tratamente termice. Tot după o vizită de lucru, din 1973, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, am introdus în secție încă două linii de fabricație, producția sporind în acest fel cu 30 la sută.

În toamna lui 1976, întreprinderea noastră a avut cinstea de a fi vizitată din nou de tovarășul Nicolae Ceaușescu. Indicațiile pe care ni le-a dat au mobilizat din nou întregul colectiv. Într-un singur an, este vorba de 1977, producția întreprinderii avea să crească impresionant de mult, pe aceleași spații construite. Pe baza reorganizărilor aplicate în urma indicațiilor pe care ni le-a dat secretarul general al partidului, am obținut produse suplimentare în valoare de aproximativ 260 milioane lei.

Dar, cu prilejul vizitelor pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu le-a făcut în întreprinderea noastră, din cuvîntările sale, din îndemnurile sale, din studiul documentelor de partid am reținut un lucru deosebit de important pentru mine, care conduc o echipă de muncitori: însușirea unui stil de muncă, stilul comunist de consultare permanentă a oamenilor, de cunoaștere în orice moment a propunerilor și ideilor pe care le au tovarășii de muncă. Am învățat să întreb pe fiecare om din echipă ce părere are, ce ar trebui să facem pentru ca întotdeauna activitatea noastră să fie fructuoasă. Ne străduim împreună să descoperim noul ca să-l putem promova cu îndrăzneală. Pentru mine, tovarășul Nicolae Ceaușescu constituie un exemplu strălucit de energie, de spirit inovator, de dăruire. În cuvîntările sale ne regăsim pe noi, muncitorii, cu gîndurile și preocupările noastre. Din îndemnurile sale învățăm să luptăm pentru înlăturarea rutinei, să milităm pentru progres tehnic, pentru aplicarea la locurile noastre de muncă a celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii.

MIRCEA CHIRU
maistru la Întreprinderea
de sîrmă și produse din
sîrmă, Buzău

FILE DE ISTORIE

24 IANUARIE

De o sută nouăsprezece ani sărbătorim ziua de 24 Ianuarie, zi în care, prin dubla alegere ca domnitor a lui Alexandru Ioan Cuza, s-a înfăptuit Unirea dintre Moldova și Țara Românească.

De o sută nouăsprezece ani cîntăm cu elanul și cu bucuria împlinirii unui vis milenar: «Hai să dăm mînă cu mînă/ Cei cu inimă română».

De o sută nouăsprezece ani există pe harta lumii o țară numită **România,** patria unui popor vrednic, harnic și viteaz care, de veacuri, înfruntă toate furtunile istoriei ca să-și păstreze ființa națională, limba, obiceiurile, libertatea și independența.

Unirea a fost, cum spunea Mihail Kogălniceanu, «visul de aur al românilor». Și ea s-a împlinit printr-o luptă dîrză, printr-o adevărată revoluție națională. «Unirea, națiunea a făcut-o», spunea, pe drept cuvînt, același Mihail Kogălniceanu.

Dar care au fost urmările Unirii pecetluită la 24 ianuarie 1859, prin voința și lupta întregului popor român? Mai întîi România a devenit un stat de două ori mai puternic ca înainte. Economia a putut spori mai repede. S-au construit întreprinderi industriale mai mari și s-a pornit acțiunea de creare a unei rețele de cale ferată, așa cum se creau în toate țările civilizate. S-a dezrobit țărănimea și, prin împroprietărire, o bună parte a ei a căpătat pămînt. S-a făcut învățămîntul primar obligatoriu și s-au deschis școli pentru toți fiii poporului. S-au unit cele două armate, făcîndu-se una singură, capabilă să se bată eroic pe cîmpurile de luptă pentru libertate, așa cum s-a și bătut, în 1877, la Plevna, Rahova și Smîrdan, cucerind independența României, apoi, în 1916-1918, pentru desăvîrșirea unității naționale. Încă mai puternică, mai mîndră de trecutul ei de luptă și mai încrezătoare în viitor, România a trecut, prin furtunile anilor negri ai celui de al doilea război mondial, a biruit forțele fasciste prin insurecția națională armată antifascistă și antiimperialistă din 23 August 1944, și a trecut, sub conducerea Partidului Comunist Român, la construcția socialistă, la marile înfăptuiri ale zilelor noastre. Sărbătorim Ziua Unirii dînd ritm muncii devotate pentru îndeplinirea obiectivelor ce stau în fața națiunii, în lumina Hotărîrilor Congresului al XI-lea al P.C.R., a Programului partidului, a perspectivelor de dezvoltare stabilite de Conferința Națională a Partidului Comunist Român.

Prof. univ. dr.
DUMITRU ALMAȘ

TRIMESTRUL AL II-LEA A ÎNCEPUT

START SPRE CHENARUL DE ONOARE!

De cîteva zile sînteți din nou în bănci. Al cîtelea trimestru din viața voastră de școlari? Vă las pe fiecare să calculați aceasta și să «descoperiți» singuri și cu oarecare mirare că aveți o vechime bunicică pe băncile școlii. Motiv temeinic pentru a cădea de acord, împreună, că un nou trimestru de muncă vă găsește mai mari, mai serioși, mai conștienți de bucuriile și răspunderile învățăturii. Pentru toți pionierii și școlarii țării acest trimestru are o semnificație aparte: este cel dintîi ce urmează să răspundă îndemnurilor spre învățătură și muncă adresate de tovarășul **Nicolae Ceaușescu** *tinerei generații la recenta Conferință Națională a partidului.*

Un trimestru luminat de înalte, părintești îndemnuri; un trimestru care așteaptă să fie încununat cu succese pentru a se înscrie, astfel **—prin efortul vostru** *—în chenarul de onoare al sîrguinței și demnității pionierești.*

Cîțiva colegi ai voștri, cititori ai revistei «Cutezătorii», într-una din recreațiile acestei prime săptămîni de școală, vă transmit gîndurile lor la «start».

DISTINCȚIA

La sfîrșitul primului trimestru, unitatea de pionieri a Școlii generale nr. 1 din Tulcea a înregistrat procentul maxim de promovați. Pot dovedi aceasta panoul de onoare, aplauzele de la Semafor, cataloagele școlii; o pot dovedi mărturiile bucuroase ale pionierilor. Dar o poate dovedi și distincția de pionier fruntaș care strălucește pe uniforma Rodicăi Iacovici, clasa a VI-a, locțiitoarea pionierului-comandant de unitate. Rețineți: Rodica are ca sarcină principală în comandamentul unității problemele privind învățătura! «Nu e ușor să încerci a găsi soluții la astfel de probleme, mai ales cînd unii din cei în cauză ne privesc adesea neîncrezători. La început nici tovarășii profesori nu considerau, cu toții, că intervențiile noastre în diferite situații pot avea șanse. Dar ne-au ajutat și i-am ajutat și noi la rîndul nostru. Cel mai bine, cred eu, e faptul că am reușit să creăm în școală, mai ales în rîndul celor care de obicei treceau dintr-un trimestru în altul cu corigențe, un fel de stare de veghe. Nu mai le este indiferentă o notă slabă. Cînd se întîmplă intră în alertă. Eu cred că-i bine așa».

Da, e foarte bine: cînd sîntem cu toții în alertă, asta înseamnă că toată lumea are motive temeinice să fie... liniștită!

NICI MĂCAR O ÎNTÎRZIERE!

Chiar așa? Nici măcar una? Cîtor dintre voi, care locuiți uneori la trei pași de școală, tot vi se întîmplă să... întîrziați? Mai un maculator uitat, mai un ceas neîntors etc. Dar o școlăriță ca Florentina Atomei (clasa a IV-a A, Școala generală Ruginoasa, județul Iași) care face zilnic de-acasă la școală și înapoi peste 4 km?

Red.: **Și cum? N-ai întîrziat trimestrul trecut niciodată?**

Florentina lasă capul jos mîhnită. **«Ba da, o singură dată, dar eu n-am vrut».** Venea spre școală singură și pe la marginea satului i-a tăiat calea un dulău. Deși curajoasă de felul ei, și-a dat seama că nu poate să-l înfrunte singură și a cerut ajutorul unui drumeț... A întîrziat foarte puțin la oră, dar tot îi pare rău și acuma.

Cu notele? Cu notele nu-i nici o grijă pentru trimestrul acesta la o pionieră premiantă cum e Florentina. Doar temerea aceasta mai stăruie puțin: să nu fie nevoită să aibă vreo întîrziere!

De frica tovarășei învățătoare? Nicidecum; tovarășa știe că locuiește departe, o iubește și o prețuiește. De frica notei? Nici de asta — pentru că o întîrziere de 5 minute nu-ți aduce neapărat un patru în catalog.

Nu! Ci pentru că Florentina, pionier destoinic dintr-un detașament fruntaș pe școală, își privește cu respect și seriozitate datoria de școlar; pentru că — spune exemplul ei — nu se cuvine să nu te afli acolo și atunci cînd trebuie să te afli, asemeni tuturor oamenilor din țara asta care au atîtea lucruri importante de făcut...

SE POATE MAI MULT DECÎT «ZECE»?

Iată o întrebare la auzul căreia mulți vor zîmbi ca de-o glumă. Mihaela Bucă din Brașov (clasa a VI-a, Școala generală nr. 10), — pionieră fruntașă la învățătură, premiantă statornică — a ascultat întrebarea, a stat și s-a gîndit, ca și cum ar fi căutat un răspuns. Apoi a zis: «Îmi plac notele mari, cum să nu-mi placă? Dar de-acum am crescut și mi-am dat seama că un școlar poate avea și alte bucurii — datorate tot învățăturii». M-am gîndit imediat la ceea ce știam despre Mihaela: pionieră cu activitate bogată, recitatoare, solistă la vioară, cîștigătoarea locului II pe județ la olimpiada de limbă și literatură română, locțiitor al comandantului unității etc. Poate la una din aceste activități se va fi gîndit ea declarînd cele de mai sus — poate la toate împreună. Poate la faptul că în trimestrul acesta și-a propus să continue aventura de dincolo de ghiozdan începută fructuos în clasa a V-a: mai mult timp în bibliotecă, în laborator...

Mai mult decît zece în acest trimestru?

Întrebați-o voi personal pe Mihaela care este răspunsul ei exact la întrebarea aceasta — nu înainte însă de a vă întreba încă o dată pe voi înșivă!

PROMISIUNEA

Frații Liliana și Costel Bibanu din București (Școala generală nr. 188) nu vin tocmai în întîmpinarea așteptărilor noastre în legătură cu imaginea tradițională a unui cuplu ideal de frați. Adică, el să fie fratele mai mare, curajos, protector, pilduitor; ea — sora cea mică, poznașă și lăsîndu-se ocrotită de fratele ei. (Ba chiar obligîndu-l să-i repare boacănele.) Nu! Ea, Liliana, e... fratele mare, iar Costel e... cel mic! În certificatul de naștere și în... catalog! În dreptul Lilianei, note vesele care, citindu-le, sună ca o poezie frumoasă; în dreptul lui Costel, mai dai peste cîte-un 7...

Se zice că după vacanța aceasta, petrecută, de altfel, cu mare poftă de cei doi frați — Costel ar fi dat semne de neplăcere față de vechile lui inconsecvențe. Poate Costel, băiat mîndru, s-a săturat să tot fie fratele cel mic! Poate, multe lucruri se pot schimba într-o simplă vacanță. Fapt este că mai auzind el și vestea că Liliana o să apară în «Cutezătorii», și-a dat seama și mai mult că unor frați buni le stă frumos împreună peste tot — și mai ales la bine.

A promis Lilianei că-n trimestrul acesta o să învețe și mai bine. Cînd a făcut promisiunea aceasta, era de față și aparatul nostru de fotografiat! Și i-a prins... în aceeași pagină — cum le stă bine unor frați buni.

Prieteni, să avem încredere în Costel și să-i ținem pumnii!

ILIE TRAIAN

DE prieteni

...ÎNTR-O CLASĂ!

De astă dată, vom vizita împreună o clasă mai puțin obișnuită; folosind cîteva episoade din corespondențele adresate rubricii, mi-am imaginat că toate s-au petrecut într-un... singur detașament, deși ele au avut loc în clase și școli diferite! «Clasa» noastră imaginară (dar cu întîmplări și personaje **absolut reale!)** *nu diferă, prin preocupările ei, de clasa în care învățați! Atîta doar că mai sînt inși care nu acordă suficientă atenție unor întîmplări, ceea ce îi lipsește adesea de bucuria de a-și da seama cît de bogată e viața clasei lor, cît de interesant e fiecare coleg!*

● MANUALUL SAU NOTIȚELE?

Silvia Coman (de la Șc. gen. din Băneasa-Constanța) e îngîndurată. O întrebăm cu prudență:

— Un necaz, o întîmplare neplăcută?

— Deloc. Tocmai am discutat cu niște colegi; ei susțin că înțeleg mai bine o lecție dacă folosesc **numai** caietul de notițe!

— Si tu ce crezi?

— Se înșală. Manualul este de neînlocuit. Totuși, or fi știind ei ceva care mie îmi scapă! Dumneavoastră ce părere aveți?

Mai întîi, să subliniem faptul — remarcabil — că Silvia **nu este o elevă pasivă!** Ea nu se mulțumește să învețe **oricum,** ci caută metodele **cele mai bune.** În ceea ce privește răspunsul la întrebare, acesta e lesne de formulat: firește, cel mai important rămîne manualul (căruia i se adaugă lecturile suplimentare și, potrivit fiecărei materii, activitatea în laborator și în cabinetele specializate). Asta nu înseamnă însă deloc excluderea vestitelor «notițe». Ele au un dublu rol: ne ajută să reținem **informațiile** din expunerea profesorului și, în același timp, ne învață să **esențializăm** aceste informații. Iată de ce recomandabil este **nu să scriem automat** tot ce spune profesorul, ci să-l ascultăm cu atenție, **notînd doar ideile principale, trecute prin filtrul gîndirii noastre.**

După atîta teorie, mă încearcă o bănuială foarte... practică: și totuși, nu cumva unii dintre colegii Silviei fac parte din categoria celor care susțin cu prea multă ardoare supremația notițelor ca să ascundă... banala lene de a citi manualul?!

● ORA PRIETENIEI

Două fete discută cu însuflețire, animate de o bună dispoziție molipsitoare. Una din ele se numește **Adriana Ilban** (veche corespondentă a revistei noastre), cealaltă — Doina Trifoi. (Amîndouă învață în clasa a șaptea A, Sc. gen. nr. 2, Sighetu-Marmației.)

— Sînteți prietene bune, nu-i așa? De cînd?

— De la... operație!

— Nu înțeleg.

Ileana surîde, puțin stingherită:

— Acum cîtva timp, Doina a fost internată în spital pentru apendicită. Cînd am vizitat-o prima oară, cu colegele, tocmai era scoasă din blocul operator. Palidă, slăbită... Duminică am vizitat-o din nou pe Doina, se simțea foarte bine. Mie însă nu-mi dispărea din minte cum arăta cînd a ieșit de la operație. Prietene eram noi și înainte, dar nu atît de bune; obișnuiam chiar să ne și certăm. Acum însă mă simt mult mai apropiată de ea. Mă întreb însă: e oare nevoie ca un coleg să treacă printr-o asemenea încercare pentru a-ți da seama cît de mult ții la el?

Nu — însă cu condiția să **fim mai sensibili,** să facem efortul de a vedea întotdeauna în colegul din fața noastră un om cu gîndurile, aspirațiile, bucuriile și necazurile lui. Dar uneori sîntem grăbiți, neatenți, preocupați prea mult de noi înșine, și **abia** cînd apare o situație de excepție, descoperim, sub impactul emoției, cît de mult ne interesează soarta celui de lîngă noi.

● DRUMUL SPRE SUCCES

De banca **Adrianei Rusu** (cl. a opta, Șc. gen. 16, Cluj-Napoca) ne apropiem avînd grijă să nu facem zgomot, pentru că o vedem examinîndu-și foarte concentrată caietul de matematică.

— Ai greșit vreun exercițiu, Adriana?

— Cred că nu, dar o verificare în plus nu strică niciodată.

— Toate problemele astea le aveți pentru azi?

— Nu. Sînt probleme suplimentare, le-am selecționat din culegeri.

— Am auzit că ești o matematiciană foarte bună.

— Așa se spune, dar eu nu sînt pe de-a întregul convinsă. Media mea la matematică pe trimestrul întîi a fost mai mică decît mă așteptam. Știți cum am scăpat de supărare? Rezolvînd chiar în primele zile de vacanță vreo patruzeci de probleme de geometrie și aproape încă pe atîtea la algebră.

— Cam mult.

— Poate, dar acum mă simt din nou în formă, ca un sportiv bine antrenat! Aș vrea să le împărtășesc tuturor colegilor o constatare din experiența mea: niciodată nu trebuie să te lași înfrînt de un insucces. Dimpotrivă; să-l folosești drept «combustibil» pentru a lucra cu din ce în ce mai multă energie.

— Și oboseala? Am auzit că uneori efectuezi chiar și o sută de probleme pe săptămînă...

— Obosit te simți doar la început. Uneori îți vine să lași totul baltă, dar dacă reziști tentației ajungi, după cîteva săptămîni, nu numai să lucrezi fără efort ci, mai mult: **cu plăcere!**

Cred că ați remarcat din spusele Adrianei o idee foarte prețioasă: **dacă pasiunea, interesul deosebit pentru un anumit domeniu te ajută să muncești bine, nu e mai puțin adevărat că însăși această pasiune se poate naște tocmai ca urmare a muncii!**

Pe săptămîna viitoare, prieteni!

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, mențiunea **«Un milion de prieteni».**

ZîMBIȚI VĂ ROG!
VĂ MULȚUMESC

FOTOCRONICĂ PIONIEREASCĂ

Ai văzut cumva un băiat sau o fată îndreptînd spre tine — în timp ce lucrai în atelier sau jucai handbal — **obiectivul aparatului de fotografiat?** Sînt participanți la rubrica noastră, cu caracter de concurs, «Fotocronică pionierească». Pe ei și pe ceilalți participanți îi așteaptă «200 DE PREMII»!

Ce-ar fi **SĂ-ȚI ÎNCERCI ȘI TU PUTERILE,** devenind fotoreporter al revistei «Cutezătorii» și un eventual cîștigător al unuia dintre aceste mari premii (între care se numără un **televizor portabil, un casetofon, aparate semiprofesionale de fotografiat** etc.)?

Subiectele se află **PRETUTINDENI** în jurul tău: **la școală, în cercurile Casei pionierilor și șoimilor patriei, în atelierele-școală, în întreprinderile pe care le vizitezi cu detașamentul, pe terenurile voastre de sport, la spectacolele echipelor pionierești (teatru, montaje literar-muzicale, brigadă artistică etc.)** și în general **la toate activitățile pionierești!**

Reglează-ți bine aparatul (distanța, lumina, timpul de expunere) și... îndrăznește! Nu uita ca pe verso-ul fiecărei fotografii să notezi **subiectul, data** și **locul** realizării lui, precum și **numele tău, clasa, școala** și **localitatea.** Pe plic vei scrie: **Revista Cutezătorii, București, Piața Scînteii nr. 1 — pentru «Fotocronica pionierească».**

Pentru **FIECARE** fotografie apărută în revistă sub semnătura ta, vei primi imediat **Diploma specială** a redacției, un **calendar «Cutezătorii»** pe anul 1978 ilustrat cu portretul în culori al Nadiei Comăneci și o **sacoșă tip «Cutezătorii»!** Mai mult: fotografiile publicate intră **direct** în selecția finală pentru acordarea celor 200 de premii! Este chiar cazul colegilor tăi, autori ai fotografiilor publicate în această pagină!

Toți au surprins pe peliculă aspecte interesante — dar dacă **TU** îi vei întrece?!

▲«**Înainte de a fi... meșterii atelierului nostru școlar, am fost constructorii lui!»** Foto: **Edi Herhoresen,** bd. Bogdan Vodă, bloc 15, sc. A, ap. 12, Rădăuți-Suceava.

▲«Echipa de dansuri populare a detașamentului nostru nu așteaptă neapărat un concurs pentru a da spectacole! Ea îi încîntă pe localnici în fiecare duminică și chiar mai des, atît pe scena căminului cultural cît și — dacă e vreme bună — în aer liber». Foto-text: **Jean Bozgan** cl. a șaptea B, Șc. gen. Segarcea-Dolj.

▲ **«La început, au fost la fel de mari, dar în ultimul timp, Daniela avansează vertiginos!»** Foto: **Traian Bobora,** cl. a șaptea, Șc. gen. Hășdău-Hunedoara.

«Se pregătește un nou număr al Semaforului de la Șc. gen. nr. 5, Dorohoi. Mulți redactori, multe probleme și, probabil, multe... succese!» Foto: **Iulia Pînzariu,** cl. a zecea F, Liceul de matematică-fizică, Dorohoi-Botoșani. ▼

FESTIVALUL PIONIERESC AL SPORTURILOR DE IARNĂ

Orice festival sportiv — și cu atît mai mult unul pionieresc — presupune, înainte de toate, o masivă participare. Apoi încă multe alte condiții absolut necesare: întreceri la cel puțin o jumătate de duzină de discipline sportive, ardoare dar și deplină corectitudine în desfășurarea acestora, multă bună dispoziție și multă culoare, numeroase alte activități — și distractive, dar și instructive în același timp. Cu unele excepții (pe care le vom aminti la locul potrivit), «Festivalul pionieresc al sporturilor de iarnă», desfășurat în ultimele zile ale anului trecut la Miercurea-Ciuc și în împrejurimi, a îndeplinit mai toate amintitele condiții, înscriindu-se ca una dintre cele mai importante manifestări sportive pionierești ale acestei ierni.

PATINE DE... TREI FELURI PE PISTA DE VITEZĂ DE LA TUȘNAD

Tabăra și orașul au rămas în urma noastră. Autocarul străbate banda șoselei, spre Tușnad, șerpuind printre brazii grei de podoaba zăpezii. O «vitezistă» din Brașov, Doina Pop, începe un cîntec. Cîteva fete și băieți i se alătură, alții susțin ritmul cu bătăi din palme...

În atmosfera aceasta de bună dispoziție generală, de exuberanță pionierească, nici nu știm cînd trece timpul și iată, am ajuns. Lacul Ciucaș, cu renumita lui pistă de gheață pe care se va desfășura concursul de patinaj-viteză, se află jos, în vale, înconjurat din trei părți de munte.

După încălzire, la start se aliniază fete și băieți între 6 și 14 ani **din 8 județe** ale țării **(Galați, Covasna, Timiș, Brașov, Suceava, Harghita, Mureș** și **Cluj)** precum și din municipiul **București.** Ei sînt — sau ar trebui să fie! — campionii județeni ai acestei frumoase discipline sportive. Dar evoluția unora dintre ei — e adevărat, nu prea mulți — ne-a cam pus pe gînduri: parcă atunci își puseseră pentru prima oară patinele pe picior...

Mai întîi se dă startul pentru prima categorie de vîrstă, 6—10 ani. De pe marginea pistei, profesorii-antrenori și colegii îi încurajează cît pot:

— Hai tu, Gi-că! Hai tu, Gi-că!

— Bu-cu-rești! Bu-cu-resti!

— Hai, Costele! Taie curba! Așa!

— Nu te lăsa, Dana! Ridică-te! Așa! Aleargă mai departe!

După un timp, intră în concurs și cei din categoria a doua de vîrstă, 11—14 ani. Care vor fi ciștigătorii? Încă nu se știe. Selecția efectuată anterior Festivalului, la nivelul fiecărui județ participant, va conduce, desigur, la desemnarea celor mai buni dintre cei mai buni... Totuși... Totuși selecția aceasta nu s-a făcut peste tot așa cum ar fi trebuit, cu toată seriozitatea necesară. Dovada? Faptul că reporterul a putut număra la acest concurs de patinaj-viteză circa zece perechi de patine de... artistic și alte cîteva de... hochei. Pioniera **Daniela Ionescu** din București, Școala generală nr. 49, clasa a IV-a, ne mărturisește, derutată:

— Cînd am fost propusă să merg în tabăra «Festivalului pionieresc al sporturilor de iarnă» de la Miercurea-Ciuc, nu mi s-a spus și nici n-am aflat pînă aici că voi participa la un concurs de patinaj-viteză. Eu patinez, într-adevăr, de trei ani, dar am făcut numai patinaj artistic...

Anca Duțu din Galați, Școala generală nr. 24, elevă și ea în clasa a IV-a, care în tabără s-a împrietenit cu Daniela, ne-a mărturisit că de trei ani face parte din echipa de patinaj-viteză a Casei pionierilor și șoimilor patriei din orașul ei și că pentru acest Festival a participat la un concurs de selecție împreună cu alți cîțiva colegi. Așa stînd lucrurile, este limpede pentru oricine că bucureșteanca Daniela Ionescu și gălățeanca Anca Duțu nu au beneficiat de șanse egale pe pista de la Tușnad. Și asta nu-i bine deloc. Nici pentru ele, nici pentru alții. Faptele s-au consumat însă și nouă nu ne rămîne decît să-i atenționăm pe cei în drept ca altă dată... Știu dînșii ce vrem noi să zicem...

ȘASE ECHIPE DAR... 10 MECIURI

Se știe că unele sporturi sînt considerate ca fiind bărbătești. Epitetul se potrivește și ruigbiului, și fotbalului, și boxului... Dar cel mai mult și mai bine — credem noi acum — i se potrivește hocheiului. Acum, după ce am asistat, din preajma mantinelei, la meciurile de hochei disputate în cadrul Festivalului între cele șase echipe participante: reprezentativele județelor **Brașov, Covasna, Galați, Harghita** și **Suceava,** plus cea a municipiului **București.**

Ce spectacol interesant îți poate oferi un asemenea meci! Și îndeosebi protagoniștii lui. Pe care la-nceput, cînd vin spre patinoar copleșiți sub greutatea acelor nelipsiți saci burdușiți cu echipament, cu crosele pe umăr și patinele agățate de ele, inima îți dă ghes să le ieși în cale și să le dai o mînă de ajutor. Dar, după ce dispar și zăbovesc un timp în... «cabinele actorilor», cînd își fac apariția și intrarea pe gheață sînt pur și simplu de nerecunoscut. Par — din cauza echipamentului — voinici și mai mari. Și văzîndu-i cum lunecă pe patine, cum mînuiesc crosele și cum se angajează la puc, îți dai seama că și sînt așa.

Meciurile — 10 cu toate — s-au desfășurat mai întîi pe două grupe și în două locuri — pe patinoarele naturale din comunele Lăzarea (Brașovul, Suceava și Harghita) și Mădăraș (Bucureștiul, Galațiul și Covasna). Comune în care participanții — aproape 100 cu toții — au fost primiți și s-au aflat, timp de trei zile, în ospeție la pionierii localnici.

Și-au fost — meciurile astea — unul mai... tare decît altul. Bătălii în toată legea, dar duse în limitele deplinei sportivități. Și tocmai de-aceea și mai frumoase, și mai palpitante.

Apoi, sub cupola marelui și modernului patinoar artificial din Miercurea-Ciuc, cine a vrut (și-au fost destui amatori de asemenea spectacole), a putut vedea și savura, pe-ndelete, meciurile pentru locurile 3, 2 și, la urmă de tot, pentru locul 1. Care au fost și mai și. Îndeosebi finala, disputată între reprezentativele județului Harghita și cea a municipiului București. Despre care specialiștii s-au pronunțat în termeni dintre cei mai elogioși. Pentru că deși bucureștenii au pierdut «meciul anului» cu 3—0, disputa a fost, din prima pînă în ultima secundă, deosebit de strînsă și de un înalt nivel tehnic, din aceste două echipe evidențiindu-se cu acest prilej și cele cîteva speranțe autentice ale hocheiului nostru dintre care consemnăm aici doar două: **Tiberiu Lampi** (Harghita) — cel mai tehnic jucător și **Vasile Jumătate** (București) — cel mai bun atacant.

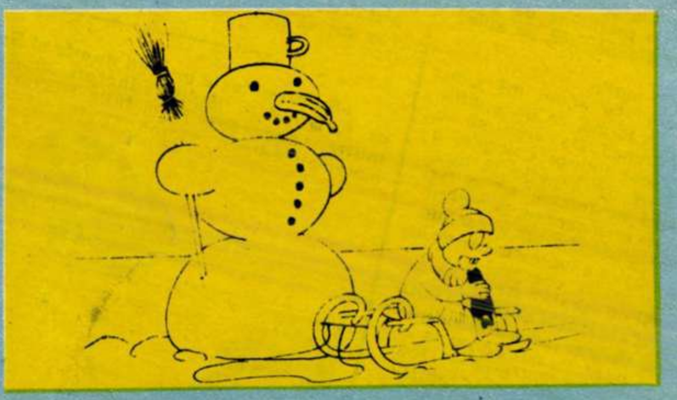

CUM E CÎND... NU EȘTI ÎNVINGĂTOR

Sus, la Harghita-Băi, ceață s-o tai cu cuțitul. Cei veniți aici pentru a asista la probele de săniuțe și schi sînt cam... indispuși: «Ce fel de întreceri vor fi acestea, cînd de-abia se vede la cîțiva metri?» se întrebau ei pe bună dreptate. De altfel, și concurenții erau frămîntați de întrebări asemănătoare. Dar spiritul lor sportiv și disciplinat, deprins în atîtea ore de antrenament, le dicta să-și vadă liniștiți de treburi, să-și facă încălzirea, verificarea echipamentului, a schiurilor, a săniuțelor... Și, încet-încet, de calmul lor se... molipsesc și cei din asistență. După care, și vestea bună, mult așteptată.

— «Iscoadele» noastre, schiori încercați, au descoperit o colină care a învins ceața. Acolo vom merge cu schiurile.

— Dar cei cu săniile? — întrebă un puști echipat «pînă în dinți»?

— S-a rezolvat și «problema» voastră. Aici, în apropierea cabanei, este o pîrtie bună pentru sanie. Se va face un culoar «viu», adică întregul traseu va fi marcat de susținătorii voștri. Și-acum, pe locuri, fiți gata... start!

Pe colina luminată de soare s-au aliniat schiorii. Unii au numai șase-șapte ani, alții au și împlinit paisprezece. De altfel, diferența de vîrstă este singura care îi deosebește, pentru că în rest totul îi apropie: buna pregătire fizică, curajul, ambiția, dorința de a se întoarce în unitățile și școlile lor victorioși. Și cu toții au realizat performanța aceasta. Desigur, pe primele locuri s-au situat, așa cum se-ntîmplă de fiecare dată, cei mai buni. Dar și ceilalți, aplaudați și apreciați pentru efortul, pentru dîrzenia și, bineînțeles, pentru îndemînarea de care au dat dovadă, au «sorbit» și ei din cupa succesului. Ne-o dovedesc și declarațiile pe care ni le-au făcut doi dintre acești concurenți care n-au cucerit laurii campionilor:

Carmen Diaconescu (Școala generală nr. 8, Toplița): **«În întrecerea la schi-fond am ieșit pe locul al treilea, deși speram să fiu prima. Anna Benedek și Iudit Dezso din Ghiorghieni mi-au luat-o înainte. Nu știu de ce, dar nu sînt necăjită. Poate pentru că aici, la Festival, n-am văzut pe nimeni supărat. Ambianța de prietenie între toți copiii, români, maghiari, germani, este cuceritoare.»**

István Goga (Școala generală nr. 2, Miercurea-Ciuc): **«M-ați întrebat de ce sania mea a rămas mai pe urmă și am ieșit numai pe locul al treilea. Desigur, au fost mai buni ceilalți. Dar asta nu are nici o importanță. Eu mă bucur nespus că am avut prilejul să particip la o atît de importantă și frumoasă întrecere. Mă simt chiar mîndru...»**

DAR LA IARNA CARE VINE...

...o să fie și mai bine dacă...

● dacă la nivelul fiecărui județ acest «Festival pionieresc al sporturilor de iarnă» va fi privit și tratat cu toată seriozitatea pe care realmente o merită, fiind una dintre cele mai importante competiții sportive pionierești de iarnă; în acest sens se impune participarea la Festival a tuturor județelor care au posibilități reale în practicarea de către copii a sporturilor de iarnă (cum sînt, de pildă, în momentul de față, județele **Constanța, Prahova, Maramureș, Alba** și altele care... nu s-au prezentat la nici una din probele Festivalului), în așa fel încît numărul concurenților să fie cît mai mare cu putință;

● dacă la Festival, ca la orice finală republicană, vor fi trimiși copii de reală valoare sportivă, cei clasați pe primul loc în urma desfășurării tuturor fazelor locale premergătoare Festivalului și nu așa cum a procedat, de pildă, județul Covasna, care a trimis la Festival hocheiști ce abia se țineau pe patine...

● dacă se va lua o măsură extrem de necesară: împărțirea micilor hocheiști pe două categorii de vîrstă — prima între 11 și 12 ani, cea de-a doua între 13 și 14 ani, ceea ce ar conferi întrecerilor o doză mult mai mare de echitate sportivă;

● dacă participanții la Festival vor porni de la județe avînd asupra lor tot ceea ce le este necesar: echipament adecvat, legitimații tip, aviz epidemiologic (doar se stă într-o tabără) și multe altele pe care deși cei în drept le cunosc bine cu toții, nu toți le respectă (așa cum s-a-ntîmplat, la actuala ediție, cu **județele Galați** și **Mureș** și cu **municipiul București**).

ELENA MĂNESCU
EMILIA NICULESCU
CONSTANTIN DIACONU

Campionii Festivalului

● PATINAJ-VITEZĂ:

individual — 6—10 ani — fete: **Biborca Ballo** (Harghita); băieți: **Constantin Batalu** (București); 11—14 ani — fete: **Gabriela Chertesz** (Cluj); băieți: **Vivian Duțu** (Galați); **pe echipe — locul întîi** a fost ocupat de **reprezentativa județului Galați** (pe locurile II și III situîndu-se cele ale **județelor Cluj** și, respectiv, **Harghita).**

● HOCHEI:

— **locul întîi** a fost ocupat de **reprezentativa județului Harghita** (pe locurile II și III clasîndu-se **reprezentativa municipiului București** și, respectiv, cea a **județului Galați).**

● SANIE:
— fete: **Terezia Both;**
— băieți: **Attila Sinka.**

● SCHI FOND:
8—11 ani — fete: **Anna Benedek:** băieți: **István Ferencz;** 12—14 ani — fete: **Rozália György;** băieți: **Albert Ferencz.**

● SCHI ALPIN:
6—7 ani — fete: **Judith Bacs;** băieți: **Victor Dobreanu;** 8—11 ani — fete: **Eva Adél Balazs;** băieți: **Tudor Suciu;** 12—14 ani — fete: **Jutka Holló;** băieți: **István Oláh.**

La probele de sanie și la cele de schi au participat de data aceasta numai pionieri localnici (din întreg județul Harghita) urmînd ca la ediția viitoare, organizatorii să ofere posibilitatea ca la aceste probe să participe pionieri din întreaga țară, ceea ce va face ca Festivalul să capete o amploare și mai mare.

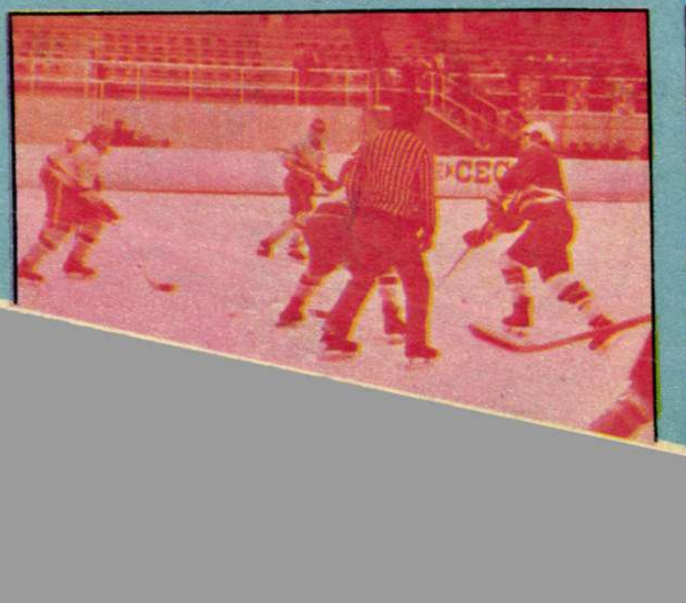

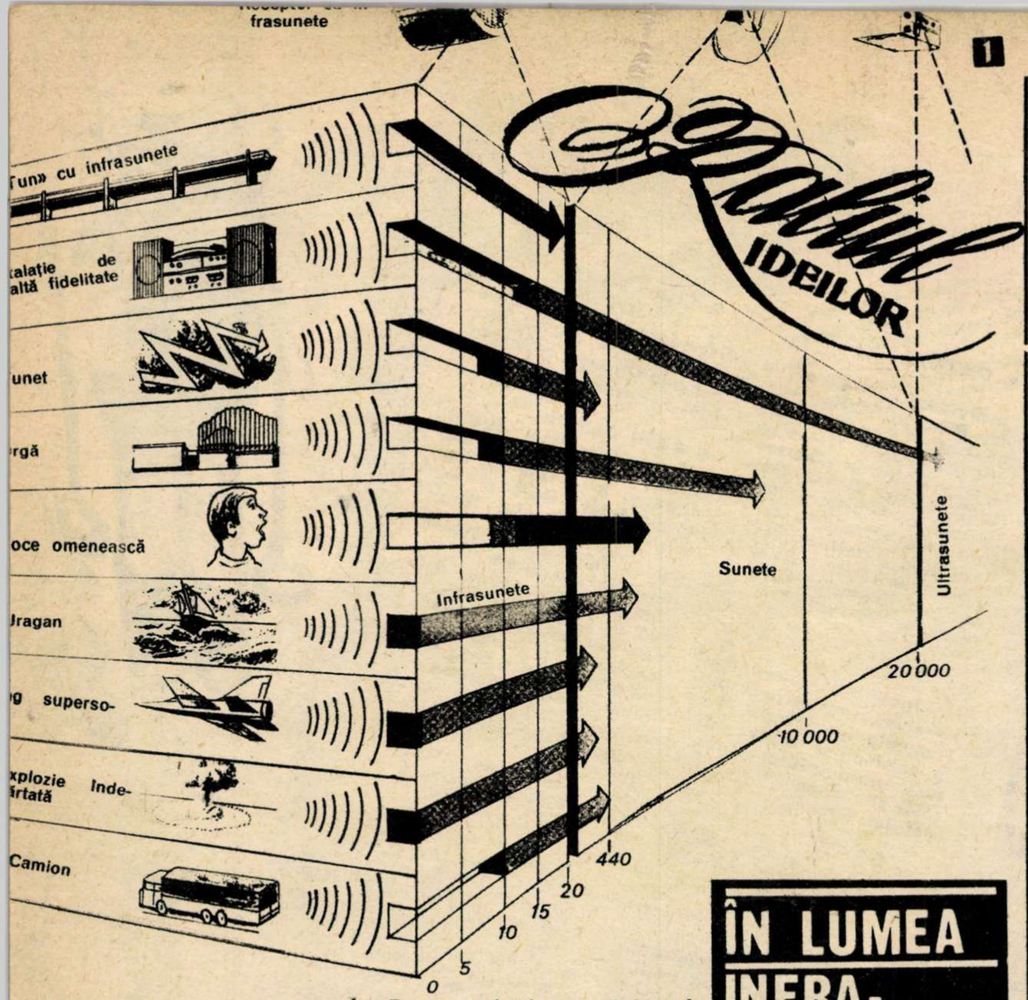

ÎN LUMEA INFRASUNETELOR

Au fost emise numeroase ipoteze în legătură cu distrugerile produse, în 1908, de meteoritul căzut în pădurile Siberiei. Căderea lui a provocat doborîrea arborilor pe o arie avînd raza de 40 km, în poziție radială față de centru (desen 2). În zona centrală însă, pe o rază de 1,5—2 km, pădurea a rămas în picioare. Aceste efecte nu se datorau căderii meteoritului. S-a calculat că acesta a explodat în aer cu o putere de 15 000 megatone de trinitrotoluen. Cea mai recentă ipoteză consideră că meteoritul, intrînd în atmosferă cu circa 30 km/s, a început să se dezintegreze la altitudini de 20—30 km. Unda balistică provocată de acest șoc a avut o energie formidabilă și se pare că ea a culcat pădurea în jurul epicentrului, în vreme ce fragmentele meteorice s-au dezintegrat în continuare. Arborii care au primit unda «în creștet» au suportat-o mai bine, ceea ce ar explica straniul peisaj pe care l-am evocat.

Despre ce undă este vorba? Despre unda acustică provocată de explozie. Se știe că aceasta are un aspect complex, ea fiind compusă atît din sunete audibile cît și din infrasunete. Se mai știe că gama frecvențelor pe care le poate înregistra urechea omenească se întinde între 20 și 20 000 Hz, porțiune infimă din spectrul frecvențelor sonore (care merge de la zero la un miliard Hz). Dacă frecvențele superioare limitei de 20 000 Hz poartă numele de ultrasunete, frecvențele inferioare celei de 20 Hz intră în familia infrasunetelor. Acestea nu pot fi auzite, dar organismul le sesizează în felul său.

Desenul 1 reprezintă o parte din sursele de infrasunete. De remarcat că rareori acestea apar în stare pură, fără a se afla în amestec cu alte frecvențe.

Pentru a înțelege mai bine fenomenul, să ne amintim că sunetul este un fenomen periodic, propagîndu-se în aer cu 340 m/s la o temperatură de 20° C. El constă în succesiunea regulată, într-un punct al spațiului, a unor creșteri și descreșteri ale presiunii. Cînd se spune că un sunet are o frecventă de 440 Hz sau cicli pe secundă, aceasta înseamnă că în punctul dat presiunea aerului oscilează de 440 de ori în jurul presiunii medii; mai precis, presiunea începe prin a spori peste normal, revine la valoarea medie, descrește corespunzător sub aceasta și se întoarce la normal, toate acestea de 440 de ori într-o secundă.

Aceste vibrații nu formează deplasări globale ale aerului, ci sînt constituite de oscilația moleculelor din atmosferă în jurul poziției lor de echilibru. Mișcarea se transmite de la o moleculă la alta. Cînd vibrațiile se înscriu între limitele amintite, ele pun în mișcare timpanul, provocînd auzirea sunetului. Dincolo de aceste limite urechea omenească rămîne insensibilă.

Revenind la infrasunete, să notăm că ele sînt mult mai puțin absorbite de mediu decît sunetele audibile. Astfel, un infrasunet de 10 Hz este absorbit de 10 000 de ori mai puțin decît un sunet audibil de 1 000 Hz. Ca urmare, undele sonore persistă îndelung, parcurgînd mii și zeci de mii de kilometri în jurul Pămîntului.

Cea mai constantă sursă de infrasunete este oceanul, mai exact interacțiunea dintre suprafața valurilor și vîntul în trecere. Faptul se constată cu deosebire în timpul furtunilor, al uraganelor.

Dacă nu pot fi auzite, nu înseamnă că infrasunetele nu au efect asupra organismului uman sau animal. În realitate, dincolo de o anume intensitate, ele pot să provoace neplăceri sistemului digestiv, oboseală, slăbirea atenției și chiar a acuității vizuale. Aceasta cere ca, treptat, sursele de infrasunete să fie identificate și eliminate.

În legătură cu meteoritul siberian, pentru verificarea ipotezei doborîrii pădurii datorită undei infrasonore, un fizician a construit macheta locului, studiind efectul asupra pădurii miniaturale a unei explozii calculate corespunzător. Efectul confirmă întru totul ipoteza.

Unii cercetători consideră că se vor găsi căi pentru a face utile infrasunetele. Studiile orientate în această direcție au demarat. Așteptăm rezultatele.

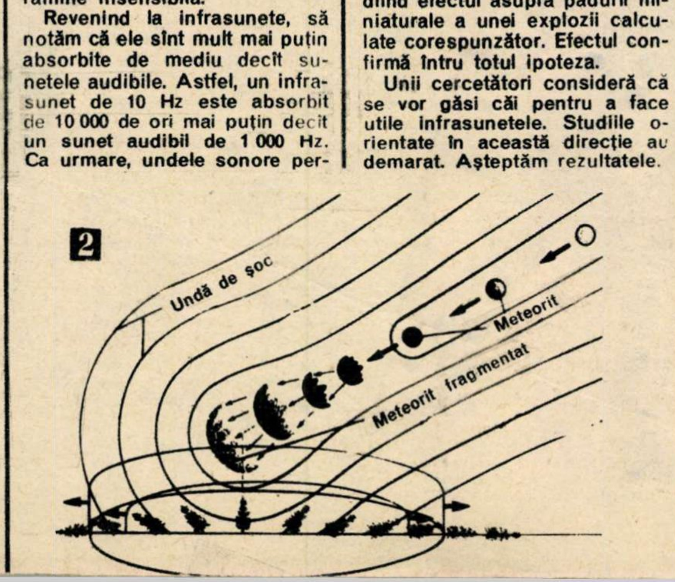

CALCULATOARELE MINIATURALE

Tehnica de calcul face parte din acele domenii moderne ale științei și tehnicii, care în anii noștri cunosc o dezvoltare de-a dreptul spectaculoasă. Să amintim în acest sens doar două cifre. În ultimii 30 de ani, viteza de lucru a calculatoarelor a crescut cu șase ordine de mărime în timp ce costul prelucrării datelor pe calculator a scăzut cu patru ordine de mărime. Începînd din 1972, evoluția tehnicii de calcul a fost puternic marcată de apariția pe scară largă a circuitelor integrate, apoi a microprocesoarelor. Acestea au permis realizarea echipamentelor de calcul pe care le cunoaștem cu toții sub denumirea de **MICROCALCULATOARE.**

Microcalculatoarele au aplicații dintre cele mai diverse. În comunicații sau conducerea proceselor tehnologice, în medicină sau cercetări aerospațiale, în transporturi sau învățămînt, microcalculatoarele își spun cuvîntul. Colectivul de specialiști de la Catedra de calculatoare din Institutul politehnic București au obținut în ultimul timp rezultate deosebit de valoroase pe linia extinderii utilizării microcalculatoarelor. Astfel, în conducerea traficului rutier, prin înlocuirea automatelor cu microcalculatoare, se realizează comanda stopurilor la intersecții în funcție de numărul vehiculelor din firele de așteptare, de timpul de așteptare, putîndu-se asigura priorități pe anumite direcții de deplasare. Experiența a arătat că pentru comanda stopurilor unei intersecții între o arteră de circulație principală și una secundară, în condițiile amintite mai sus, sînt necesare 88 de instrucțiuni pentru un microcalculator de tipul **FELIX-MC-8.** Ținînd seama că memoria internă a acestui microcalculator poate reține circa 16 000 de instrucțiuni și că programele scrise pentru anumite tipuri de intersecții pot fi extinse și la altele, rezultă posibilități foarte mari în utilizarea lui MC-8 în astfel de aplicații.

Un alt exemplu de aplicare a microcalculatoarelor îl constituie utilizarea acestora în electroenergetică. În vederea efectuării unor calcule privind prognoza consumului de energie electrică de către populație, este necesară colectarea unui volum foarte mare de date din punctele de distribuire a energiei electrice. Pentru a aprecia în mod obiectiv consumul de energie electrică, datele citite trebuie prelucrate, furnizîndu-se rezultatele sintezei la fiecare 15 minute. Rezultatele acestei aplicații a microcalculatoarelor au condus la reducerea consumului de energie electrică, precum și la mărirea productivității echipamentelor de măsură și control.

PETROCHIMIE FĂRĂ... PETROL?

Atunci cînd se vorbește de limitele resurselor de petrol, gîndurile specialiștilor nu se îndreaptă doar către utilizarea acestuia drept combustibil, ci și către acea ramură industrială care a devenit indispensabilă civilizației noastre: petrochimia. Va dispare petrochimia odată cu epuizarea resurselor petroliere ale Terrei? Specialiștii răspund categoric: nu. Soluția pare a fi oferită de studiul lumii vii. Se știe că lumea vie produce bioxid de carbon. Fotosinteza îl transformă pe acesta în hidrați de carbon. În fiecare an, prin intermediul fotosintezei, sînt recuperate din atmosferă circa 10^{11} tone de carbon. Deocamdată, bioxidul de carbon este practic neutilizat în industria chimică. El este folosit doar la sinteza ureei, a acidului salicilic și a carbonatului de sodiu. O utilizare ceva mai largă își găsește CO_2 în laboratoare. Or, susțin specialiștii, folosirea bioxidului de carbon ca materie primă ar prezenta avantaje deosebite. Se estimează că bioxidul de carbon existent în atmosferă cuprinde 10^{24} tone de carbon, adică de trei ori mai mult decît întreaga cantitate de carbon fosil cuprinsă în cărbune și petrol. Pe de altă parte, ciclul său este extrem de scurt, bioxidul de carbon reintrînd în atmosferă prin intermediul arderii substanțelor organice în procese biologice sau nebiologice. El nu riscă deci să se epuizeze rapid.

Pentru aceste motive, numeroși specialiști prevăd că în viitor bioxidul de carbon ar putea deveni principala, dacă nu chiar singura sursă de materii prime pentru sinteza celor mai importante substanțe organice utilizate în industria chimică. Pînă acum s-au obținut numeroase materiale plastice pe bază de CO_2. Deocamdată ele au o răspîndire foarte redusă, majoritatea nedepășind faza de laborator. Existența lor dovedește însă, fără putință de tăgadă, că petrochimia fără petrol, avînd la bază bioxidul de carbon, nu numai că are perspective deosebite, dar și-a și început ascensiunea.

MINGEA

SCHIȚĂ DE *Hortensia Teodorescu*

— Să se ridice imediat în picioare acela care a luat mingea! Dacă n-o mai poate aduce înapoi să aibă măcar curajul și să-și recunoască vina! spuse Mădălina, aproape strigînd.

Mie mi s-a părut că privirea ei s-a fixat asupra mea și am simțit că mă ia amețeala. Mă așteptam dintr-o clipă în alta să-mi strige numele sau să vină pînă la mine să mă ia de mînă și să mă tîrască în fața întregului detașament. Dar Mădălina turuia ca o morișcă:

— Pentru amărîta aia de minge o să pierdem excursia. Vai și amar de ăla care nu știe ce înseamnă onoarea pionierească.

Eu mă făcusem mic-mititel și eram gata-gata să dau drumul la robinetul cu lacrimi ori să mărturisesc tot, însă în ușă a apărut capul cu părul veșnic ciufulit al frățiorului meu Vlăduț, șoim dintr-a-ntîia. Vlăduț mi-a făcut semn cu ochiul și eu m-am strecurat repede spre ușă, deși tare eram curios să aflu ce-o să mai spună Mădălina.

Dar s-o iau de la început și să vă povestesc toată pățania. Detașamentul nostru, care deținea steagul de fruntaș încă de anul trecut, s-a angajat să păstreze cu cinste acest steag, mai ales că la sfîrșitul primei etape a întrecerii dintre detașamente, adică în vacanța de primăvară, ne aștepta o frumoasă excursie. Totul a mers foarte bine pînă în ziua cînd la insistențele fratelui meu, Vlăduț, m-am hotărît să iau mingea de fotbal din dulapul clasei ca s-o împrumut pînă a doua zi somilor dintr-a-ntîia, care voiau să-și facă o echipă de fotbal. Mi-am zis că nu fac nimic rău împrumutînd-o pentru o după-amiază, deși era un trofeu atît de prețios, pentru că o primisem ca premiu în urma întrecerii de anul trecut.

Asadar, am luat mingea din dulap, fără să mai spun cuiva, și m-am îndreptat vesel spre casă, gîndindu-mă ce bucurie o să fie pe șoimi cînd vor vedea mingea. Să vă spun cinstit nici nu știu cînd am tras cu sete un șut, iar ea, ticăloasa de minge, și-a luat zborul intrînd pe fereastra larg deschisă a unui apartament, nimerind exact într-o oglindă pe care, bineînțeles, a făcut-o zob.

Îmi amintesc cum i-am urmărit zborul, cum am auzit zăngănit de cioburi și cum a apărut la fereastra cu pricina nenea Mihai, fostul portar ale școlii, acum pensionar.

Am înlemnit gîndindu-mă la tristele urmări, apoi, văzîndu-l pe nenea Mihai, mi-am zis că tot am un pic de noroc și am luat-o la fugă pe scări fără să mă opresc pînă în apartamentul lui.

N-am așteptat să-mi spună nici un cuvînt: privirea lui mustrătoare mi-a fost de ajuns. Mi-am cerut iertare și mi-am dat cuvîntul de pionier că cel mai tîrziu în două zile va avea oglinda la loc și că pînă atunci mingea va rămîne la dînsul.

Cînd mi-am dat cuvîntul de pionier eram convins că nu în două zile, ci în două ore voi reuși să plătesc paguba. Acasă însă mă aștepta neplăcuta surpriză care îmi răsturna toate planurile: bunica, în grija căreia ne lăsaseră părinții, plecați în concediu, mă anunță că a trebuit să apeleze la economiile mele și ale lui Vlăduț ca să poată face față unor cheltuieli neprevăzute. Ba, mai mult, mă ruga să spăl niște sticle ca să le duc să le vînd.

M-am agitat vreo oră prin casă, sperînd să-mi vină vreo idee salvatoare, dar nimic! A venit și Vlăduț, care mi-a dat un «car de sfaturi» unul mai năstrușnic decît celălalt. Am înțeles mai tîrziu că de fapt el voia să luăm imediat mingea. Își dăduse cuvîntul de «șoim» băieților din echipă că la orele 15 vor avea mingea de fotbal.

Dar cum puteam eu să-i cer mingea lui nenea Mihai, dacă nu-i aduceam cei 200 lei pentru oglindă? Așadar, cuvîntul de șoim dat de Vlăduț era în pericol.

L-am sfătuit să-și ceară scuze de la băieți că nu le poate aduce mingea, dar să nu le spună despre isprava mea. Eu mai aveam un răgaz de două zile, în care timp speram să fac rost de bani ca să nu apar mincinos în fața lui nenea Mihai, dar mai ales să nu-mi calc cuvîntul de pionier. Pentru moment însă, în ceea ce mă privea, problema arzătoare era alta: ce se va întîmpla mîine la școală, cînd se va observa dispariția mingii.

Ei bine, ce trebuia să se întîmple s-a întîmplat: un tărăboi în detașamentul clasei a VI-a B, de să se ducă pomina. Norocul meu că vestea despre dispariția pretinsului trofeu nu trebuia să «transpire» dincolo de pereții clasei noastre. Grijulia Mădălina, comandanta detașamentului și colega mea de bancă, ne-a adunat în prima pauză și, bineînțeles, după ce a făcut apel la conștiința pionierească să mărturisim tot ce știm despre minge, ne-a cerut să nu spunem nimănui despre misterioasa dispariție a acesteia.

În pauza următoare din nou ne-a adunat ca să ne explice de ce nu trebuie să se afle: era în pericol stegulețul de detașament fruntaș și, ca urmare, excursia pentru care toți își făcuseră atîtea planuri.

Vă închipuiți, sper, prin ce chinuri treceam eu. Dar abia după pauza mare avea să urmeze partea cea mai tristă: Grigore din clasa a VI-a A, un palavragiu și-un invidios, a năvălit în clasa noastră și a strigat: «Într-un detașament fruntaș există și hoți?». Cuvintele lui Grigore-invidiosul au căzut ca un trăsnet peste capetele noastre, dar mai ales peste al meu. Cred că mă făcusem roșu, galben, violet, și era cît pe ce să strig: «Nu sînt hoț», dar n-am strigat și rău am făcut.

N-am strigat nici a doua zi în timpul adunării de detașament, cînd Mădălina a cerut «să se ridice imediat în picioare acela care a luat mingea». Acum, după ce totul a trecut, mă tot întreb cum am putut să fiu atît de laș, dar mai ales cum de nu m-am gîndit să cer ajutorul tovarășilor mei de detașament? Dar să vă povestesc ce s-a mai întîmplat și să vedeți ce lecție am primit de la ei.

După furtunoasa adunare de detașament, cînd Mădălina declarase: «Să nu-mi spuneți mie pe nume dacă pînă mîine n-o să apară nenorocita aia de minge», mă și hotărîsem să mă duc la nenea Mihai și să-l rog să mă păsuiască de bani pînă la întoarcerea părinților din concediu și să-i vorbesc despre necazurile pe care le putea provoca zbănțuita de minge, atît mie cît și celorlalți.

Dar, a doua zi dimineața, cînd am intrat în clasă, deși era devreme, i-am găsit pe toți la locurile lor într-o liniște desăvîrșită. Am crezut întîi că întîrziasem și că începuse ora. Dar nici pomeneală de așa ceva. Cum v-am spus, era încă devreme și ciudat mi se părea că era așa de liniște, dar mai ales că mă priveau toți de parcă mă văzuseră întîia oară. M-am prefăcut că nu-i observ, deși ca unul care mă simțeam cu musca pe căciulă nu prea cred că reușisem să mă prefac. Probabil m-am colorat iarăși în roșu, galben, violet și m-am îndreptat spre banca mea. Dar acum urma surpriza cea mare. Trecînd pe lîngă dulap, am rămas pironit, cu ochii ațintiti la vitrină. Mingea, zbânțuita și buclucașa de minge, trona la locul ei de cinste, în vitrină! Cum ajunsese acolo?! Nu, să nu credeți cumva că am pus întrebarea cu voce tare. Ar fi fost bine dacă întrebam, dar și de data aceasta am gîndit doar că ar fi bine să întreb. Liniștea se adîncise, o liniște care mă îngheța, mai ales că toate privirile erau ațintite spre mine.

În clasă se auzea clar zumzetul unei albine, ce se rotea insistent în jurul meu, de parcă voia să atragă și ea atenția asupra mea.

Ingrozitor! Era cît pe ce să izbucnesc în lacrimi și să le cer iertare, dar s-a auzit soneria, a intrat tovarășul profesor la oră și... și...

Orele au trecut apoi de parcă aș fi trăit un vis urît. Bine măcar că n-am fost strigat la lecție. Sigur s-ar fi abătut o altă nenorocire asupra detașamentului nostru.

Pauzele mi le-am petrecut în clasă, singur, și abia după ce s-au terminat orele mi-am dat seama că nici unul dintre colegi, nici chiar Mădălina, colega mea de bancă, nu mi-a adresat vreun cuvînt.

Am pornit glonț spre nenea Mihai să dezleg misterul buclucașei mingi. Nenea Mihai m-a primit zîmbitor; m-a dus în fața oglinzii cu pricina, m-a mîngîiat pe creștetul capului și mi-a spus: «Vezi? E mai frumoasă decît cealaltă. Dar și mai frumoasă e prietenia. Să știi s-o prețuiești, băiete! Ai niște prieteni minunați!

Stăteam în fața lui nenea Mihai și-mi frămîntam în mîini chipiul. Am murmurat cu glasul gîtuit de emoție: «Vă rog să mă iertați. Am să vă dau banii cînd vor veni părinții».

Nenea Mihai dădu din cap le lui nenea Mihai: «N-ai priceput nimic, băiete, din ce ți-am spus despre prietenie. La mine nu mai ai nici o datorie. Vezi, poate, la prietenii tăi!»

«Prietenii mei»... am repetat eu năucit și am ieșit. Pînă a doua zi, cînd m-am dus la școală, mi-au răsunat în urechi cuvintele lui nenea Mihai: «N-ai priceput nimic, băiete, din ce ți-am spus despre prietenie!»

Adevărul era că pricepusem eu, dar parcă nu-mi venea să cred. Mai ales că-mi era tot mai greu să mă închipui că va trebui să-i privesc în ochi pe acești prieteni. M-au ajutat tot ei, cînd am încercat să le cer iertare, cu ochii plini de lacrimi. În loc să mă muștruluiască, așa cum aș fi meritat, m-au luat în mijlocul lor, încît Grigore, care și-a băgat capul pe ușă, pentru o clipă, a strigat: «Ce tot ascundeți acolo, mă, fruntașilor, că nu ne mai păcăliți, cum ați făcut cu mingea!»

Mi-am simțit obrajii fierbinți de parcă mi-ar fi dat două palme. Dezmeticindu-mă, am spus: «Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine și pentru că ați salvat onoarea detașamentului. Eu însă în excursie n-o să merg, că nu merit».

Mădălina le-a făcut celorlalți un semn, apoi mi s-a adresat: «Mai vedem noi. Pînă la excursie sînt două săptămîni. În acest răstimp tu o să te ocupi de șoimii dintr-a-ntîia, care te-au ales antrenor. Să nu uiți să le duci mingea aia buclucașă să se poată antrena ca lumea, că noi și așa nu avem o echipă de fotbal».

CUIBUL VULTURILOR

Scenariu: DRAGOMIR HOROMNEA
Desene: ION MIHĂESCU

EPISODUL 7

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

S-a întunecat, plouă în torente, cade lapoviță, vîntul s-a întețit. Dacă tatăl lui Viorel se mai află în vagonetul său, acolo, deasupra prăpastiei, balansul îl poate arunca și zdrobi de stînci în orice moment. Se ia hotărîrea ca vagonetul să fie readus pe platforma din stația de plecare a funicularului dar, cînd operațiunea ia sfîrșit, se constată că tatăl lui Viorel nu se mai află în vagonet. Minerii de la treapta de exploatare cea mai joasă încep să-l caute pe fundul prăpastiei. Nici acolo nu-l găsesc. Oare unde a putut să dispară?

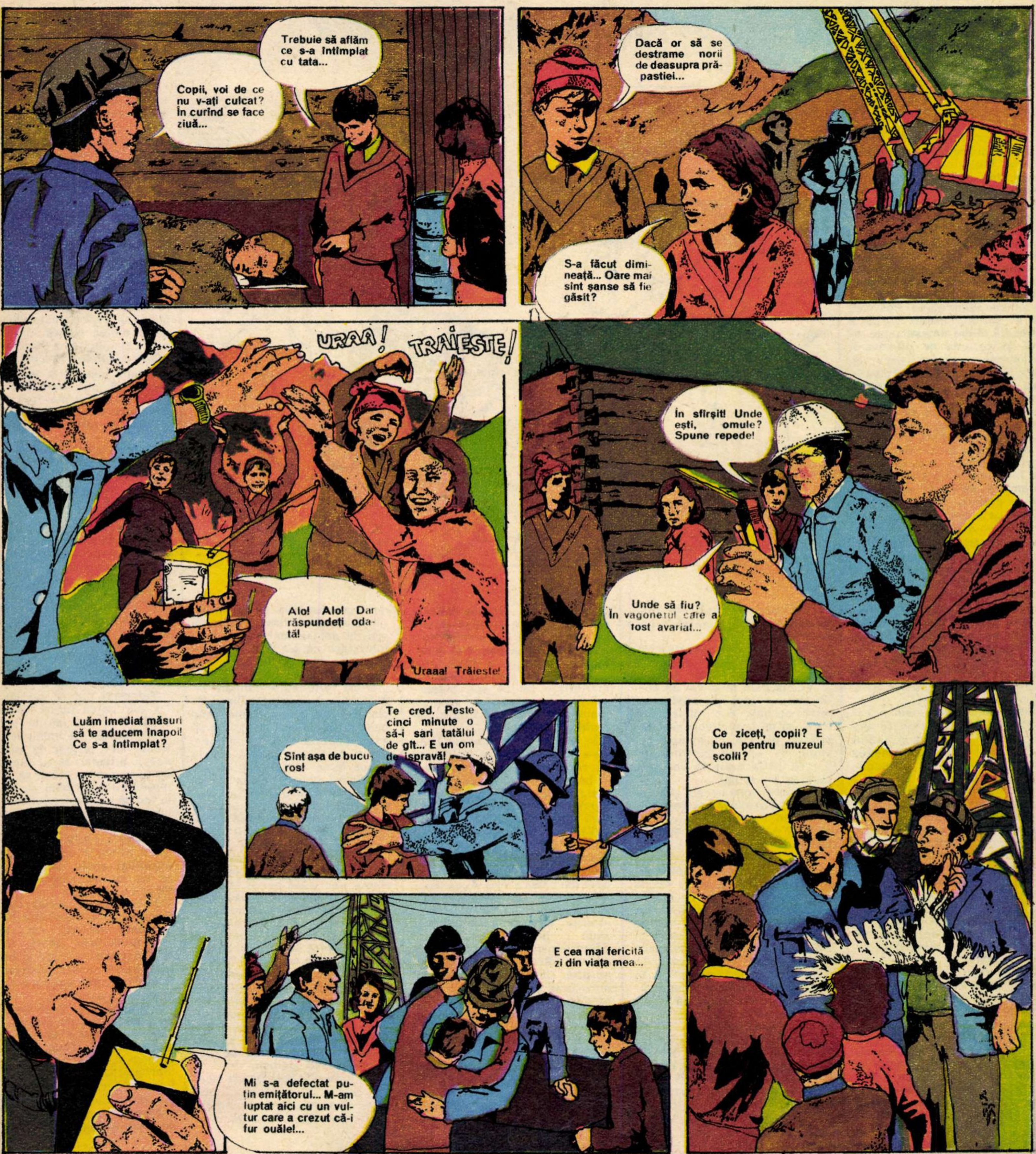
Copii, voi de ce nu v-ați culcat? În curînd se face ziuă...
Trebuie să aflăm ce s-a întîmplat cu tata...
Dacă or să se destrame norii de deasupra prăpastiei...
S-a făcut dimineață... Oare mai sînt șanse să fie găsit?
URAA!
TRĂIEȘTE!
Alo! Alo! Dar răspundeți odată!
Uraaa! Trăiește!
În sfîrșit! Unde ești, omule? Spune repede!
Unde să fiu? În vagonetul care a fost avariat...
Luăm imediat măsuri să te aducem înapoi! Ce s-a întîmplat?
Mi s-a defectat puțin emițătorul... M-am luptat aici cu un vultur care a crezut că-i fur ouăle!...
Sînt așa de bucuros!
Te cred. Peste cinci minute o să-i sari tatălui de gît... E un om de ispravă!
E cea mai fericită zi din viața mea...
Ce ziceți, copii? E bun pentru muzeul școlii?

(Va urma)

ATELIERUL FANTEZIEI

CUCERITORII VĂZDUHULUI 27

O altă industrie aviatică începe să se dezvolte vertiginos: cea franceză. Inginerul Pierre Satre, împreună cu colectivul de la Uzinele «Sud Aviation» creează avionul «Caravelle». Performanțele sale se bazează pe forța celor două motoare turboreactoare situate în partea din spate a avionului, care are avantajul de a utiliza aceleași piste de decolare și aterizare cu avioanele echipate cu motoare cu piston. În S.U.A., după realizarea avionului «Douglas DC-8», echipat cu turboreactoare «Rolls Royce Conway», este construit avionul «Boeing 707-320», care servește pe marile linii de transport transoceanic și transcontinental.

Apar însă nenumărate probleme ce se cer rezolvate. Crescînd viteza, se mărește considerabil și lungimea pistelor de decolare și aterizare, ceea ce presupune construirea unor aeroporturi imense. Aeroportul «Orly», care deservește Parisul, deține a cincea parte din suprafața orașului. Se cer perfectionate, de asemenea, schemele constructive, care să asigure o rezistență tot mai mare. Cînd viteza avioanelor de performanță crește la peste 1 000 km pe oră, aparatele devin greu de stăpînit. După cîteva grave accidente, apare noțiunea de «barieră sonică» (sau «zid sonic»), obstacol pe care și-l creează însuși avionul care, prin deplasarea sa cu viteza sunetului, provoacă în mediul aerian unde de presiune.

Timp de patru ani s-a lucrat pentru trecerea barierei sonice. Aceasta s-a înfăptuit cu aparate de o construcție specială, numite supersonice. Începe o nouă perioadă a performanțelor: 1 151 km/oră, realizați de aviatoarea Jacqueline Auriol; 2 048,875 km/oră atinși de către aviatorul Aleksandr Fedotov; 3 000 km/oră, recordul lui Gheorghi Mosolov.

EMIL MUNTEANU-RETEVOESCU

(Va urma)

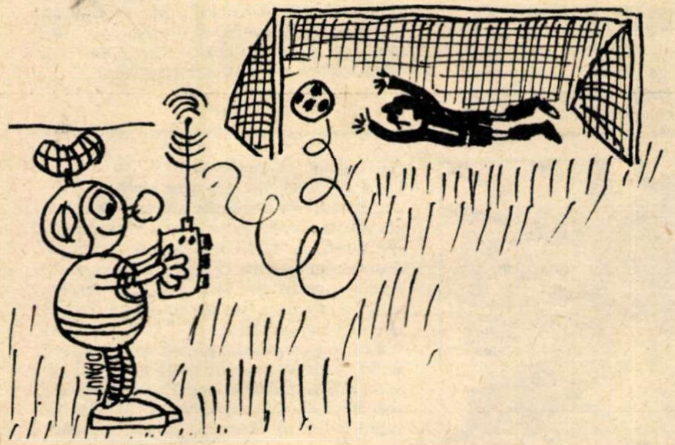

1	2	3	4	5	6	7	8
A	L	P	A	E	I	R	I
R	M	F	T	D	Ș	T	T
A	C	N	I	D	I	M	U
I	A	N	E	I	L	-	E
I	Ș	A	L	I	D	I	P
P	T	E	P	Ș	E	S	E
T	Ș	R	Ș	U	I	N	H
U	T	A	T	I	C	V	I

SĂRITURA CALULUI

Pornind din caseta însemnată și folosind săritura calului de la jocul de șah, se va găsi un aforism al lui Demostene Botez despre minunatul sport al schiorilor.

VENERA POPESCU

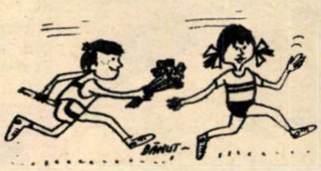

AFORISME DESPRE MUNCĂ ȘI ÎNVĂȚĂTURĂ

- Nici o artă, nici o știință nu este posibilă fără muncă.

(Democrit)

- Omul este născut pentru a munci, ca pasărea pentru a zbura.

(Rabelais)

- Nu necinsti munca, căci munca e viață.

(Hașdeu)

- Sfînta muncă e aceea ce răsplată-n ea-și găsește.

(Vlahuță)

- În fiecare zi se învață ceva nou.

(Solon)

- Să înveți pentru tine, dar să știi pentru toți.

(Iorga)

Culese de **Claudia Gheorghe,** clasa a VI-a, Liceul nr. 1 de filologie-istorie, București

TEST

UNUL DIN TREI

IARNA

1. Din creația unui pictor român din secolul al XIX-lea face parte și pînza intitulată «Iarna». Care este numele său? a) Th. Aman; b) I. Negulici; c) C.D. Rosenthal.

2. Indicați autorul piesei de teatru «Visul unei nopți de iarnă»: a) V. Stoenescu; b) D.R. Popescu, c) T. Mușatescu.

3. Cîte luni durează iarna la cercul polar? a) 3 luni; b) 6 luni; c) 12 luni.

PE GHEAȚĂ...

1. Romanul «Sfinxul ghețarilor», dedicat lui Edgar Allan Poe, face parte din creația unui mare autor al literaturii de anticipație. Numele lui este: a) J. Weiss; b) J. Verne; c) H.G. Wells.

2. Căruia dintre pictorii francezi, reprezentanți ai realismului critic în arta plastică, îi aparține tabloul «Patinoarului din Rue Blanche»? a) J.-B.C. Corot; b) G. Courbet; c) E. Manet.

3. «Peștera» și «Gheizerul înghețat» sînt două din cărțile pentru copii scrise de acest autor român contemporan. Despre cine este vorba? a) Șt. Tita; b) V. Colin; c) G. Iuteș.

ȘI PE ZĂPADĂ

1. Un mare om de știință și remarcabil explorator polar a traversat în 1888 Groenlanda pe schiuri de la est la vest, conducînd o expediție. Cine a realizat această performanță? a) F.A. Cook; b) R.F. Scott; c) F. Nansen.

2. Din creația cărui celebru autor de basme face parte cel intitulat «Crăiasa Zăpezii»? a) Frații Grimm; b) H.C. Andersen; c) Ch. Perrault.

3. Cine este autorul versurilor «Caii scutură prin aer sunătoarele lor salbe/ Răpind sania ușoară care lasă urme albe/ Surugiul chiuiește; caii zboară ca doi zmei/ Prin o pulbere de raze, prin un nour de scîntei»? (Titlul poeziei: «Sania»):a) G. Coșbuc; b) M. Eminescu; c) V. Alecsandri.

GEORGETA DUMITRU

MODA PENTRU NOI

Cum să ne îmbrăcăm cînd mergem la teatru sau într-o vizită, împreună cu părinții? Cum să ne îmbrăcăm, în general, după orele de școală? Cum să ne alegem îmbrăcămintea potrivit cu vîrsta noastră? Cum să îmbinăm culorile ca să avem o ținută în același timp tinerească și corectă?

Iată cîteva dintre întrebările la care a avut de răspuns «Parada modei» pentru cei de vîrsta cutezătorilor desfășurată la cunoscutul magazin bucureștean «Romarta copiilor». Prin fața pionierilor prezenți au defilat paltoane și jachete pentru băieți și fete, rochii, compleuri de fuste, bluze, destinate copiilor mai mari și mai mici, costume pentru băieți.

Marea surpriză a zilei a constituit-o însă colecția de modele prezentată de cercul de confecții și tricotaje al Casei centrale a pionierilor și șoimilor patriei. Surpriza a fost mai mult decît plăcută, întrucît modelele s-au dovedit unul mai frumos decît celălalt. Dintre reușitele bunului gust și ale fanteziei amintim o fustă plisată din stofă în carouri, căreia i s-a asortat o bluză albă. A fost admirată pe bună dreptate o frumoasă pelerină roșie cu aplicații artizanale — premiul I. Foarte frumoase, combinațiile pantalon-bluză au fost distinse cu premiile al II-lea și al III-lea. Pentru fetițele din Organizația «Șoimii patriei», pionierii au creat două modele de rochițe, cu o croială largă, care îngăduie mișcarea nestingherită.

Notăm cu plăcere numele autorilor principali – pionierii Cătălina Smărăndescu, Maria Anița, Ioana Cucu, Maria Vencu, Ana Rădulescu, Liliana Gherghina, care, după ce au conceput modelele în desen și culoare, au pus mîna pe foarfeci și pe ac, au croit, au cusut și nu s-au lăsat pînă cînd nu au reușit. De reținut că totul a fost executat din cupoane, deșeuri, bucăți de material care nu-și găseau altă utilitate.

Pentru a cunoaște părerile colegilor lor, pionierii creatori au distribuit spre completare buletine în care figura fiecare model. În fotografii sînt prezentate modelele care au întrunit cele mai multe adeziuni.

Nota zece o merită însă această frumoasă activitate pionierească, ce presupune nu numai hărnicie, ci și inteligență, bun gust, simț estetic.

B. CARAGIALE

CONCURSUL FILATELIC

ETAPA A V-A

1. La 1 decembrie 1974, la 60 de ani de la fondarea Comitetului olimpic român, a apărut o marcă avînd valoarea nominală 2 lei. Cunoașteți cînd și unde au avut loc primele jocuri olimpice?

2. Cînd au fost emise primele mărci poștale din lume — și unde?

CONCURSUL FILATELIC „Cutezătorii"

DEZLEGĂRILE CELOR DOUĂ JOCURI

UNUL DIN TREI

IARNA: 1-a; 2-c; 3-b.
PE GHEAȚĂ: 1-b; 2-c; 3-a.
ȘI PE ZĂPADĂ: 1-c; 2-b; 3-c.

SĂRITURA CALULUI

Schiul te face stăpîn peste înălțimi și prăpăstii și-ți dă mîndrie de vultur.

FERESTRE DESCHISE SPRE LUME

ARHEOLOGIA DEZLEAGĂ ENIGMA UNUI ORAȘ DISPĂRUT

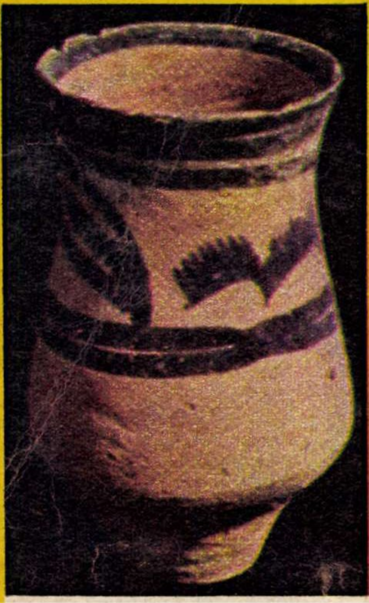

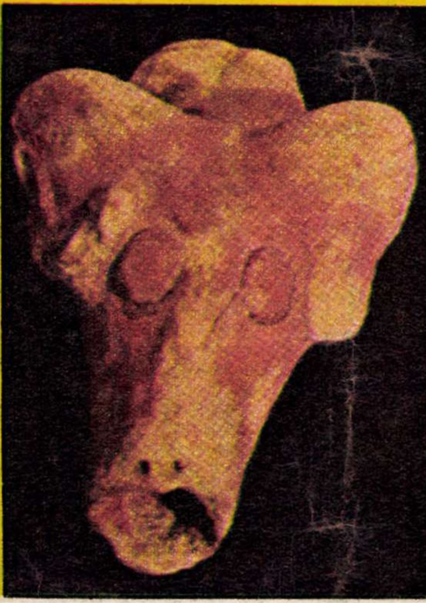

Una dintre cele mai vechi enigme din lume a fost dezlegată printr-o extraordinară descoperire făcută în Iran, pe întinsul deșertului Lut. Răscolind dunele de nisip, la un moment dat, vîntul a scos la iveală un strat bogat în fragmente de ceramică pictată si vase de lut arse în cuptoarele de acum 5 000 de ani, dar păstrate pînă la noi intacte.

Enigmatica prezență a acestui imens depozit de piese arheologice în inima unuia dintre cele mai inospitaliere deșerturi din lume i-a determinat pe membrii unui grup de arheologi să se deplaseze la fața locului. După șase ani de muncă asiduă, expediția a ajuns la concluzii uimitoare. Acolo, unde astăzi se întinde deșertul și în nisipurile căruia s-a găsit ceramică datînd din preistorie a existat un imens oraș — Sarah-Sokhta — în care a înflorit una dintre cele mai vechi civilizații din lume. Datorită unei crize ecologice, care după părerea specialiștilor a fost provocată chiar de locuitorii orașului, această civilizație a avut o durată relativ scurtă.

Aglomerarea urbană de la Sarah-Sokhta avea o organizare dintre cele mai evoluate. Pe o întindere de circa 200 ha au trăit în diferite etape între 50 000 și 200 000 de locuitori. Orașul avea un centru și mai multe zone industriale care erau situate la periferie sub forma a 32 de centre satelit, legate printr-un ingenios sistem de drumuri. Ocupațiile locuitorilor erau dintre cele mai diverse. În urmă cu cinci milenii aici se fasona marmura, se prelucra bronzul, ceramica și prețiosul aur albastru al preistoriei — piatra de lapis-lazuli. Tehnicile de prelucrare erau foarte avansate pentru acea epocă. Uneltele de muncă erau adaptate fiecărei faze de lucru în parte. Obiectele găsite intacte arată existența unor tehnologii uimitoare. Oamenii practicau pescuitul cu undița, în apele fluviului apropiat. Cîrligele erau făcute în ateliere de prelucrare a bronzului. Ceea ce s-a găsit într-un atelier lasă să se înțeleagă că acolo exista o strictă repartiție a muncii: unii artizani preparau șarjele de bronz pe care-l turnau apoi în blocuri mari, alții îl transformau în bare mai mici, standardizate, în timp ce un alt grup transforma barele foarte subțiri în cîrlige. Una dintre cele mai surprinzătoare dovezi ale evoluatelor procese tehnologice de la Sarah-Sokhta s-a găsit într-un atelier de fabricare a ceramicii, unde cuptoarele par a fi construite de ingineri din epoca noastră. Datorită unui sistem de aer cald, temperatura atinsă într-un astfel de cuptor ajungea la peste 1 000° C. În acest atelier s-au produs cele mai diferite tipuri de ceramică — de la piese fine, decorate cu migală de mînă, pînă la produsele de serie.

Locuitorii își irigau ogoarele cu apa din fluviul Helmand, iar întregul oraș era echipat cu un sistem de canalizare construit din tuburi groase de argilă arsă. Vase mari de ceramică destinate păstrării grîului arată că distribuirea alimentelor se făcea potrivit unui sistem centralizat — după care fiecare casă primea, săptămînal, o cantitate de boabe ce erau rîșnite apoi la o moară comună.

Specialiștii au ajuns la concluzia că civilizația de la Sarah-Sokhta a înflorit și a decăzut într-un interval de numai circa 200 de ani. Decăderea ei a fost determinată de exploatarea irațională a resurselor naturale — și mai ales a apei — care a dus la un dezechilibru ecologic distrugător.

O ARTĂ CARE A STRĂBĂTUT SECOLELE

WAYANG KULIT

De mii de ani, în insula Java din arhipelagul indonezian se perpetuează una dintre cele mai populare forme de artă teatrală — wayang kulit — adică teatrul de umbre. De mii de ani, odată cu lăsarea serii, spre sala în care urmează a fi prezentat un spectacol «de umbre» încep să se îndrepte spectatorii — oameni de toate vîrstele. Printre ei sînt și mulți copii. Uneori, la un astfel de spectacol, care se desfășoară de la lăsarea întunericului pînă la ivirea zorilor, participă întreaga suflare a unei așezări. Pe o estradă ce se înalță la numai cîteva zeci de centimetri de podea este instalat un ecran, din spatele căruia mînuitorul (care îndeplinește și funcțiile de producător, regizor și improvizator) va da viață, pe parcursul întregii nopți, în sunetul discret al gamelanului (orchestră cu instrumente de percuție), legendarelor personaje din epopeile hinduse Mahabharata și Ramayana precum și altora, din diferite legende indoneziene. Sute de personaje decupate din piele, pe care artizanii pricepuți le-au pictat apoi în cele mai diferite culori, se perindă pe ecran într-o fascinantă confruntare dintre bine și rău, urmînd ca la ivirea zorilor personajele pozitive ale spectacolului să-și sărbătorească triumful în aclamațiile mulțimii. Mînuitorul este de fapt sufletul spectacolului: el face ca personajele să se miște în scenă și tot el este cel care cîntă și recită. Pentru aceasta îi trebuie o memorie excepțională și brațe puternice. Mulți dintre spectatori se așază nu în fața ecranului, cum ne-am aștepta, ci în spatele lui, pentru a putea urmări mai bine gesturile mînuitorului și rostirea fiecăruia dintre rolurile atribuite personajelor.

Confecționarea din piele a unei «trupe» de astfel de artiști cere, pe lîngă pricepere, și o mare răbdare. Aceste calități se formează la artizani încă din copilărie. De la vîrstnici, copiii învață să deseneze pe pielea tăbăcită siluetele «actorilor», pe care, după decupare, le lasă la uscat timp de luni de zile. Abia apoi urmează să le adauge «veșmintele» — adică să fie pictate și ajurate cu migală. Uneori numai finisarea unui singur personaj necesită cîteva săptămîni.

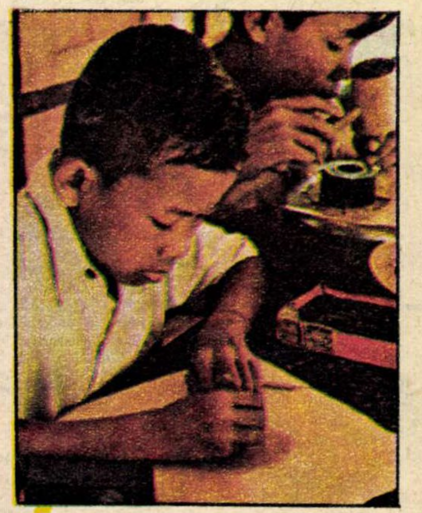

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
MARTA VLĂDOIU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

PREȚUL 1 LEU

index
41033

4

JOI, 26 IANUARIE 1978,
ANUL XII (NR. 539)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Părinte al României

Purtînd izbînda omului de azi
Ca pe-o lumină arzătoare,
În fruntea țării e un om viteaz
Falnic stejar ce crește către soare.

Venind din seva-acestui brav pămînt
Din Ștefan, din Mihai și din Bălcescu,
Trăiește-n noi — prin faptă și cuvînt
Părinte-al României — CEAUȘESCU!

Iuliana Pietraru
clasa a VII-a,
Casa pionierilor și șoimilor patriei,
Iași

CĂLDURA DRAGOSTEI NEȚĂRMURITE DIN INIMILE NOASTRE DE COPII

O GENERAȚIE DE TINERI REVOLUȚIONARI

Păstrăm cu drag în suflete chemările secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, adresate nouă, pionierilor, în atîtea prilejuri. Aceste îndemnuri părintești constituie izvorul a tot ce înfăptuim! Sîntem mîndri de dragostea și încrederea cu care cel mai iubit fiu al poporului nostru, marele prieten al tinerei generații, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ne înconjoară pe noi, purtătorii cravatelor roșii cu tricolor. De aceea, am vrea să raportăm mult iubitului tovarăș Nicolae Ceaușescu că ne străduim să obținem tot mai mari succese la învățătură, în muncă. Folosind cu chibzuială fiecare minut din timpul rezervat lecțiilor, întrajutorîndu-se tovărășește, activînd în cercurile științifice și tehnice, din ce în ce mai mulți colegi de-ai noștri înregistrează rezultate superioare la învățătură.

Nu de mult, detașamentul nostru a participat la o lecție vie de istorie la Podul Înalt, acolo unde Ștefan cel Mare a purtat una din marile sale bătălii victorioase pentru păstrarea ființei noastre naționale. Aflîndu-ne față în față cu un trecut măreț, înfăptuirile prezentului și perspectivele minunate ale viitorului nostru comunist dobîndesc pentru noi dimensiuni însuflețitoare. Sîntem mîndri și conștienți că și noi alcătuim o generație revoluționară, care muncește și învață cu deviza «Spre comunism pășim cutezători!».

Pionierii din detașamentul
clasei a V-a,
Școala generală nr. 8,
Bîrlad

Numeroase detașamente de pionieri din țară ne semnalează rezultatele frumoase obținute la învățătură și în muncă, pe care purtătorii cravatei roșii cu tricolor le înmănunchează într-un fierbinte omagiu închinat tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, secretarul general al partidului. În imagine, detașamentul clasei a IV-a C, de la Școala generală nr. 1 din Bicaz, județul Neamț, care a încheiat primul trimestru școlar cu o promovabilitate de sută la sută.

DIN ADÎNCUL INIMII

Mă gîndesc, uneori, că dacă m-aș afla în fața tovarășului Nicolae Ceaușescu și i-aș arăta notele întregului meu detașament, în priviri i-ar străluci raze de dragoste și bucurie. Știu cît ne iubește pe noi, cei tineri.

Dacă m-aș afla în fața tovarășului Nicolae Ceaușescu, aș povesti că am organizat, în detașament, sub titlul «Stejarul din Scornicești», o acțiune pentru cunoașterea vieții și activității revoluționare a secretarului general al partidului. Exemplul acestei vieți dedicate, încă din fragedă tinerețe, cauzei clasei muncitoare constituie pentru noi un exemplu înălțător de spirit revoluționar, de luptă neînfricată pentru fericirea poporului.

Dacă m-aș afla în fața tovarășului Nicolae Ceaușescu, aș vorbi despre frumoasele noastre rezultate din cadrul Festivalului Național «Cîntarea României» și al întrecerilor «Daciadei» la care participăm, înfrățiți, pionieri români, maghiari, germani și de alte naționalități. Aș povesti mai ales despre atitudinea noastră față de muncă, luminată de exemplul părinților, despre comportarea exemplară, așa cum ne-o cere codul etic al pionierului, fiindcă dorința noastră cea mai fierbinte este să creștem demni urmași ai comuniștilor.

De ziua sa, îi aduc, ca omagiu, tovarășului Nicolae Ceaușescu, un buchet al frumoaselor noastre fapte pionierești de fiecare zi, mulțumindu-i din adîncul inimii pentru dragostea și grija cu care ne ocrotește copilăria.

JUDIT KOVACS
clasa a VI-a,
Miercurea-Ciuc,
Harghita

OMAGIUL COPIILOR DE MINERI

Noi, pionierii, viitori mineri și constructori, am crescut odată cu înălțarea pe verticală a modernelor orașe, cinci la număr, din această străveche vatră românească. Știm că înfățișarea lor de astăzi constituie un prilej de uimire pentru toți acei care de 10—15 ani nu au mai revăzut aceste locuri. Sînt localitățile minerești ale Văii Jiului, înălțate de-a lungul celor două brațe ale Jiului care unite apoi în unul singur, duc spre Dunăre ecoul muncii din abataje, al realizărilor mari cu care se mîndresc oamenii de pe aceste meleaguri.

Grijii și prețuirii arătate de conducerea partidului, de tovarășul secretar general al partidului personal, știm că părinții noștri îi răspund prin fapte de muncă, prin împărtășirea unor profunde sentimente de dragoste și stimă. Noi, copiii lor, ne simțim datori să dovedim că vom fi adevărați comuniști, obținînd de pe acum roade cît mai bogate și frumoase la învățătură, în muncă, în întreaga noastră activitate pionierească. Prin faptele noastre pionierești aducem fierbintele nostru omagiu minerului de onoare al Văii Jiului, tovarășului Nicolae Ceaușescu. Într-un glas cu părinții noștri îi urăm, la această scumpă aniversare, tradiționalul «Noroc bun!» și mulți ani fericiți spre binele nostru, al întregului popor.

MIHAELA BÎCOI
clasa a VII-a A, Școala
generală nr. 1, Petroșani

* * *

SPRE COMUNISM PĂȘIM CUTEZĂTORI

La mulți ani!

Noi ne-am născut sub cer senin, cu raze aurite,
Am cunoscut, în fruntea țării noastre,
Un brav conducător pe care îl urmăm în drumul
spre victorii.
Noi, tinere vlăstare ale țării ce-o iubim,
I-aducem o urare și flori îi dăruim,
Căci pieptul ni se aprinde
Cînd spunem ROMÂNIA,
Cînd spunem CEAUȘESCU.
Și îi urăm din suflet
Mulți ani să ne trăiască,
Și țara ce-o iubește mereu să înflorească
Ca floarea primăverii mereu să-ntinerească.

Mulți ani,
Mulți ani,
Mulți ani,
Mulți ani să ne trăiască!

LIDIA RADU
clasa a V-a, Școala generală nr. 124,
București

La aniversarea a 60 de ani de viață și 45 de ani de activitate revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu, pionierii României, purtători ai cravatei roșii cu tricolor, își alătură gîndurile și simțirea omagiului pe care poporul întreg îl aduce secretarului general al partidului, președintelui Republicii, celui mai iubit fiu al țării. În concepția secretarului general al partidului — așa cum o dovedesc cuvintele adresate nouă la Marele Forum al tineretului comunist — construirea cu succes a societății socialiste multilateral dezvoltate, triumful comunismului în România sînt nemijlocit legate de felul cum vom crește noi, copiii patriei.

Aceasta exprimă adînca încredere a partidului, a societății noastre în tînăra generație, încredere întărită necontenit de preocuparea partidului, personal a tovarășului Nicolae Ceaușescu, pentru ca tinerele vlăstare ale țării — șoimi ai patriei și pionieri, toți copiii, să crească drept și frumos.

Urmîndu-i permanent sfaturile, îndemnul, exemplul — trăim o copilărie senină, rodnică și demnă. Știm că datoria noastră fundamentală este munca și învățătura și, îndeplinind-o exemplar, simțim profund că sîntem parte integrantă a unui popor harnic și liber, egali în dreptul și îndatorirea de a participa la făurirea prezentului și viitorului cu frații noștri mai mari, cu părinții, egali în dreptul și îndatorirea de a fi revoluționari comuniști!

Copiii României au astăzi minunate condiții de viață și învățătură. În același timp, societatea noastră socialistă este și **marele nostru educator.**

Secretarul general al partidului ne-a îndemnat și ne îndeamnă în permanență să fim mereu în mijlocul vieții, activi, dornici de muncă și de cunoaștere. Manifestările bogate și diverse ale pionierilor și școlarilor — întîlniri cu eroi ai muncii socialiste, vizite în întreprinderi și pe ogoare, colaborarea nemijlocită cu oamenii producției traduc în viață acest generos îndemn.

«Societatea pe care noi o construim este societatea muncii dar și societatea științei și culturii înaintate» — a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu. Șoimii patriei, pionierii și școlarii pun umărul — pe măsura puterilor lor — la efortul eroic în care este antrenată întreaga țară. Tînăra generație a României e angajată cu tot talentul și entuziasmul ei în lupta pentru rezultate cît mai bune la învățătură și muncă, pentru succese în concursurile tehnico-aplicative, în Festivalul Național «Cîntarea României», la «Daciada ».

Îndemnul «ÎNVĂȚAȚI, MUNCIȚI ȘI ÎNVĂȚAȚI!» — adresat de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, pionierilor și școlarilor — sintetizează consecvența cu care partidul, întregul popor, arată tinerei generații care este locul ei în lupta pentru necontenitul progres al României.

Întreaga forță educativă a Organizației Pionierilor crește și capătă noi valențe prin prețioasele indicații pe care ni le oferă tovarășul Nicolae Ceaușescu.

La indicația secretarului general al partidului s-a creat și se dezvoltă mereu cel mai propice cadru de manifestare a democrației pionierești — expresie a democratismului socialist al societății noastre. La cea de a III-a Conferință Națională a Organizației Pionierilor, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta că trebuie să se asigure o mai mare participare a copiilor la conducerea activității organizației lor, pentru că Organizația Pionierilor constituie o minunată școală de formare a copiilor nu numai pentru învățămînt și muncă, ci și pentru conducere.

Urmînd prețioasele îndemnuri, pionieria românească se poate mîndri astăzi cu promovarea unor forme avansate, revoluționare de autoconducere: forumurile pionierești — tribună a dezbaterilor, a dezvoltării democrației, a spiritului colectiv; participarea pionierilor în Consiliile organizației, alături de adulți, participarea lor tot mai largă la programarea, organizarea și conducerea activității concrete în grupe, detașamente și unități. Fiecare pionier, în orice clipă, este părtaș la propria-i educare, la educarea celorlalți, într-o organizație politică aparținînd copiilor!

Grija partidului, a secretarului său general s-a manifestat în permanență prin asigurarea unor condiții minunate de muncă și viață tinerei generații.

Astăzi, toți copiii patriei îl omagiază pe marele lor îndrumător și prieten cu buchetul uriaș alcătuit din toate florile izbînzilor lor: roadele faptelor de muncă, ale cataloagelor, ale activităților pionierești.

Îl omagiază, fierbinte, asigurîndu-l că-i vor urma exemplul, conducîndu-se ferm în întreaga lor viață și activitate după înaltele învățăminte primite din partea celui mai iubit fiu al poporului. Patriot înflăcărat, neobosit revoluționar, om de omenie; un destin închinat luptei pentru libertate și dreptate, pentru construirea unui viitor luminos al poporului său, pentru pace, progres în lumea întreagă — pilda vieții și activității tovarășului Nicolae Ceaușescu este pentru întreaga generație tînără a României socialiste cel mai prețios tezaur de inimă și minte, cel mai înalt izvor de cutezanță.

CUTEZĂTORII

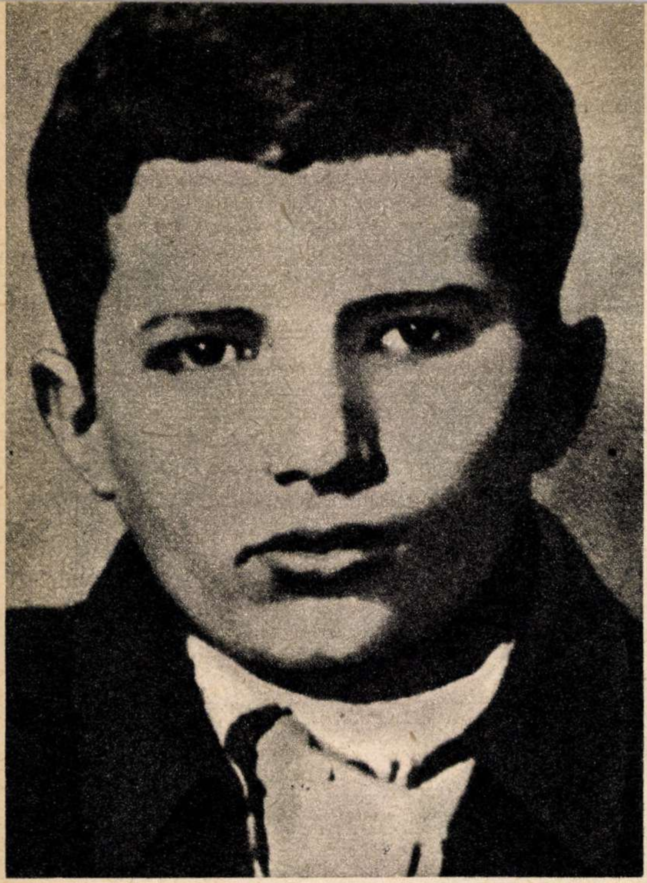

TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU CÎND ERA DE VÎRSTA VOASTRĂ.

Copii născuți în țara fericirii
A luptei și nestinsei deveniri
Creștem sub raza trainicei iubiri
Ce ne-o purtați în razele privirii.

COPIII PATRIEI

Copiii patriei de azi și de mîine au în biografia tovarășului Nicolae Ceaușescu exemplul unei copilării care a știut să treacă, dincolo de lipsuri și de zbucium, în lumea fascinantă a luptelor și dăruirii de sine, pentru cauza dreaptă a întregului popor. Și sînt sigur că prezența tovarășului Ceaușescu la înfăptuirea primelor detașamente pionierești din țară a fost împlinirea unui vis mult rîvnit de către fostul copil din Scornicești. Prin toate etapele de vîrstă prin care vor trece, copiii de astăzi și de mîine ai patriei — viitori uteciști și apoi comuniști — vor găsi, în biografia secretarului general al partidului, exemplele unei trăiri eroice, demne și strălucite. Ele vor fi, de asemenea, exemplele fericite pentru copiii copiilor lor.

A trăi în acești ani de măreție epopeică și, mai mult, a-ți forma personalitatea în acești ani, încă la o vîrstă fragedă și netulburată de umbrele trecutului, este tot ce-și poate dori o generație fericită. Amintirile ei vor fi dintre cele mai frumoase și mai rodnice.

Și sînt sigur că șoimii patriei și pionierii de astăzi și de mîine vor fi mîndri de anii în care s-au format și își vor face datoria în sensul cel mai înalt și mai emoționant al cuvîntului — bucurie pe care autorul acestor rînduri o trăiește încă de pe acum, iscălindu-se cu toată căldura inimii sale,

ALEXANDRU ANDRIȚOIU

TOT CE AVEM MAI DE PREȚ ÎN LUME

Mult iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, trăim cu adîncă emoție, cu înflăcărată bucurie acest moment neasemuit în care avem prilejul să vă urăm din suflet «La mulți ani!»

Sîntem mici, dar cutezători, oțeliți prin muncă și învățătură. Nimic nu e prea greu, nimic nu ne face să dăm înapoi pentru că în înțeleptul dumneavoastră cuvînt, rostit de la tribuna Conferinței Naționale a partidului, am simțit cu tărie că aveți încredere în noi, că ne chemați, alături de întregul popor, să făurim o Românie mai minunată decît în cele mai îndrăznețe visuri!

Noi, pionierii și șoimii patriei din glorioasa vatră tîrgovișteană, sîntem fericiți că putem face din inimile noastre un mănunchi al iubirii și devotamentului pentru dumneavoastră, că putem raporta: Tovarășe secretar general, tricolorul care împodobește cravatele noastre are profunde rezonanțe în sufletele noastre și este, așa cum ne-ați arătat, prin marele dumneavoastră exemplu de viață și muncă, tot ce avem mai de preț în lume.

Acum, cînd adunați, mîndru scrise în cartea istoriei, 60 de ani de viață și patru decenii și jumătate de activitate revoluționară, de dăruire comunistă, de nemărginită abnegație în slujba patriei, partidului și poporului, cînd numele dumneavoastră este rostit pretutindeni în lume cu stimă și admirație, ca un înalt simbol al păcii și colaborării, dorim să vă închinăm urările noastre izvorîte din adîncul inimii: **Multă fericire și sănătate! La mulți ani!**

ION MATEI
clasa a VIII-a,
Școala generală,
comuna Bolovani-Dîmbovița

Iubitului fiu al țării

Să ascultăm cîntecul apelor,
Să ascultăm cîntecul holdelor,
Să ascultăm cîntecul de iubire,
De necuprinsă iubire din noi;

Și glasul uzinelor să-l ascultăm
Căci tot ce sălășluiește pe-acest tărîm,
Pe acest mănunchi de vise și-mpliniri
Rostește un nume drag: CEAUȘESCU!

E numele ce-adună în el toate visele
Toată vrednicia acestui minunat popor,
Împletirea strînsă între cuvînt și faptă,
E numele cel mai demn al acestei națiuni.

E unicul nume ce se poate atribui
Vitejiei, dîrzeniei, omeniei românești;
E numele ce-nflorește pe buzele tuturor
Cînd ne gîndim la patrie, la viitor, la comunism!

DORINA MARIA MUȚIU
clasa a VIII-a,
Școala generală nr. 4, Sibiu

* * *

BUCURIA NEASEMUITĂ A ROSTIRII DE GÎND ȘI FAPTĂ

Aniversarea zilei dumneavoastră de naștere, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, înseamnă pentru mine și colegii mei, pionieri și șoimi ai patriei de la Școala generală nr. 8 din Satu-Mare, un moment deosebit în viață, bucuria neasemuită de a vă adresa cele mai fierbinți felicitări, izvorîte din adîncul inimii, de a rosti strămoșeasca urare: **«La mulți ani, multă sănătate și multă putere de muncă!»**

Învăț alături de alți copii din cartierul Carpați al municipiului nostru, într-o școală nouă, ridicată alături de alte clădiri noi în urma vizitei dumneavoastră în orașul nostru, cînd oamenii de aici erau greu încercați de urmările inundațiilor. Ne-ați îmbărbătat părinții, ați fost alături de noi, ați sădit în sufletele noastre și ale părinților noștri încrederea și speranța că totul va fi cît mai bine și frumos în viitor. Și viitorul și-a spus cuvîntul. Trăim acum un prezent luminos. Vă mulțumim din suflet, mult iubite tovarășe secretar general al partidului, pentru înaltele și prețioasele indicații și îndemnuri, pentru atenția deosebită cu care ne îndrumați și ne sprijiniți activitatea din cadrul organizațiilor noastre revoluționare, pentru ca noi, pionierii și șoimii patriei, români, maghiari, germani și de alte naționalități, să creștem așa cum ne îndemnați dumneavoastră, adevărați Feți-Frumoși comuniști. Ne-am străduit și ne străduim să răspundem prin fapte frumoase de muncă și de învățătură grijii părintești ce-am simțit-o mereu. Sîntem bucuroși că ne aflăm printre unitățile de pionieri fruntașe la învățătură. Am realizat și am depășit angajamentul nostru de muncă patriotică din anul trecut. În actuala ediție a Festivalului Național «Cîntarea României» căutăm să păstrăm tradiția succeselor obținute la precedenta ediție, prin spectacolele prezentate de formațiile noastre artistice pionierești.

Vă făgăduim fierbinte, mult iubite tovarășe secretar general al partidului, că vom face totul pentru ca urmînd exemplul dumneavoastră personal, de muncă și dăruire ce luminează călăuzitor întregul popor, să învățăm și să muncim, să gîndim și să acționăm în așa fel, încît să devenim cetățeni de nădejde ai patriei noastre scumpe.

Vom merge pionierește, cutezători, tot înainte!

DOINA VARGA
clasa a VIII-a,
Școala generală nr. 8,
Satu-Mare

MODEST SIMBOL AL RECUNOȘTINȚEI MELE

Mult iubite și stimate tovarășe secretar general, în această zi cînd sărbătorim cu toată bucuria și emoția împlinirea de către dumneavoastră a 60 de ani de viață și 45 de ani de activitate revoluționară, gîndul meu curat ca un porumbel alb în zbor, asemeni gîndurilor tuturor cutezătorilor purtători ai cravatei roșii cu tricolor de pe străvechiul

și mereu noul meleag românesc, se îndreaptă spre dumneavoastră cu adîncă dragoste și recunoștință, ca spre cel mai bun prieten și părinte al nostru, al copiilor.

Datorez grijii partidului, activității dumneavoastra neobosite, totul: copilăria mea fericită, casa frumoasă în care locuiesc, scoala nouă și modernă în care învăț, manualele, vacanțele minunate. Sînt mereu vii în inima mea îndemnurile pe care ni le adresați cu atîta căldură de a învăța temeinic, de a ne pregăti pentru muncă și viață, de a ne strădui să devenim urmași demni ai comuniștilor.

Aș vrea ca rezultatele mele la învățătură, în activitatea pionierească să fie un modest simbol al recunoștinței mele față de dumneavoastră și făgăduința că voi fi un adevărat comunist.

Vă urez din inimă: **La mulți ani, multă sănătate și putere de muncă, pentru a ne îndruma destinul luminos!**

OFELIA ROȘU
clasa a VII-a,
Școala generală nr. 7,
Botoșani

Scrisoare

Copiii Prahovei salută-n cor
Părintele iubit al patriei și-al lor.
Să ne trăiești în sănătate
Părinte drag, ce ne-ocrotești cu bunătate!

Salut fierbinte spunem într-un glas
Părintelui ce ne îndrumă pas cu pas
Învățătura, copilăria noastră fericită.
Ne-nvață să înălțăm o patrie neasemuită!

Părinte drag, mereu te vom urma
Din munca și din fapta ta vom învăța!
Să ne trăiești în pace și dreptate,
În fericire, în deplină sănătate!

ISABELA ȘTEFĂNESCU
clasa a IV-a,
Cenaclul literar «Mlădițe prahovene»,
Ploiești

* * *

ÎNALTUL EXEMPLU DE LUPTĂ ȘI DĂRUIRE REVOLUȚIONARĂ

«M-aș adresa, în primul rînd, copiilor, pionierilor, întregii noastre tinere generații: să nu uitați niciodată, dragi tovarăși tineri, că aveți, în primul rînd, îndatorirea de a face totul pentru însușirea și dezvoltarea celor mai înalte virtuți ce caracterizează poporul nostru — dragostea de adevăr, vitejia, pasiunea pentru muncă, hotărîrea fermă de a asigura ridicarea națiunii noastre pe noi și noi culmi de progres și civilizație». Sînt cuvinte înscrise în cronica de aur a țării. Ele exprimă dragostea și grija părintească ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii, pentru cea mai tînără generație. Sînt cuvinte calde, simple, tulburător de simple. Ele cuprind, asemenea ghindei din care va răsări stejarul, semnificația profundă a unei deveniri revoluționare, crezul adolescentului care la vîrsta de 15 ani începea eroic lupta revoluționară, sub steagul Partidului Comunist Român, pentru cauza poporului nostru.

Dragostea de adevăr a purtat pașii revoluționarului de 15 ani, Nicolae Ceaușescu, spre Craiova, la procesul înscenat celor ce conduseseră lupta muncitorilor ceferiști și petroliști. Acolo, în sala tribunalului militar, și-a făcut auzit cuvîntul. Tînărul revoluționar și-a rostit răspicat protestul, ca reprezentant al muncitorimii din Capitală și a cerut punerea în libertate a celor judecați.

Încrederea în forța partidului, a clasei muncitoare, curajul și bărbăția i-au dat tărie utecistului Nicolae Ceaușescu să înfrunte prigoana jandarmilor și polițiștilor, să suporte regimul din închisori, bătăile, înfometarea.

Patru ani mai tîrziu, văzîndu-l la închisoarea din Brașov, scriitorul Eugen Jebeleanu, impresionat de atitudinea demnă, de voința și inteligența neobișnuită a tînărului revoluționar, avea să scrie în «Cuvîntul liber»: «Ceaușescu e un copil. Dar e un copil cu o inteligență de o maturitate surprinzătoare. E scund, slab, cu ochii mici și vioi, două boabe de piper. Vorbește repede, puțin prea repede, parcă voind să spună deodată tot ce știe. Are 19 ani, dar a văzut și a pățit ca pentru 90».

Secretar al organizației regionale U.T.C. din Valea Prahovei, membru al C.C. al U.T.C. apoi, din 1939, secretar general al U.T.C., iar după victoria de la 23 August 1944, secretar general al C.C. al U.T.C., tovarășul Nicolae Ceaușescu, format la școala aspră a muncii în ilegalitate, s-a aflat mereu în cîmpul fertil al faptei revoluționare. Comuniștii români, întregul popor au simțit în înțeleptul și neînfricatul tînăr pe cel mai bun fiu al patriei, încredințîndu-i însărcinări din ce în ce mai însemnate, prin care a participat în mod decisiv la înfăptuirea idealurilor noastre. Astăzi, exemplarul comunist de omenie care deține suprema răspundere în conducerea partidului și statului conduce cu clarviziune și adîncă dragoste pentru noi toți mersul României socialiste spre cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației.

Nețărmuritul devotament pentru patrie, hotărîrea fermă de a asigura ridicarea națiunii noastre i-au sporit energia revoluționară, l-au ajutat să se identifice cu ființa poporului, cu aspirațiile și idealurile lui de luptă.

Acum, cînd țara întreagă se află în sărbătoare și-l omagiază pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, la aniversarea a 60 de ani de viață și a 45 de ani de activitate revoluționară, îndemnurile calde, părintești ale președintelui țării, adresate tinerei generații, se vădesc odată mai mult a fi pentru noi toți un înălțător program de muncă și de viață.

COSTACHE ANTON

O țară avem și-un brav conducător

O țară-avem și un pămînt
Udat cu sînge de eroi
Ce s-au legat cu jurămînt
Și s-au jertfit ieri pentru noi.

Un crez avem și o voință
În inimile de români
Și-ndeplinita pentru veci dorință:
Să fim, aici, la noi, stăpîni.

O țară-avem și un popor
Ce-și apără de secoli glia
Și-un înțelept conducător
Iubit în toată România.

O limbă-avem, dulce și clară,
În inimi nestinsă văpaie
Și-un brav conducător de țară:
CEAUȘESCU NICOLAE!

Cuvinte scumpe cînd rostim...

Cînd rostim **PARTID**
Simțim din plin
Că acest cuvînt
E greu de semnificații
Și ne tresare inima în prelungi vibrații
Și sîntem fericiți
Că omul e om!

Cînd rostim **PATRIE**
Ne inundă
Lumina strămoșilor noștri
Și ne simțim puternici
Și ne vedem nemuritori
Prin timp trecînd cutezători
Ca și dînșii.

Cînd rostim **CEAUȘESCU**,
Ni-e inima o sărbătoare
Gîndul se prelungește
În arbori și-n flori

Și faptele noastre-s mai avîntate
Și tot ce visăm devine realitate
Dintr-un capăt de țară în celălalt.

ȘTEFAN CHELARU
clasa a VII-a,
Școala generală, comuna
Mogoșești-Iași

Omagiu

Iubite fiu al neamului străbun,
Tu patria slujești cu-nțelepciune și iubire.
Și numai bucurii i-aduci și fericire!
Azi țara s-a-mbrăcat de sărbătoare,
Și cu mulțumire-n glas
Întreg poporul muncitor
Te întîmpină pentru a-ți spune:
Să ne trăiești ani mulți, iubit conducător!

CORINA DRAGOSLAV
clasa a VIII-a,
Școala generală nr. 3, Vaslui

Unindu-ne gîndul și simțirea cu întregul popor, în ziua de lumină
cînd anii de viață și luptă vi-i sărbătorim, vă urăm din adîncul inimilor noastre
de copii fericiți, într-o țară fericită, un sincer și fierbinte

«LA MULȚI ANI!»

Copilărie fericită

Copilărie fericită noi trăim
Și zilnic învățăm cu spor;
La școală și acasă toți muncim,
Așa cum ne îndemni, iubit conducător.

În gînd și în cuvînt și-n faptă
Vrînd să fim demni de-acest popor
Noi îți urmăm povața înțeleaptă,
Muncim și învățăm, iubit conducător.

În tainele științei azi pătrundem,
Pe culmi vom duce țara-n viitor,
Copiii țării se pregătesc pentru mîine
Așa precum ne ceri, iubit conducător

Urare

Inimi tinere și cugete curate,
Noi, pionierii patriei, pășim
Pe căi senine și spre piscuri 'nalte
O țară și mai mîndră să zidim.

Ne sînteți tuturor conducătorul
Izbînzilor care au fost și care vin,
Conduceți cu pricepere poporul
Și pașii ne-ndreptați spre comunism.

La vîrsta împlinirilor mărețe,
Omagiul nostru cald vi-l dăruim.
Cu flori în brațe și cu tinerețe
Un sincer «La mulți ani!» noi
vă dorim!

Mulți ani de dragoste, pentru partid și țară,
Alături de acei ce îi iubiți
Tovarășe
Ceaușescu Nicolae
Cu noi alăturea să îi trăiți!

MIHAELA STOICA
clasa a V-a, Școala
generală nr. 10, Oradea

Cîntecul cel mai frumos

De-aici,
De unde susură cele trei Crișuri,
Peste inima înflorită a țării,
De-aici, unde graiul
Este curat și limpede,
De-aici, din locurile
astea sfințite de
Menumorut cel bărbos,
Inimos și curajos,
De-aici, de unde a țîșnit
Cîntecul cel mai frumos
Trimit celui mai bun părinte
Un «La mulți ani!» fierbinte
Înmiresmat cu florile de tei
Înălțat din inimile noastre de copii.

MANUELA STOICESCU
clasa a IV-a, Școala
generală nr. 4, Oradea

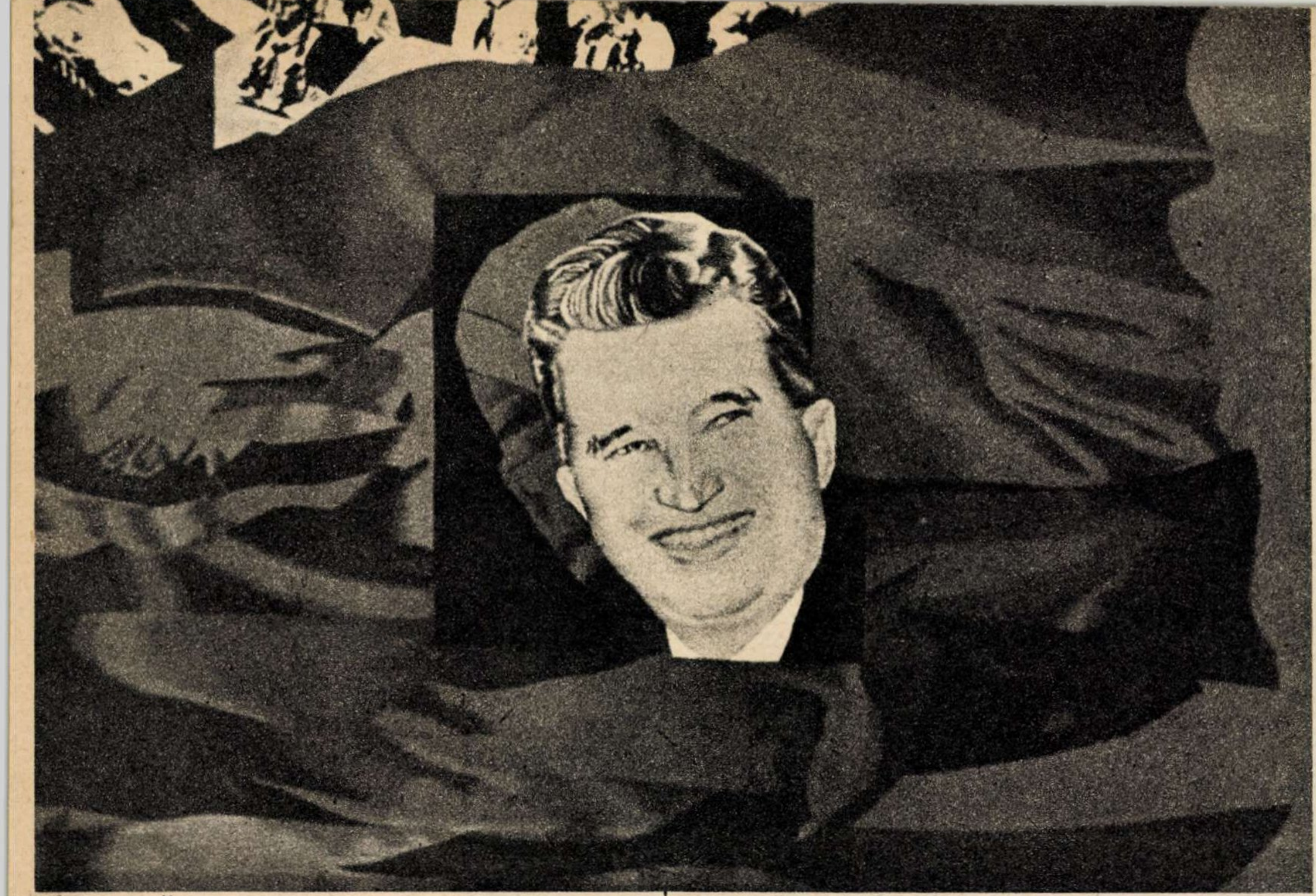

TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU ȘI TINERETUL. Tapiserie de Cornelia Ionescu-Drăgușin.

Comunist și erou

Cînd spun țară de soare,
cînd spun holdă și floare,
cînd spun fabrici și munți,
cînd spun cerul albastru,
înțeleg: CEAUȘESCU,
Om și părinte,
comunist și erou.

FLORENTINA GAVRILESCU
Cenaclul literar pionieresc «Zburătorul»

UN OM ÎNTRE OAMENI, UN OM PENTRU OAMENI!

DASCĂLI ȘI ELEVI, LA IZVORUL MARELUI EXEMPLU

Copiii pe care îi învăț sînt în clasa a II-a. Cei mai mulți dintre ei au devenit pionieri anul acesta. De curînd, ieșiți din lumea abecedarului, micii mei elevi s-au deprins să-și trăiască viața de școlari, de pionieri, cu seriozitate.

Învățăm la lecții și în activitățile pionierești multe lucruri frumoase și folositoare: din natura înconjurătoare, din viața oamenilor zilelor noastre, din istoria poporului. Pionierii detașamentului meu își cunosc orașul, au făcut excursii în județ și în afara lui.

Ei **văd, află și înțeleg.** Înțeleg că trăiesc într-o țară liberă, harnică — așa cum stă scris în cartea lor de citire. Înțeleg că o viață bună se clădește prin muncă, prin solidaritate umană, prin respectul adevărului, prin cinste și demnitate. Înțeleg că partidul le cere să trăiască astfel — și că această cerință se armonizează firesc cu dorința lor de a trăi frumos și drept.

Copiii pe care îi învăț sînt abia în clasa a II-a — dar știu și înțeleg că partidul comunist înseamnă oameni; oameni buni, harnici și drepți; că în fruntea partidului și a țării se află un om, un comunist — întîiul dintre comuniști.

Am deschis programul de activități al acestui an cu o vizită la Scornicești. La întoarcere, s-a organizat o adunare de detașament dedicată cunoașterii vieții și activității tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Chipul președintelui țării ne veghează creșterea; el este adînc întipărit în inimile copiilor; tabloul încadrat în tricolor, aflat deasupra catedrei, imaginile televizate, imaginile din presă. Dar, mai presus de toate, izbînzile unei țări întregi a cărui popor urcă trepte spre viitor purtînd în inimi un exemplu: Nicolae Ceaușescu.

În cartea noastră de citire se află o Urare — dedicată tovarășului Nicolae Ceaușescu. Copiii, pionierii țării, știu să-i continue versurile cu tot ceea ce sufletul lor sensibil a asimilat din exemplul de muncă, abnegație și patriotism al primului cetățean al țării.

Urmăm neabătut acest mare exemplu care ne sprijină permanent munca noastră de dascăli; această mare lecție de la care, împreună, educatori și copii, învățăm zi de zi cutezanța.

MARIANA SĂNDULESCU
învățătoare,
Școala generală nr. 4,
Rîmnicu Vîlcea

* * *

GÎNDURILE UNEI MAME

Sînt o femeie simplă și nu prea obișnuită să-mi aștern gîndurile pe hîrtie. Aș vrea, mult stimate tovarășe Ceaușescu, să vă povestesc cîte ceva despre familia mea. Știu cît de mult vă interesează viața noastră și mai știu că numeroase măsuri luate din înalta dumneavoastră inițiativă sînt menite să ridice la un cît mai înalt nivel de civilizație traiul celor ce muncesc. Soțul meu este strungar la Întreprinderea de mecanică fină din București, avem șase copii, iar al șaptelea va sosi curînd. Pînă nu de mult, și eu am lucrat ca muncitoare la fabrica de încălțăminte. Acum, pentru o vreme, am întrerupt lucrul. Viața familiei mele este un exemplu din miile din țara noastră. Avem un apartament confortabil, într-unul din blocurile noi ale Capitalei. Este frumos mobilat, cu tot ce ne trebuie. Cinci dintre copiii noștri sînt la școală. Cea mică, Nicoleta, este în clasa întîi, cel mare, Emanuel, este într-a șaptea. Sîntem mulțumiți de cum învață și se comportă. Prin felul cum ne gospodărim acasă i-am învățat, de mici, cu munca și răspunderea. Altfel nu se poate.

Faptul că ei primesc manuale gratuite, că școala este gratuită, că pentru fiecare dintre ei avem indemnizație, plus un ajutor special destinat familiilor cu mulți copii, ne creează bune condiții de viață. Eu, în gîndul meu, vă socotesc pe dumneavoastră ca un părinte pentru toți copiii țării. Nu există un prilej care să treacă fără să-i îndemnați pe cei tineri să învețe, să muncească, să se pregătească, încă din copilărie, pentru muncă și viață. Multe măsuri bune s-au luat în școală, în pionierie, pe baza înaltelor dumneavoastră indicații. Vă sîntem recunoscători si vă mulțumim din toată inima, mult stimate și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, pentru dragostea cu care îi înconjurați pe copiii țării, pentru condițiile pe care statul nostru le creează formării tinerei generații. La rîndul nostru, ne vom strădui ca, în familie, să ne educăm copiii în spiritul eticii și echității comuniste, iar la locurile de muncă să fim pentru cei tineri adevărați educatori, exemple frumoase, demne de a fi urmate.

GEORGETA FLOROIU
str. Macaralei, bloc Z 13,
București, sector IV

MÎNDRIA DE A FI MUNCITOR

Lucrez la «Electronica» de cînd eram de vîrsta cutezătorilor. Sînt și am fost muncitor în această însemnată uzină bucureșteană și, sub ochii mei, am văzut-o, în ultimul deceniu, crescînd ca-n basme: într-un an ca în șapte, cum se spune! «Minunea» se datorește muncii devotate, responsabile a fiecăruia dintre noi, cei care lucrăm aici. Proprietar și producător în același timp, învestit cu puterea de a-și spune părerea, în toate problemele producției, muncitorul este în țara noastră un factor de mare răspundere. Demnitatea muncitorească este o trăsătură definitorie a constructorului socialismului, în România socialistă. Știm cu toții că vizitele de lucru ale conducătorului statului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, dialogul permanent pe care-l poartă cu clasa muncitoare determină ridicarea continuă pe trepte tot mai înalte de civilizație a poporului nostru. N-am să uit niciodată cuvintele pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu le-a rostit de la înalta tribună a Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român, cuvinte pline de încredere în clasa muncitoare, clasa conducătoare a națiunii noastre socialiste. Arătînd că ea și-a asumat răspunderea făuririi unei societăți fără clase, tovarășul Nicolae Ceaușescu spunea că tot ea trebuie să-și asume și rolul de a conduce direct munca țării în realizarea acestui măreț obiectiv. Cîtă mîndrie muncitorească includ aceste importante teze, ce imbold puternic constituie pentru noi!

Acum, cînd întreaga țară sărbătorește împlinirea a 60 de ani de viață și 45 de ani de activitate revoluționară a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, gîndurile mele se îndreaptă cu recunoștință spre marele fiu al clasei muncitoare, căruia îi doresc la mulți ani, multă sănătate și fericire, alături de tovarășa Elena Ceaușescu, de întreaga familie. Fie ca tinerețea fără bătrînețe să vă lumineze calea, mult iubite tovarășe Ceaușescu, spre binele și înflorirea României socialiste!

ION RĂDUCAN
Erou al Muncii Socialiste

COPIII LUMII IUBESC ROMÂNIA

În călătoriile mele peste hotare am întîlnit, adesea, copii şi tineri care m-au întrebat despre România. Voiau să ştie totul despre ţara noastră, fiindcă auziseră vorbindu-se despre hărnicia oamenilor, despre strălucitele lor realizări. Copiii liceului din Perth (Australia de vest) ştiau că sîntem o ţară situată în estul Europei şi mă rugau să le povestesc despre Bucureşti, capitala ţării. Giovani, un băiat din Pisa (Italia), ştia de la tatăl său, muncitor la Şantierul Naval din Livorno, că România este o ţară socialistă, în fruntea căreia se află un om deosebit, un mare preşedinte care iubeşte poporul — tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Jean Pierre, din Ajaccio (Corsica), îmi spunea într-o discuţie că ar vrea să poată participa la... expediţiile «Cutezătorii»! La ei, astfel de excursii si le pot permite numai copiii oamenilor bogaţi. Un elev din clasa a VI-a, din Liége (Belgia) îmi spunea că fratele său mai mare este şomer de mai multe luni şi că, la ei acasă, se vorbeşte cu admiraţie de faptul că în România, ţară condusă de preşedintele Nicolae Ceauşescu, toţi cetăţenii au asigurate locuri de muncă.

La rîndul meu, am povestit despre voi, copiii ţării mele, care creşteţi într-o orînduire socialistă, le-am povestit despre şcolile voastre noi şi bine dotate, despre casele pionierilor şi şoimilor patriei, despre tabere şi, în general, despre aspiraţiile vîrstei pionereşti. O copilărie frumoasă şi fericită, vegheată cu dragoste de către partid, copilărie care se bucură de permanenta grijă a preşedintelui Republicii.

Prin politica de pace şi prietenie promovată cu înţelepciune de tovarăşul Nicolae Ceauşescu, patria noastră şi-a cîştigat admiraţia şi preţuirea pe toate meridianele globului. Acum, cînd tovarăşul Nicolae Ceauşescu împlineşte 60 de ani, îi dorim din adîncul inimii multă sănătate şi viaţă lungă, bogată în înfăptuiri, spre gloria şi fericirea ţării.

Academician
EUGEN PORA

* * *

ÎNVĂȚĂM, MUNCIM, ÎNVĂȚĂM

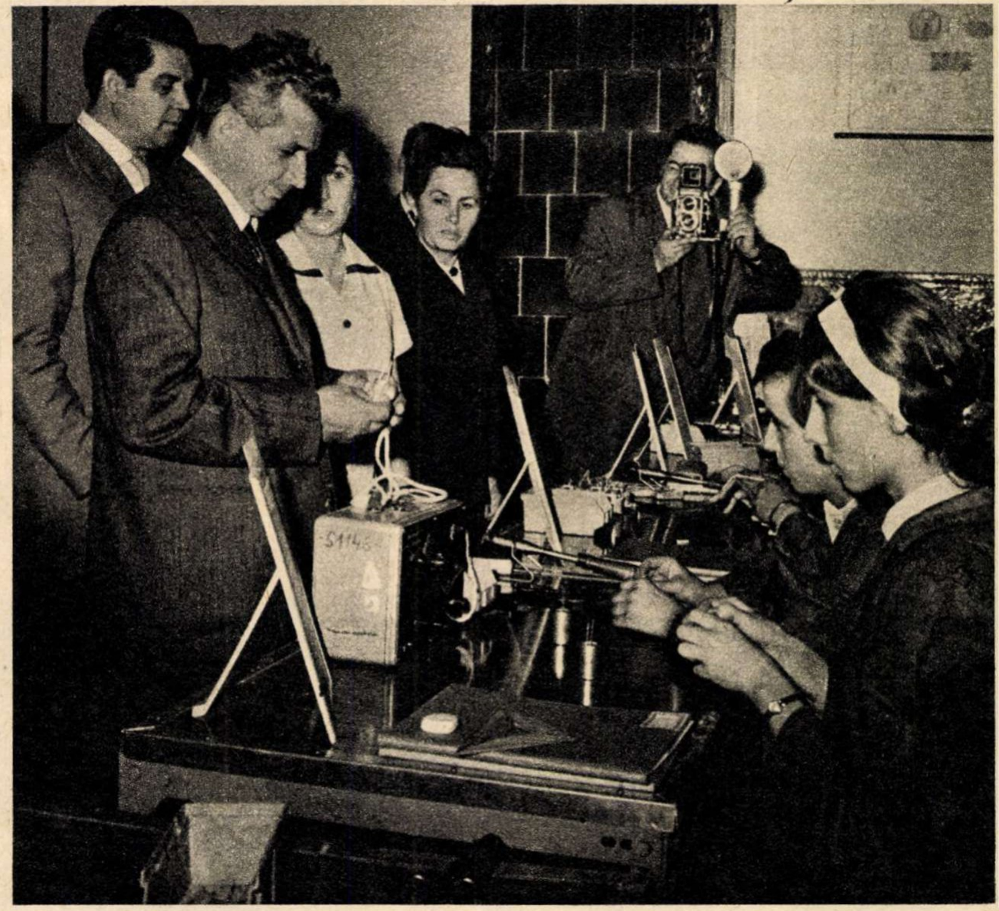

Ridicată pe temelii seculare, bazată pe principii viguroase, şcoala românească s-a bucurat întotdeauna de respect şi admiraţie. Niciodată, însă, ea nu şi-a propus ţeluri atît de înalte şi nu a fost în mai mare măsură aptă să le realizeze ca în anii noştri. Partidul Comunist Român, secretarul său general, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, au pus în faţa şcolii perspectiva de a pregăti pentru societatea noastră, aflată în plină dezvoltare, tineri cu o exemplară pregătire generală şi practică, cu un orizont cultural-ştiinţific larg, calificaţi într-o profesiune din sfera producţiei materiale, capabili să lucreze în fabrici şi uzine de îndată ce intră în viaţă, familiarizaţi cu cercetarea şi proiectarea, pregătiţi nu numai să producă, ci şi să creeze.

Puternica dezvoltare a învăţămîntului în ţara noastră face parte din vastul program de construire a societăţii socialiste multilateral dezvoltate şi înaintare a României spre comunism. Legată strîns de viaţă, de nevoile societăţii, de necesitatea pregătirii forţei de muncă, avînd rolul de a promova ideologia revoluţionară a partidului, şcoala are la noi o sarcină hotărîtoare în formarea şi educarea tineretului.

Cu spiritul său clarvăzător, cu adînca înţelegere a mersului istoriei pe care le manifestă în întreaga sa activitate, tovarăşul Nicolae Ceauşescu a adus inestimabile contribuţii în domeniul învăţămîntului. Necesitatea integrării învăţămîntului cu cercetarea şi producţia constituie una din cele mai valoroase teze ale tovarăşului Nicolae Ceauşescu şi a deschis larg drumul modernizării învăţămîntului. Pe acest temei, partidul şi statul nostru au luat măsuri eficiente de sprijinire a corelaţiei dintre cei trei factori, îndreptîndu-şi eforturile spre satisfacerea cît mai deplină a cerinţelor izvorîte din construcţia societăţii socialiste multilateral dezvoltate, situînd astfel şcoala românească printre cele mai înaintate din lume. Cu deplină satisfacţie, tineretul ţării îşi îndreaptă gîndurile de recunoştinţă spre secretarul general al partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, de a cărui neîntreruptă grijă pentru dezvoltarea şi perfecţionarea învăţămîntului beneficiază în fiecare moment. Prima promoţie de tineri care a absolvit şcoala de zece ani îşi aduce aminte cu toată recunoştinţa că generalizarea ei se datorează omului care călăuzeşte cu atîta dragoste paşii tineretului în care vede viitorul naţiunii.

«Consider că trecerea la învăţămîntul de zece ani este o necesitate obiectivă, esenţială pentru progresul şi dezvoltarea viitoare a societăţii româneşti» a spus tovarăşul Nicolae Ceauşescu la Plenara C.C. al P.C.R. din aprilie 1968, iar în Raportul la Congresul al XI-lea al Partidului Comunist Român, secretarul general al partidului a indicat cu limpezime obiectivele şcolii de zece ani, care trebuie să asigure o pregătire unitară de cultură generală şi profesională, în concordanţă cu cerinţele economiei naţionale, astfel încît, la absolvire, tinerii să se poată încadra cu bune rezultate într-o muncă utilă. An de an, prin măsurile luate de partid, legătura instrucţie-producţie a cunoscut trepte calitativ superioare. Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român din iunie 1977 şi măsurile care au urmat au dus mai departe dezvoltarea învăţămîntului liceal şi profesional, care şi-a îmbunătăţit structura, organizarea şi conţinutul în strînsă legătură cu dezvoltarea economico-socială a ţării, cu progresul ştiinţei şi al culturii.

Două luni mai tîrziu, în septembrie, clopoţelul a sunat, ca de obicei, începutul anului şcolar în ţara noastră. Mii de elevi au intrat în noile licee industriale, economice, agroindustriale şi de alte profiluri, care întrunesc toate condiţiile pentru a le asigura o pregătire de specialitate diferenţiată, corespunzînd necesităţilor economice şi sociale ale ţării. Şi astfel, prin măsurile iniţiate de partid, de secretarul său general, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, a început un nou proces de adîncire a pregătirii practice a elevilor, a caracterului aplicativ al tuturor disciplinelor. În şcoala noastră se asigură astfel, în prezent, o mai temeinică pregătire a tineretului pentru muncă şi viaţă, se deschide un orizont mai larg de cunoaştere. Prin preţioasele indicaţii ale tovarăşului Nicolae Ceauşescu, s-a asigurat, în urma plenarei din iunie 1977, o corelaţie mai strînsă între diferitele trepte ale învăţămîntului gimnazial, liceal, superior, pe de o parte şi a acestora cu producţia, pe de altă parte.

Preocupat continuu de procesul de educare a tinerei generaţii, ca un mare şi inegalabil prieten al ei, tovarăşul Nicolae Ceauşescu îi adresează chemarea de a se forma în cultul muncii. Educaţia prin muncă şi pentru muncă a devenit principiul de viaţă al celor tineri. El constituie unul din importantele obiective ale şcolii, în care există cele mai bune condiţii pentru ca tînărul în formare să-şi dăruiască toate forţele şi priceperea înfloririi patriei. Şcoala a dobîndit astfel noi dimensiuni, prin contribuţia pe care o are la opera de făurire a omului nou.

Oricît de înalt ar fi forumul de la care secretarul general al partidului, preşedintele Republicii, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, se adresează poporului, oricît de important ar fi dialogul pe care-l poartă cu oamenii muncii, tineretul nu este niciodată uitat. Chemările, îndemnurile adresate de cel mai iubit prieten şi îndrumător al tinerei generaţii au un deosebit ecou. Cu toate prilejurile, uteciştii, pionierii, şoimii patriei raportează partidului, tovarăşului secretar general despre faptele lor de muncă, în care sînt mereu însufleţiţi de exemplul activităţii neobosite, înflăcărate a tovarăşului Nicolae Ceauşescu. Nu există tînăr care să nu poarte în suflet îndemnurile tovarăşului Nicolae Ceauşescu la Conferinţa Naţională a Partidului Comunist Român: **«Învăţaţi, munciţi şi învăţaţi pentru a deveni buni muncitori, buni specialişti, cetăţeni demni ai patriei noastre socialiste»**.

An de an, noi promoţii de absolvenţi ai şcolii generale, ai liceelor de specialitate, ai facultăţilor, bine pregătiţi, pentru muncă şi viaţă, intră pe porţile întreprinderilor, devenind, prin muncă devotată, prin spirit novator şi inteligenţă creatoare, constructori ai societăţii noi în România. Structură în deplin acord cu cerinţele societăţii noastre în continuă prefacere, şcoala românească se dezvoltă cu faţa spre viitorul comunist al patriei.

CREȘTEM ODATĂ CU ȚARA

O sală arhiplină. Spectatorii, în picioare, aplaudă minute în șir. Pe scenă, copii din Scornicești, îmbrăcați în pitoreștile costume populare ale călușarilor, mulțumesc cu modestie. Succesul — la Festivalul Național «Cîntarea României» — îi bucură, se-nțelege. Cu toate acestea, par intimidați...

Așa i-am întîlnit,la București, cu cîteva luni în urmă, pe cei care ne sînt gazde. Acum, ne dăm seama cît de nerăbdători sînt să ne arate școala, să-și prezinte părinții, să atragă atenția asupra frumuseții locurilor în care trăiesc. O fetiță cu păr auriu și ochi neastîmpărați, Tania Bologan din clasa a V-a, insistă să intrăm în cabinetul de istorie al școlii.

— Ești «tare» la istorie? o întrebăm.

— Îmi place. Este ca o carte cu pagini multe, multe, pe care ai vrea să le citești dintr-o răsuflare.

— În curînd, comuna noastră va sărbători 400 de ani de atestare documentară, intervine Costel Stamate, mîndru de cunoștințele și exprimarea lui științifică. Știu aceasta de la «cerc», ne lămurește el. Există un document prin care Vlaicu Vodă a împroprietărit doi țărani români din satul Tătărăi, azi Scornicești. Se mai zice și că Mihai Viteazul a luat de la noi oșteni pentru armata lui. Apoi, și în 1907 oamenii de aici s-au arătat dîrji...

— În cabinetul de istorie, adaugă și Cornelia Mateescu, ne simțim parcă alții. Mai mari, mai gravi. Imaginile care ne înconjoară, mărturiile trecutului glorios de luptă al poporului ne impresionează. Cel mai mult însă ne însuflețește ideea că aici, unde trăim noi, a copilărit și președintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Noi toți, pionierii din Scornicești, ne-am propus să cunoaștem cît mai amănunțit viața și activitatea iubitului conducător. Sînt mulți copii din țară care vin să vadă aceste locuri dragi. Iar noi vrem să fim în măsură să răspundem dorinței lor de a afla cît mai multe lucruri despre fiul atît de drag al comunei noastre, al întregii țări. De aceea, după cum vedeți, avem aici numeroase materiale, fotografii, extrase din ziare care ilustrează momente din viața și activitatea secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Un grup de viitori — dar de ce nu chiar actuali?! — tehnicieni ne anunță că aparatele au fost puse în funcțiune pentru demonstrație.

— Ce aparate? întrebăm surprinși.

— Cele lucrate de noi. Singuri le-am bobinat, singuri le-am asamblat. Facem o mulțime de treburi cu ele. Veniți să vedeți!

Desigur, ne-am dus.

Și aici, bineînțeles, explicații, demonstrații dintre cele mai savante, cum ni s-au părut nouă.

— La voi și fetele sînt «contaminate» de tehnică? ne adresăm Ioanei Voicu, care tocmai închidea niște circuite.

— Firește, dar mai lucrează minunat croitorie și artizanat. Nu se poate să nu fi observat în școala noastră perdelele, fețele de masă, ștergarele... Dar ca să nu fiu nedreaptă, o să vă spun că și băieții, în atelierul lor, construiesc mobilier pentru laboratoare, suporturi pentru flori fel de fel de alte lucruri utile. Cît timp, oare, ar fi necesar ca să afli cîte ceva despre toate preocupările lor? Desigur, nu există un răspuns la această întrebare. Pentru că, ne-am convins, acestea sînt dintre cele mai diverse, spiritul lor cercetător, de căutări, de inițiativă, duce la o bogată viață pionierească, la o adevărată integrare în viața socială a obștei.

«Are *numai* 23 de ani», auzim adesea spunîndu-se despre un tînăr. «Oh, are *deja* 23 de ani», zic oamenii din Scornicești, cînd este vorba despre cooperativa lor agricolă de producție. Cum, același număr de ani poate să însemne și puțin și foarte mult? Se pare că da. Pentru că, pe vremea cînd încă nici un copil de astăzi, din comună, nu se născuse, părinții lor hotărau să-și adune laolaltă bruma de avere și să muncească împreună. Par îndepărtați acei ani cînd aveau de învins sărăcia. Fiecare anotimp trecea greu, dar le aducea tot mai multe împliniri. Lanurile începeau să rodească, dealurile să se îngreuneze de roadele viilor, noile adăposturi ale sectorului zootehnic să devină neîncăpătoare.

Cu fiecare an, oamenii au devenit mai siguri pe forțele lor, mai întreprinzători și mai cutezători în gîndire. Copiii știu de la părinții și frații mai mari că numai prin muncă, prin muncă dîrză, au fost posibile toate realizările. Și mai știu copiii din Scornicești că și ei, la rîndul lor, vor trebui să se dovedească harnici și pricepuți, să cinstească și să onoreze înaltul titlu de «Erou al Muncii Socialiste» ca și medalia de aur «Secera și ciocanul» dobîndite în ultimii trei ani, pentru munca temeinică, de calitate, a părinților lor.

— O întîlnire cu pionierii Scorniceștilor prilejuiește întotdeauna discuții pasionante, ne spune tovarășul Gheorghe Bărbulescu, secretar al comitetului comunal de partid. Aceasta pentru că de fiecare dată ei pun probleme foarte serioase la care așteaptă răspunsuri documentate. Nu despre ceea ce s-a realizat — case noi, spital, policlinică, creșe, blocuri pentru muncitori — vor ei să discute ci, mai ales, despre viitor, despre pregătirea lor profesională, despre pregătirea lor pentru viață. Și mai vor un lucru pionierii — chiar de pe acum să se facă utili, să dovedească prin fapte că sînt fii buni ai comunei, «oglinda fidelă a părinților», cum spune o vorbă bătrînească.

«Pionierii sînt harnici, pionierii sînt veseli, pionierii sînt inimoși, pionierii sînt fiii noștri dragi, chezășia realizărilor de mîine» înmănunchează tovarășul Gheorghe Bărbulescu în cîteva cuvinte, părerile tuturor despre pionierii din Scornicești.

ELENA MĂNESCU

PORȚI DESCHISE LA ATELIERUL FANTEZIEI

Pionierii au fost și sînt fără încetare prezenți în laboratoarele în care se desfășoară elaborarea revistei lor, «Cutezătorii». Prezenți prin spiritul tineresc care animă publicația consacrată lor, prin solidaritatea de inimă și de ideal care alătură generația cravatei roșii cu tricolor tuturor generațiilor societății noastre, ei sînt adesea prezenți în sensul cel mai propriu, atunci cînd trec pragul redacției pentru a supune atenției realizatorilor revistei un vers, un un desen, un proiect tehnic, o construcție realizată de ei înșiși, pentru a-și spune cuvîntul în colegiul de pionieri al redacției, în juriile din care fac parte sau, pur și simplu, ca să ne cunoască.

A venit momentul ca acestor întîlniri — prin intermediul cărora, la redacție sau în școli, tabere, case ale pionierilor și șoimilor patriei, realizatorii revistei au cunoscut, în cei zece ani de apariție a ei, sute de mii de pionieri și școlari — să li se creeze un veritabil cadru organizatoric! A făcut-o rubrica noastră «Atelierul fanteziei», inaugurînd astfel **Ziua porților deschise.**

Primii oaspeți au fost un grup de pionieri fruntași de la Liceul industrial «Dumitru Petrescu» din Capitală. Într-o frumoasă zi de iarnă, aceștia au poposit la redacție plini de întrebări și dragoste pentru publicația lor. Prima dintre aceste întrebări era: cum se tipărește revista cutezătorilor? Pentru a primi răspunsul cel mai calificat, pionierii i-au vizitat în primul rînd, la locul lor de muncă, pe tipografi. Au făcut astfel cunoștință, rînd pe rînd, cu toate fazele prin care trece mesajul de dragoste și grijă părintească al partidului, al societății noastre, pentru a putea să-și ia zborul către ei, sub forma paginilor de revistă, și au fost martori ai dăruirii cu care muncitorii de la mașinile de cules, retușorii, montorii, gravorii pregăteau textul și imaginile numărului sărbătoresc pe care îl aveți în față.

După care au putut să admire performanțele mașinii de tipărit a «Cutezătorilor», ocupată la ceasul acela să biruiască tirajul record al revistei noastre.

La secretariatul de redacție, adevărat atelier al fanteziei, unde textele, desenele, fotografiile capătă aranjamentul artistic care dă echilibru și armonie fiecărei pagini a publicației, vizitatorii i-au întîlnit pe realizatorii acesteia.

A urmat un dialog viu și rodnic, la care au participat redactorul șef al revistei, alți membri ai redacției. S-a discutat cu însuflețire. Despre cele văzute. Despre cele citite în «Cutezătorii». Bune, foarte bune sau apte să suporte îmbunătățiri. «Agenda pionierului-comandant» reprezintă un sprijin direct pentru comandanții de detașament. Redactată mai puțin «specializat», ar izbuti să-i antreneze, direct, pe toți pionierii la frumoasele activități pe care le prezintă. «Dicționarul politic» ar putea să îmbrățișeze o arie mai largă de termeni într-un spațiu mai restrîns. Participanți la «Cîntarea României», la «Daciada», oaspeții își prezintă impresiile privind rubricile noastre dedicate acestor acțiuni, sugerîndu-ne teme și chiar procedee publicistice pentru mai eficienta lor prezentare în revistă.

Aria subiectelor se lărgește. Se mărturisesc preferințe (în poezie, în muzică), se împărtășesc proiecte.

Deodată — surpriză: pionierii nu au venit cu mîna goală. Mircea Vlăduț și Traian Mitrache, din clasa a VI-a, Paula Bobe, Daniela Rotar și Daniel Profiroiu, din clasa a VII-a, prezintă mai multe desene, foarte diferite ca motiv de inspirație și mod de realizare. Adunarea se constituie într-un... cenaclu! Cei prezenți, pionieri și redactori își formulează opinia.

Este rîndul poeților. Aceștia scot din buzunare foile de caiet pe care au caligrafiat cu duioșie de autor una dintre primele lor poezii.

Iarna-i blîndă și frumoasă.

ne spune în vers Ovidiu Minca, din clasa a V-a, și simțim cu toții că are dreptate:

Iarna-i soră cu copiii,
Cu veselie o primim...

Prin versurile Ancăi Graure, tot din clasa a V-a, trecem într-un registru mai grav:

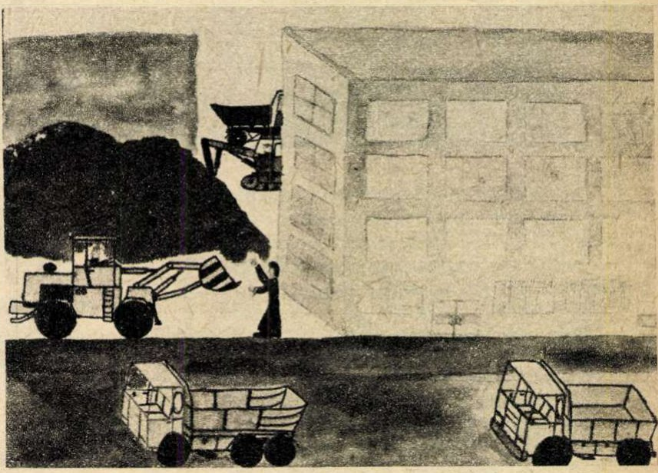

Pletele tale, Românie,
Înlănțuie semeția
Carpaților...
Sub ea bate inima
noastră...

Stihurile delicate ale Ancăi deschid în chip fericit calea poemului pe care îl prezintă Valentin Foltescu, din aceeași clasă. Ascultăm, transpus în cuvinte, sentimentul adînc pe care țara întreagă îl poartă fiului său cel mai iubit, sărbătorit astăzi în inima fiecăruia dintre noi:

Ție, Omule,
Cu braț de oțel
Și suflet nestins...

Treptat versul devine amplu:

Roșu e stindardul
ce l-ai înfipt în cer...

O imagine pregnantă încheie poemul:

În dragoste de muncă ai
schimbat
Cadențe de galeră.
În sunet pur de imn al țării,
Clădim o nouă eră.

Cei de față îi felicită pe autori, nu numai pentru semnele de viitoare măiestrie poetică a versului lor, ci mai ales pentru simțire și sinceritate. Momentul e propice pentru o pagină de poezie majoră, inspirată de chipul exemplar al omului între oameni, al comunistului între comuniști care este prietenul și îndrumătorul cel mai iubit al tinerei generații, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU.** *Sînt rostite versuri omagiale care urmează să vadă lumina tiparului în zilele următoare.*

Pionierii se pregătesc de plecare.

Se fac promisiuni de colaborare (care nu vor fi uitate), se proiectează acțiuni comune (cu a căror desfășurare vă vom ține la curent). În prag, un cuvînt de rămas bun. În loc de răspuns, o chemare:

— Sînteți bineveniți oricînd la **Ziua porților deschise!**

CRONICAR

Și tu, cititorule, ești binevenit la «Cutezătorii»!

Porțile **Atelierului fanteziei** *sînt deschise în fiecare* **miercuri, între orele 9 și 12,** *la sediul redacției din București, Piața Scînteii nr. 1, intrarea C1.* **Individual,** *pionierii se pot prezenta oricînd, în limita programului de mai sus.* **Vizitele în grup** *vor fi anunțate din timp la telefonul 17 60 10, interior 1171. Amintim cititorilor dornici să poposească la redacție că la Casa Scînteii pot ajunge cu autobuzele 31, 31 rapid, 48, 49, 49 barat 61, 105, 114 și 203 rapid, cu troleibuzele 81 și 82, cu tramvaiele 3, 3 barat și 4.*

UN MILION DE PRIETENI

În căutarea neobișnuitului

Liliana Ardeleanu, cl. a șaptea, comandanta unității de la Șc. gen. Tichiriș, Vidra-Vrancea ar dori să ne relateze **«ceva neobișnuit, care să atragă atenția cititorilor»**, însă i se pare că nu are... ce! **«Să mă refer la sutele și sutele de kg. de fructe pe care le-am cules în campania de recoltare? DAR la fel au procedat astă toamnă nenumărate unități de pionieri din toată țara! Poate mai interesant ar fi să vă descriu cum ne-am amenajat camera pionierilor? Este ea frumoasă DAR s-ar putea ca multe alte școli să ne depășească în această privință. Mă gîndeam la un moment dat să vă povestesc despre recentul nostru concurs de orientare turistică pe care pînă și sătenii l-au urmărit cu încîntare — DAR în ce școală nu se desfășoară, astfel de concursuri? Închei, spunîndu-vă că ne străduim să învățăm și să muncim cît mai bine, iar dacă acțiunile noastre nu sînt ieșite din comun, ele sînt cu grijă organizate iar rezultatele lor se vor vedea mai tîrziu, în modul nostru de a gîndi, de a munci și de a ne comporta în viață».**

Eu — dacă-mi dai voie! — cred că rezultatele acestea se văd, într-o bună măsură, chiar **de pe acum!** Unul din ele este chiar **modestia** — prețioasă trăsătură de caracter — pe care o dovedește autoarea scrisorii. Altul ar fi grija pionierilor din Tichiriș de a desfășura **în permanență** o gamă largă de activități. Fie că e vorba de munca grupei sau a detașamentului, fie că e vorba de întreaga unitate, ei acordă **aceeași** atenție tuturor acțiunilor. O altă cucerire a lor este faptul că participă **activ** la viața localității, alături de toți sătenii! În fine, să remarcăm că Liliana — și, desigur, toți colegii ei — au **o perspectivă** largă, își dau seama că prin tot ceea ce întreprind adaugă necontenit prețioase valori umane **personalității** lor.

Subiectul era lîngă ...autor!

Pionierul-gazetar e veșnic în căutare de subiecte interesante. Uneori, ele sînt atît de aproape încît le simți chiar lîngă... umărul tău! Corespondentei noastre **Delia Liliana Brad** (cl. a șaptea A, Șc. gen. nr. 4, Arad) i-a fost suficient să întoarcă puțin capul și «subiectul» a privit-o vesel prin ochii colegei ei de bancă, **Felicia David.**

Ce calități are Felicia?

Ca multe, foarte multe pioniere este o prietenă care, din clasa întîi și pînă acum, nu și-a dezmințit spiritul de colegialitate.

Ca multe, foarte multe pioniere, n-a dat niciodată înapoi de la muncă; este unul din motivele pentru care, în acest an, a fost aleasă comandantă de grupă.

Ca multe, foarte multe pioniere, învață bine și nu oricum, ci **constant,** an de an, trimestru de trimestru, zi de zi.

Ca multe, foarte multe pioniere, își gospodărește în așa fel timpul — după ce își îndeplinește îndatoririle școlare, pionierești, familiale — încît să-i mai rămînă și pentru un cerc științific, pentru lectură, pentru sport; este una din cele mai bune handbaliste ale reprezentativei unității.

Trecătorii nu întorc însă capul după ea pe stradă, fotoreporterii școlii nu se zbat s-o surprindă pe peliculă, pe scurt, nu este un om excepțional totuși, ca multe, foarte multe pioniere, are toate șansele **să devină!**

OVIDIU ZOTTA

Ca de obicei scrisorile adresate acestei rubrici vor purta pe plic mențiunea **«Un milion de prieteni».**

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU

Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA

Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU

Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL: C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136-137 telex 11226 București.

12 PAGINI 1 LEU

9

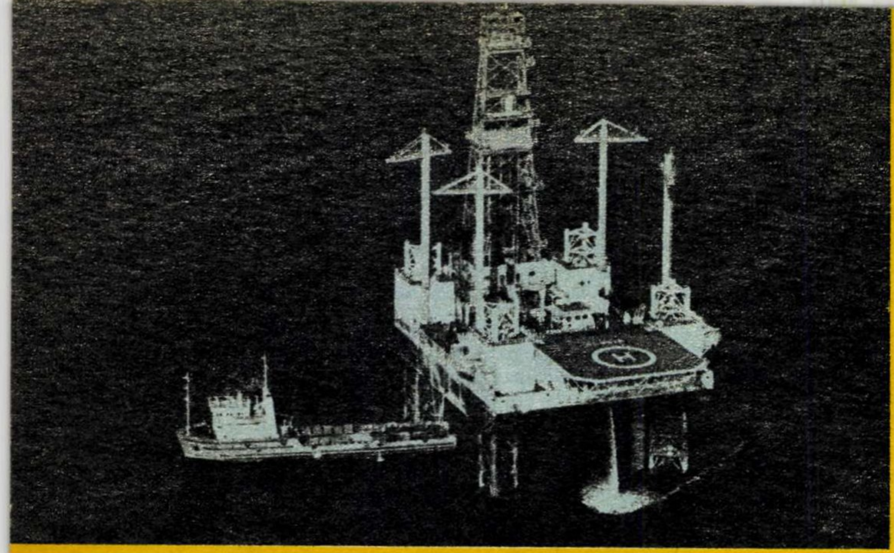

„GLORIA"

PLATFORMA ROMÂNEASCĂ DE FORAJ MARIN

România se află pe locul II în lume în domeniul exportului de instalații de foraj și pe locul III la producția de astfel de echipamente. Nu de mult, România a intrat în rîndul țărilor care produc instalații de foraj marin pentru explorarea resurselor de energie de pe fundul mărilor și oceanelor. Gigantica platformă de foraj marin «Gloria» reprezintă, după aprecierile unanime ale specialiștilor, una dintre cele mai moderne realizări de acest tip din lume.

Această insulă din metal scăldată de valurile mării este instalată pe patru piloni cu înălțimea de 122 de metri. Adîncimea maximă la care se poate ajunge cu sapele de foraj este de 6 000 de metri. Întregul complex de instalații cîntărește aproape 10 000 de tone.

VIITORUL ÎNCEPE AZI

România contemporană trăiește o epocă de un dinamism fără egal în istoria sa. Sub ochii noștri, industria românească urcă pe o treaptă superioară a podiumului marilor confirmări naționale și mondiale. Noile ei fabricate, proiectate în întregime în țara noastră, noile tehnologii puse la punct cu aportul calificat al științei și tehnicii românești, adevărate premiere industriale, primesc cea mai înaltă validare, aceea de a se dovedi pe măsura revoluției tehnico-științifice, sub semnul căreia se desfășoară istoricul cincinal în care ne aflăm. La originea spiralei ascendente pe care se înscrie fiecare zi din viața patriei se află, clarvăzătoare, politica partidului, a statului nostru, în care s-a cristalizat gîndirea creatoare, profund revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Mobilizată de îndemnurile înflăcărate rostite cu prilejul întîlnirilor cu oamenii muncii de secretarul general al partidului, clasa muncitoare pune întregul său elan, întreaga sa capacitate în realizarea exemplară a indicațiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu. Ea face, din transpunerea în viață a idealului generos de ridicare a patriei pe noi culmi de civilizație și progres cel mai măreț scop.

Fiecare zi aduce noi și grăitoare dovezi în sprijinul acestor idei. Demonstrînd o înțelegere superioară a comandamentelor epocii în care trăim, clasa muncitoare, ca un singur om, a trecut, cu toată dăruirea sa, la înfăptuirea Programului suplimentar adoptat la Conferința Națională, concentrîndu-și atenția spre aspectele calității muncii, a rezultatelor obținute. Activității direct productive, creatoare de bunuri materiale, muncitorii, tehnicienii, inginerii, întregul popor îi asociază creația tehnico-științifică. Dezvoltîndu-se în strînsă legătură cu tot ce are mai avansat frontul științei și tehnicii românești, creația tehnico-științifică de masă se desfășoară sub egida Festivalului Național «Cîntarea României». Pentru a avea o imagine fidelă a pulsului acestei activități ajunge să amintim suma invențiilor înregistrate în fiecare an. Dacă în 1966 numărul acestora se ridica la 1 319, în 1976 aveau să fie înregistrate 3 625 de invenții, cifră întrecută în 1977. În afara invențiilor au mai fost înregistrate, în anul trecut, zeci de mii de inovații și raționalizări. Dacă în 1976 au fost aplicate în producție 5 180 de brevete românești, în 1977 cifra a fost depășită.

Fiecare izbîndă, cucerită de pe pozițiile înaintate ale industriei românești, pledează convingător pentru forța economică și socială a țării noastre, pentru potențialul și valoarea gîndirii originale în știință, tehnică și producție. Strădania neprecupețită a clasei muncitoare, prezența în fruntea gloriosului detașament al oamenilor muncii din patria noastră a Partidului Comunist Român, a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu reprezintă garanția succesului în marele salt al patriei către o nouă etapă a civilizației socialiste, moment necesar pe calea spre depășirea stadiului de țară în curs de dezvoltare și trecere către stadiul de țară cu o dezvoltare industrială medie, obiectivul major al anilor pe care îi trăim.

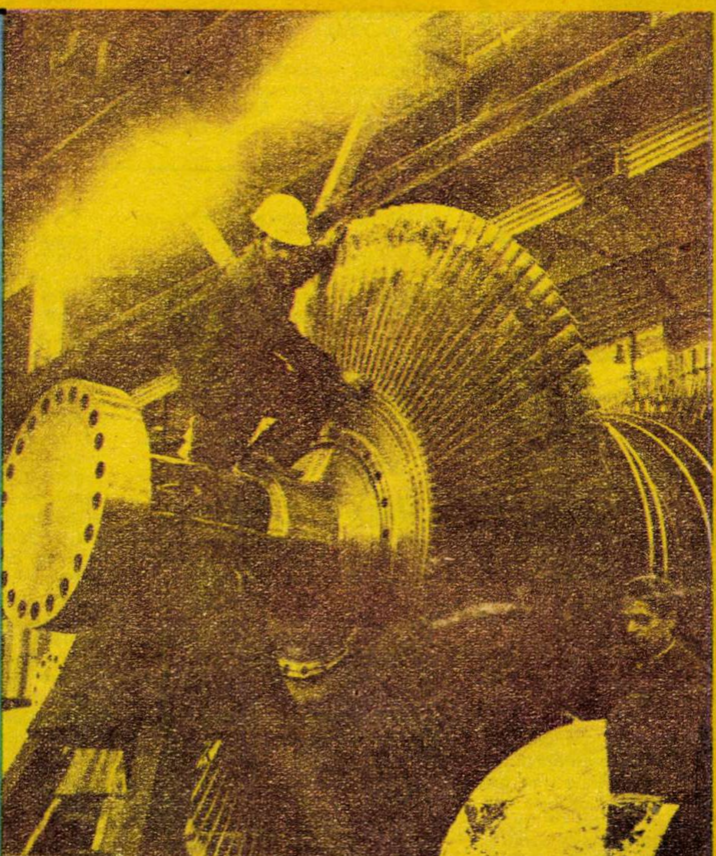

La cotele cele mai înalte ale tehnicității.

„PROMEX"— excavatoarele ce cuceresc medalii

Utilajele de construcții și construcții rutiere produse în țara noastră și-au cîștigat de multă vreme un binemeritat prestigiu. Aprecierile de care se bucură aceste produse pe toate meridianele sînt o urmare firească a preocupărilor permanente ale specialiștilor români de a atinge parametrii cei mai ridicați ai calității și performanțelor. Betonierele hidraulice, excavatoarele pe pneuri și pe șenile, centralele de preparare a betonului, încărcătoarele frontale sînt doar cîteva dintre produsele românești ce pot fi întîlnite în Anglia, Franța, R.S. Cehoslovacă, R.P. Ungară, R.P. Polonă, R.S.F. Iugoslavia, Austria, Libia, Nigeria și în multe alte țări ale lumii.

De menționat că utilajele de construcții și construcții rutiere fabricate în România sînt concepute de specialiștii noștri, pe baza unor soluții noi, originale. De la an la an, gama de produse se diversifică, iar caracteristicile funcționale ating noi cote de vîrf. Un exemplu concludent în acest sens îl constituie excavatoarele PROMEX fabricate de Întreprinderea de utilaj greu «Progresul» din Brăila, medaliate recent la cîteva mari tîrguri și expoziții internaționale.

„INDEPENDENȚA" nava amiral a flotei românești

Ziua de 28 mai 1977 va rămîne înscrisă cu litere de aur în istoria construcțiilor navale românești. În această zi, tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu au participat la ceremonia lansării primului petrolier românesc de 150 000 tdw, care a primit numele «Independența».

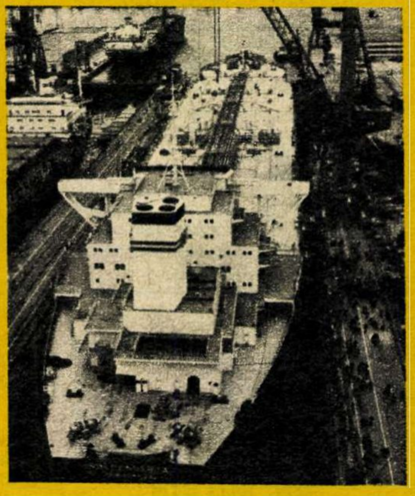

Construit la Șantierul Naval Constanța, giganticul petrolier reprezintă rodul gîndirii tehnice a proiectanților și constructorilor români, fiind realizat la cotele cele mai înalte ale cuceririlor științei și tehnicii în acest domeniu. Înălțimea navei este de 42 de metri — aproape egală cu cea a unui bloc cu 15 etaje —, iar lungimea de 304 metri. Echipajul are condiții de muncă și viață dintre cele mai bune: cabine confortabile, club, bazin de înot și sală de gimnastică. Petrolierul este acționat de motoare capabile să-i asigure o viteză de deplasare de 16 noduri (cu încărcătură). Aparatura de navigație, ca și instalațiile complexe cu care este dotată nava reprezintă ultimul cuvînt al tehnicii. Să mai precizăm și faptul că nava are agregate care asigură și supraveghează automat încărcarea sau descărcarea ei în maximum 18 ore.

Omagiem cu dragoste fierbinte
Din inimile noastre de copii
Pe fiul brav al mîndrei Românii,
Pe-al națiunii noastre Președinte.

Noi, pionierii, fiii dumneavoastră,
Crescînd cu țara într-al țării zbor,
V-aducem fapte de cutezători
Din munca și învățătura noastră.

Noi, șoimii patriei, cu bucurie
Și dragoste venim cu fruntea sus
Să mulțumim că șoimi viteji ne-ați spus
Să fim în milenara Românie.

Oglinda sufletelor noastre poartă
Din dulce leagăn chipul părintesc
Al celui ce pe plaiul românesc
Conduce astăzi opera înțeleaptă.

Cînd spunem Ceaușescu — România,
Cînd spunem Ceaușescu și Partid
Noi știm cu toți, conducător iubit,
De unde-și are țara măreția.

Vă știm iubirea pentru-acest meleag
Dîrzenia de fiu al unei nații
Ce singură și-a apărat Carpații
Și pruncilor le este leagăn drag.

Om pentru oameni, inimă vitează,
Mereu în frunte, unde e mai greu,
Spre noi izbînzi chemîndu-ne mereu,
Sînteți izvor ce țara și partidul-mbărbătează.

Sînteți credința noastră-n viitor,
În legea muncii și a omeniei,
În zborul comunist al României,
În tot ce-are mai sfînt acest popor.

Tovarășe Nicolae Ceaușescu, toți copiii,
În spirit revoluționar crescînd,
Exemplul dumneavoastră viu avînd
Vor crește oameni demni ai României.

Ne angajăm, în ziua de lumină
Cînd anii luptei vi-i sărbătorim,
Cu cinste să-nvățăm și să muncim
De bucurii să fie viața plină.

Ne angajăm, pe frontu-nvățăturii
Să fim ca demni școlari mereu la post —
Să descifrăm al meseriei rost
În cartea tehnicii și a naturii.

Cîntarea României ne dă versul
Și Daciada braț cutezător
De-a fi și visători și-nvingători —
Ca demn prin viață să ne fie mersul.

Jurăm pe tricolor, jurăm pe carte
Și pe unelte, și pe flori jurăm
Cu piepturi tinere să apărăm
Pămîntul României minunate!

Mlădițele acestei națiuni
Spre dumneavoastră vin să se adune.
Să înfloriți întru mulți ani! — vă spunem
Urare tînără, de la străbuni.

Ani mulți, în glorie și sănătate,
Cu dragostea întregii țări cinstit
Viteaz stegar, vă vom urma nesovăit
Pe drumul de izbînzi și demnitate.

În ritmul patriei contemporan,
Scrutăm cu dumneavoastră viitorul.
Să ne conduceți partidul, țara și poporul
Spre culmi de mărețe. LA MULȚI ANI!

Omagiu

Cutezătorii
REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL AL
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
5
JOI, 2 FEBRUARIE
1978, ANUL XII
(NR. 540)

NICOLAE CEAUȘESCU

«Permiteți-mi să mă refer la tineretul patriei noastre, la Uniunea Tineretului Comunist, la organizația de pionieri și a șoimilor patriei — ale căror mesaje și sentimente deosebit de călduroase m-au impresionat profund. Este știut că partidul și statul nostru au făcut și fac totul, dragi uteciști și tineri, dragi pionieri și șoimi ai patriei, dragi copii, pentru ca viața voastră să fie tot mai luminoasă, mai fericită. Programul Partidului Comunist Român deschide minunate perspective pentru afirmarea capacităților creatoare ale tinerei generații. M-au impresionat mult versurile pionierilor și șoimilor patriei, în care afirmau voința lor ca, la timpul potrivit, să fie gata să-și dea și viața pentru independența și fericirea poporului. Înțeleg bine aceste sentimente; ele nu pot să nu fie sentimentele întregului popor, ale întregului tineret, ale tuturor copiilor patriei noastre. Dar doresc să declar aici că sîntem hotărîți să facem totul pentru a nu fi nevoie ca generațiile viitoare să mai ducă un război! Și avem convingerea că stă în puterea poporului nostru ca, în deplină unitate cu celelalte popoare socialiste, cu popoarele întregii lumi, să lupte pentru abolirea definitivă a războiului de pe planeta noastră. În aceasta constă, de altfel, una din misiunile istorice ale socialismului — și trebuie să facem totul ca tineretul, copiii noștri, nepoții noștri, generațiile viitoare să nu mai fie nevoite să ducă un război!

Fiind înconjurați de dragostea și grija părintească a partidului și a poporului, învățați, dragi tineri și copii, învățați și iar învățați, pentru a deveni demni constructori ai socialismului, pentru a vă putea îndeplini în cele mai bune condiții misiunile ce vă vor fi încredințate în viitor, la locul de muncă, în orice sector de activitate, pentru a fi în stare să dezvoltați și să duceți mai departe cuceririle democratice și revoluționare ale înaintașilor voștri, ale poporului, pentru a asigura triumful comunismului pe pămîntul patriei noastre!

Aș dori să mărturisesc, și în aceste împrejurări, că privesc cu deplină încredere tineretul patriei noastre, copiii de azi, noile generații. Știu că ei se pregătesc, învață și nu vor precupeți nimic pentru măreția României socialiste, pentru afirmarea ei puternică, ca națiune cu personalitate proprie, independentă și suverană în rîndul națiunilor socialiste, al tuturor națiunilor lumii.

Vă urez, dragi prieteni tineri și copii, multă și multă fericire, numai și numai bucurii!»

26 ianuarie 1978. Trăim bucuria unei aniversări scumpe întregului popor: tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** a împlinit 60 de ani de viață și peste 45 de ani de neîntreruptă activitate revoluționară.

Rareori s-a întîmplat în istoria zbuciumată a patriei să apară personalități atît de profund reprezentative pentru idealurile generoase ale națiunii noastre, pentru capacitatea de dăruire și spiritul de dreptate al poporului român ca secretarul general al partidului, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Fiii acestor plaiuri recunosc în chipul conducătorului respectat, iubit și urmat cu devotament cele mai valoroase trăsături ale omului nou, ale comunistului zilelor noastre, stegar al echității și omeniei, adică propriile lor trăsături unite într-o sinteză superioară.

Cu o mîndrie legitimă, oamenii muncii de la orașe și sate, români, maghiari, germani și de alte naționalități, au adresat primului bărbat al țării, prin scrisori și telegrame, prin intermediul ziarelor și revistelor, al emisiunilor de radio și televiziune, urările lor fierbinți de sănătate și noi victorii în fruntea Partidului Comunist Român, a Republicii Socialiste România. Aceste urări sînt tot atîtea angajamente, rostite cu fermitatea clasei muncitoare, de cucerire a noi obiective, pe calea trasată cu limpezime de Congresul al XI-lea al P.C.R., de Conferința Națională a partidului. Ele se situează firesc în prelungirea dialogului perpetuu al secretarului general al partidului cu cei prin efortul cărora se înalță industria noastră modernă, înflorește agricultura, se dezvoltă cultura, știința, învățămîntul.

Manifestările dedicate glorioasei aniversări a secretarului general al P.C.R. au oferit reprezentanților întregului popor prilejul de a da glas gîndului și simțirii lor în modul cel mai direct, în prezența marelui sărbătorit. La festivitatea desfășurată miercuri, 25 ianuarie a.c., la Sala Palatului Republicii, au participat tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarășa Elena Ceaușescu, ceilalți tovarăși din conducerea de partid și de stat, membri ai partidului cu stagiu din ilegalitate, reprezentanți ai oamenilor muncii din industrie, agricultură, transporturi și construcții, militari și luptători din gărzile patriotice, reprezentanți ai oamenilor de știință, artă și cultură.

După intonarea Imnului de Stat, s-a dat citire **Mesajului adresat tovarășului Nicolae Ceaușescu de Comitetul Central al Partidului Comunist Român, Consiliul de Stat și Guvernul Republicii Socialiste România.** Mesajul acestui adevărat stat major al partidului și națiunii noastre subliniază aportul neprețuit al tovarășului Nicolae Ceaușescu la elaborarea liniei partidului, la fundamentarea științifică a politicii interne și externe a statului nostru. Contribuția constructivă a președintelui Republicii la soluționarea marilor probleme ale omenirii este astăzi unanim recunoscută, numeroase idei și concepte formulate de tovarășul Nicolae Ceaușescu fiind preluate și însușite de diferite foruri internaționale, înscrise în documente de primă importanță, care jalonează evoluția vieții politice mondiale. Comitetul Central al partidului, Consiliul de Stat și guvernul se angajează, împreună cu întregul popor, să dea viață Programului Partidului Comunist Român, politicii sale interne și externe, proiectelor înaripate ale zilei noastre de mîine, al căror inițiator este

CĂLDURA DRAGOSTEI ÎNTREGULUI POPOR

tovarășul Nicolae Ceaușescu.

A urmat ceremonia decorării tovarășului Nicolae Ceaușescu: în semn de înaltă apreciere, conducătorului partidului și statului i s-a conferit, pentru a doua oară, titlul de onoare suprem de **«Erou al Republicii Socialiste România»** și **Ordinul «Victoria Socialismului»**. Rînd pe rînd, tovarășii din conducerea partidului și statului, precum și vechi militanți ai partidului l-au felicitat și îmbrățișat pe marele sărbătorit, pe pieptul căruia sclipea cea de-a doua stea de aur de **«Erou al Republicii Socialiste România»**.

În continuarea festivității, reprezentanții comuniștilor din întreaga țară, ai ministerelor și celorlalte instituții centrale, de stat, ai organizațiilor de masă și obștești, ai muncitorimii, țărănimii, creatorilor de bunuri spirituale, precum și ai tinerei generații au prezentat noi mesaje de felicitare adresate tovarășului Nicolae Ceaușescu. Și-au adus astfel omagiul la marea sărbătoare delegația comuniștilor cu stagiu din ilegalitate, Organizația de partid a Capitalei, cele 39 de comitete județene de partid și organizații de partid ale municipiilor sau orașelor de reședință, alte organe de partid, Consiliul Național al Oamenilor Muncii, Uniunea Generală a Sindicatelor, delegații ale unor mari întreprinderi din Capitală și din țară, unități constructoare de mașini, combinate siderurgice, exploatări miniere și petrolifere, mari complexe petrochimice, energetice, ale industriei ușoare, economiei forestiere, materialelor de construcție și altor importante ramuri ale economiei noastre socialiste. În mesajul lor se reafirmă hotărîrea unanimă a eroicei noastre clase muncitoare de a fi mereu în fruntea operei de făurire a orînduirii noi pe pămîntul României, sub conducerea înțeleaptă a partidului, sub îndrumarea secretarului său general.

Alte mesaje de felicitare au fost înmînate tovarășului Nicolae Ceaușescu de către delegațiile Frontului Unității Socialiste, Marii Adunări Naționale, tuturor ministerelor și altor instituții centrale, organizațiilor obștești.

În numele întregii țărănimi este citit mesajul Consiliului Național al Agriculturii și sînt prezentate mesajele a 20 de unități agricole, cooperative de producție și întreprinderi agricole de stat, stațiuni pentru mecanizarea agriculturii de pe toate meleagurile patriei. Cei ce plămădesc pîinea țării mulțumesc în cuvinte de adîncă simțire pentru civilizația socialistă care pătrunde tot mai temeinic în viața lor.

După Mesajul Consiliului Național al Femeilor, este rostit elogiul intelectualității muncitoare. Cărturarii, scriitorii și artiștii exprimă președintelui țării sentimentele lor de gratitudine pentru atenția și sprijinul constant acordate activității lor creatoare, îmbogățirii patrimoniului cultural al poporului nostru cu opere demne de epoca luminoasă pe care o trăim.

Sînt apoi citite mesajul Consiliului oamenilor muncii de naționalitate maghiară și al Consiliului oamenilor muncii de naționalitate germană. În cuprinsul lor se exprimă aleasa prețuire, satisfacția vie pentru modul în care, prin grija partidului, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, muncitorii, țăranii, intelectualii tuturor naționalităților trăiesc și muncesc, în deplină unitate de simțire și ideal, în marea familie a națiunii noastre socialiste.

Militarii forțelor noastre armate reînnoiesc în mesajul adresat Comandantului suprem jurămîntul de a face totul pentru a fi gata oricînd ca, împreună cu întreaga națiune, să se ridice în apărarea gliei strămoșești, a cuceririlor revoluționare ale oamenilor muncii, a libertății, independenței și suveranității patriei.

Mesajul Comitetului Central al U.T.C. și Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România dă glas convingerii că nu există pentru tînăra generație ideal mai scump decît acela de a urma pilda fără egal, de slujire credincioasă, plină de bărbăție și curaj, fără preget, a poporului pe care o oferă viața de luptă a tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Și iată-i pe cei mai tineri mesageri ai nețărmuritei dragoste cu care întreg poporul român, toate generațiile sale, de la veteran la șoim al patriei, îl înconjoară pe secretarul general al partidului. În sunet de trompete, în ropot de tobe, sub lumina drapelelor, sute de pionieri și șoimi ai patriei pătrund în sală. Ca în atîtea alte ocazii, copiii țării își filtrează gîndurile cele mai curate în poezie, așa cum a făcut-o întotdeauna poporul nostru. În marea sală a Palatului Republicii răsună versuri de aleasă simțire, rostite de pionierii Călin Rădulescu (Școala generală nr. 57), Gabriela Jarum (Școala generală nr. 183) și Dana Mladin, purtătoare a mîndrului titlu de șoim al patriei. Aceste versuri, dînd glas dragostei nețărmurite a pionierilor și șoimilor patriei pentru tovarășul Nicolae Ceaușescu, apar pe coperta numărului de față.

Copiii oferă flori tovarășului Nicolae Ceaușescu, tovarășei Elena Ceaușescu, îmbrățișîndu-i din toată inima, în numele milioanelor de pionieri și șoimi ai patriei.

Punctul culminant al festivităților l-a constituit **cuvîntarea rostită de tovarășul Nicolae Ceaușescu.** După ce secretarul general al partidului a evocat copilăria sa, desfășurată în condițiile exploatării moșierești și capitaliste, momentul istoric al intrării în activitatea revoluționară, primele afirmări ale tînărului comunist în marile bătălii de clasă conduse de partid, anii grei ai închisorii și lagărelor, anii plini de rod ai revoluției și construcției socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu a trecut în revistă principalele idei care călăuzesc partidul în vasta sa activitate de ctitor al societății libere, socialiste și comuniste, în România. În cursul cuvîntării, secretarul general al partidului a dat încă o dată expresie grijii sale neprecupețite pentru viitorul tinerei generații, amintind că partidul și statul nostru fac totul pentru ca viața uteciștilor și a tinerilor, a pionierilor și șoimilor patriei, a tuturor copiilor să fie tot mai luminoasă, mai fericită. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus că una dintre misiunile istorice ale socialismului — misiune asumată și de societatea noastră — este ca tineretul, copiii, generațiile viitoare să fie ferite de un nou război. Înconjurați de dragostea partidului, a poporului, tinerii, copiii au datoria de a învăța pentru a deveni demni constructori ai socialismului, pentru a duce mai departe cuceririle revoluționare ale înaintașilor. Conducătorul iubit al poporului român a dat glas încrederii sale în tineretul patriei, în copiii de azi, în noile generații, urîndu-le multă fericire și numai bucurii. (Acest pasaj din cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu este publicat în pagina a doua.)

Marea festivitate din Sala Palatului Republicii s-a încheiat într-o atmosferă de sărbătoare și entuziasm fierbinte.

Manifestările prilejuite de aniversarea de către tovarășul Nicolae Ceaușescu a 60 de ani de viață și peste 45 de ani de luptă revoluționară vor rămîne în memoria generațiilor de astăzi la fel de vii cum este în sufletele noastre, ale tuturor, exemplul său de slujire devotată a partidului și poporului, a cauzei socialismului, păcii și colaborării între națiuni.

Mult iubite și stimate tovarășe NICOLAE CEAUȘESCU

Acum, cînd întregul nostru popor sărbătorește cu atîta entuziasm și căldură ziua dumneavoastră de naștere și împlinirea a peste 45 de ani de activitate revoluționară în rîndurile glorioase ale Partidului Comunist Român, nu este bucurie mai de preț pentru pionierii și șoimii patriei, pentru toți copiii României socialiste, pentru comandanții-instructori și activiștii Organizației Pionierilor, decît exprimarea gîndurilor pline de adîncă dragoste și profundă recunoștință față de dumneavoastră, tovarășe Nicolae Ceaușescu, fiu strălucit al acestor plaiuri de legendă, cel mai iubit prieten, părinte și îndrumător al tinerei generații. Noi, toți copiii României de azi, știm, asemenea părinților noștri, că, dacă trăim acum o viață frumoasă, demnă și fericită, dacă putem să ne îndeplinim, animați de un înflăcărat spirit revoluționar, visurile noastre cutezătoare, toate acestea le datorăm activității dumneavoastră înțelepte și neobosite pe care o desfășurați în fruntea partidului și a țării, grijii și dragostei părintești cu care înconjurați permanent tinerele vlăstare ale patriei.

Vă asigurăm că vom urma neabătut minunatul exemplu pe care ni-l oferă viața dumneavoastră, identificată încă din fragedă tinerețe cu lupta clasei muncitoare, cu năzuințele întregului popor pentru eliberarea de exploatare și asuprire, pentru idealurile înalte ale socialismului și comunismului. Noi știm și ne gîndim cu emoție la faptul că erați la vîrsta noastră, a pionierilor, atunci cînd, neînfricat, plin de bărbăție și curaj, ați pornit să înfruntați cu eroism asprimea și vitregia luptei pentru libertate și dreptate socială. Tînăra generație de azi, pionierii, șoimii patriei, asemenea întregii națiuni, omagiază din toată inima, cu venerație, dîrzenia tînărului Nicolae Ceaușescu de acum 45 de ani, activist înflăcărat al mișcării comuniste din România.

Cu aceeași emoție și recunoștință vă aducem un adînc prinos de dragoste pentru pilduitoarea și roditoarea dumneavoastră activitate revoluționară, patriotică de azi, pentru înțelepciunea cu care conduceți partidul spre mereu mai înalta împlinire a viitorului comunist al patriei noastre.

Contribuția permanentă pe care o aveți în orientarea și direcționarea întregii activități a Organizației Pionierilor, prezența nemijlocită la Conferința de constituire a Consiliului Național al Organizației Pionierilor, la celelalte Conferințe naționale ale Organizației Pionierilor, înființarea din inițiativa dumneavoastră a Organizației Șoimii patriei, sînt dovezi grăitoare ale modului în care vă preocupați de formarea și educarea comunistă, revoluționară, încă din fragedă vîrstă, a tinerei generații.

Întîlnirile dumneavoastră cu toți oamenii muncii, cu noi, copiii — români, maghiari, germani și de alte naționalități —, reprezintă o vibrantă expresie a legăturii indisolubile dintre cel care conduce destinele țării și națiunea noastră, dintre partid și popor. Este o legătură firească, atotcuprinzătoare, care își are rădăcinile trainic înfipte într-o nesfîrșită și adîncă dragoste reciprocă, în nețărmurita grijă pe care o purtați față de copii — viitorul României socialiste.

Mulțumindu-vă din adîncul inimilor noastre pentru minunatele condiții ce ne sînt create, ne angajăm solemn în fața dumneavoastră ca, sprijiniți de comandanții-instructori și activiștii Organizației Pionierilor, sub conducerea organizațiilor de partid, să învățăm și să muncim, să sădim neabătut în inimile noastre de pionieri și șoimi ai patriei înaltele virtuți și idealuri ale comuniștilor, strălucitul dumneavoastră exemplu de patriot și militant înflăcărat pentru cauza comunismului și păcii, pentru o lume mai bună și mai dreaptă.

Asigurîndu-vă încă o dată de profunda dragoste și admirație ce vă purtăm, permiteți-ne ca, unindu-ne gîndul și simțirea cu toți comandanții-instructori și activiștii Organizației Pionierilor, cu întregul popor, în Ziua de lumină, cînd anii de viață și luptă vi-i sărbătorim, să vă urăm, din adîncul inimilor noastre de copii fericiți, într-o țară fericită, un sincer și fierbinte

«LA MULȚI ANI!»

ORGANIZAȚIA
PIONIERILOR DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

ORGANIZAȚIA ȘOIMII
PATRIEI DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

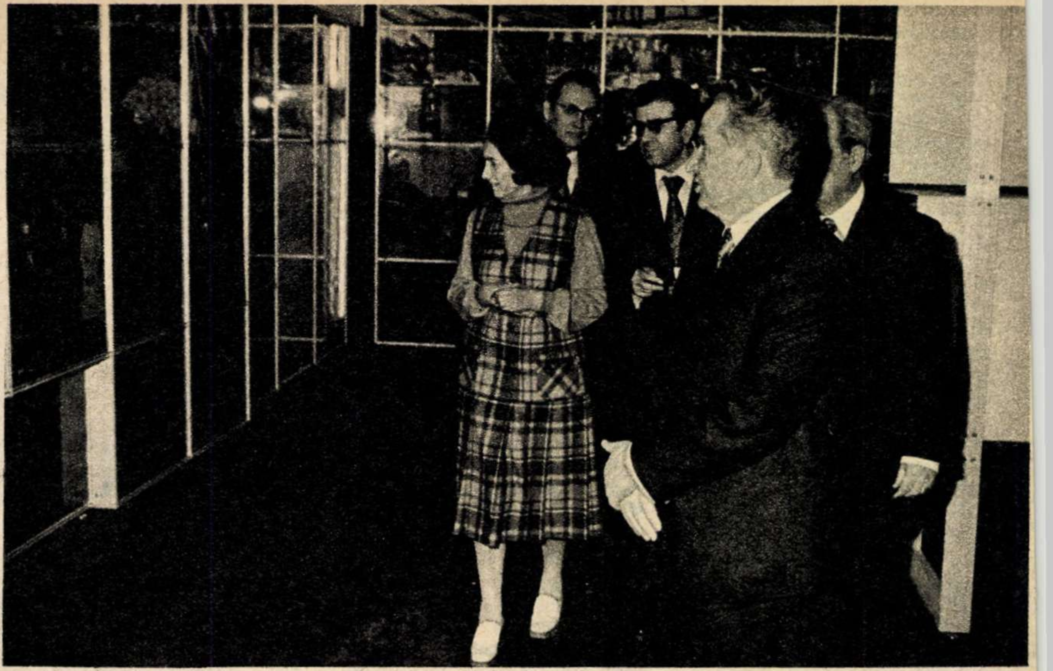

FLORI ALE ÎNALTEI STIME ȘI PREȚUIRI

Obișnuiți să lege cuvîntul cu fapta, oamenii muncii din România socialistă, părinții, frații voștri mai mari, au topit adesea sentimentul profund al dragostei și respectului pentru primul comunist al țării în forma transfigurată de artă a unui dar oferit tovarășului Nicolae Ceaușescu, tovarășei Elena Ceaușescu. Tot astfel și-a găsit expresie, cu prilejul numeroaselor solii de pace întreprinse de conducătorul statului român, aprecierea unanimă de care se bucură, pe toate meridianele, contribuția președintelui României socialiste la soluționarea marilor probleme ale umanității, la împlinirea aspirațiilor ei de pace, libertate și progres.

Regăsim aceste grăitoare gesturi constituindu-se într-un vibrant omagiu, în sălile Expoziției **«Dovezi ale dragostei, înaltei stime și profundei prețuiri de care se bucură președintele Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu, ale amplelor relații de prietenie și colaborare dintre poporul român și popoarele altor țări»**, inaugurată luni, 23 ianuarie a.c., la Muzeul de istorie al Republicii Socialiste România.

Întîmpinați de mii de oameni ai muncii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarășa Elena Ceaușescu, ceilalți tovarăși din conducerea de partid și de stat au vizitat în această zi expoziția. O primă parte a ei este consacrată indisolubilei legături a secretarului general al partidului cu făuritorii bunurilor materiale și spirituale din toate colțurile țării. Pe o mare hartă a României apar localitățile, uni-